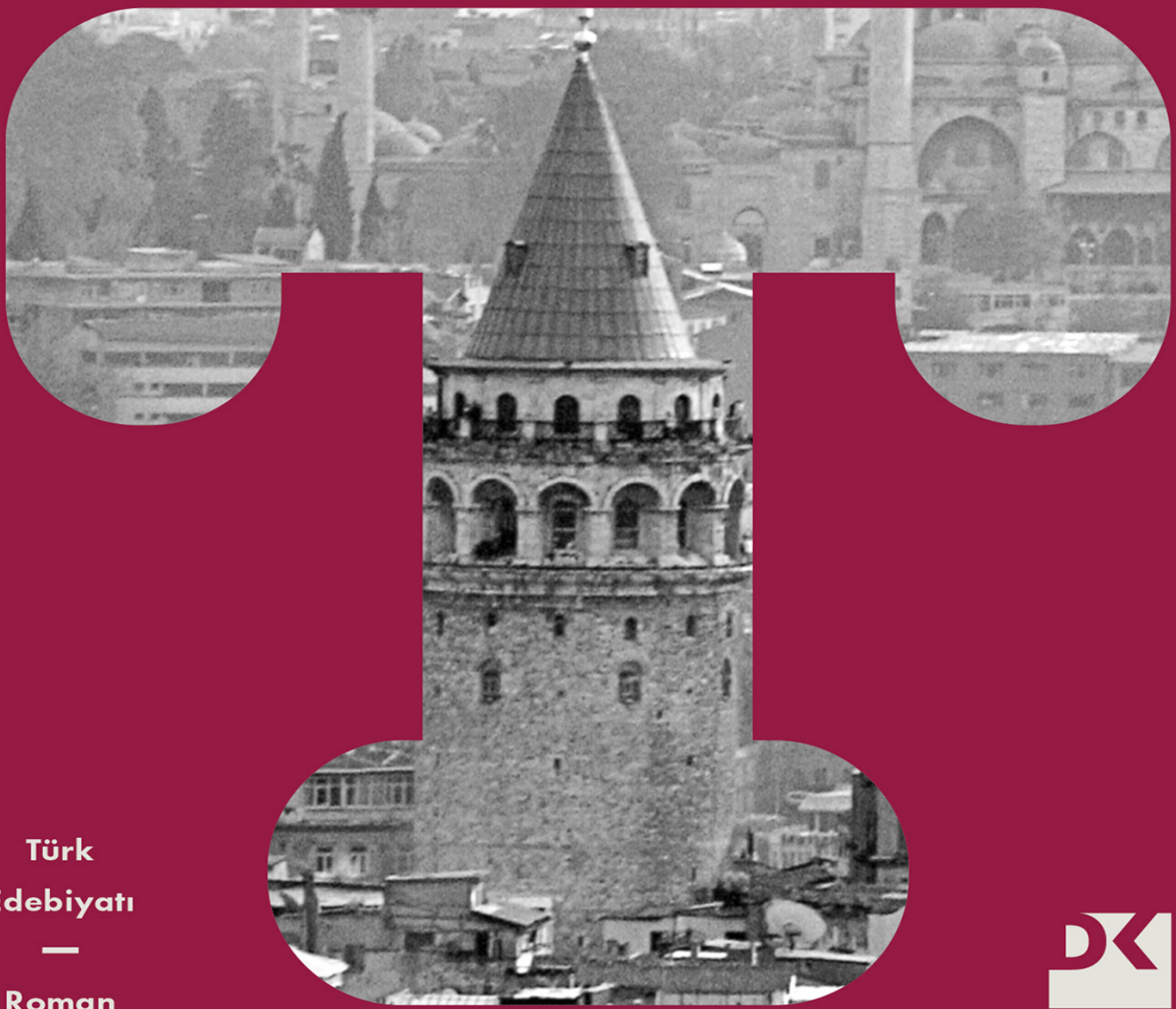
Tarık Tufan

— *Şanzelize Düğün Salonu*

Türk Edebiyatı

—

Roman

Tarık Tufan

— Şanzelize Düğün Salonu

Türk Edebiyatı

—

Roman

Tarık Tufan, 1973 yılında İstanbul'da doğdu. Kabataş Erkek Lisesi'ni tamamladıktan sonra üniversite eğitimini İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde Felsefe bölümünde gerçekleştirdi. Marmara Üniversitesi Orta Doğu ve İslam Ülkeleri Araştırmaları Enstitüsü'nde Sosyoloji alanında yüksek lisansını tamamladı. Radyo ve televizyonlarda kültür-sanat alanında programlar gerçekleştirdi. İlk kitabı *Kekeme Çocuklar Korosu* 2000 yılında yayımlandı. Ardından *Kraliçenin Pireleri* (2002), *Ve Sen Kuş Olur Gidersin* (2004), *Hayal Meyal* (2007), *Bir Adam Girdi Şehre Koşarak* (2010), *Şanzelize Düğün Salonu* (2015), *Beni Onlara Verme* (2017) ve *Düşerken* (2018) yayımlandı. Romanlarının yanı sıra belgesel ve kurmaca film senaryoları yazmaya devam ediyor. *Uzak İhtimal* filmiyle 2009 yılında İstanbul Film Festivali'nde, *Yozgat Blues* filmiyle 2013 yılında Adana Altın Koza Film Festivali'nde "En İyi Senaryo" ödüllerini kazandı. Yazdıkları çeşitli dillere çevrildi. Edebiyat dergilerinde öyküleri yayımlanıyor.

Şanzelize Düğün Salonu

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI:

https://www.dogankitap.com.tr/yazar/tarik-tufan

ŞANZELİZE DÜĞÜN SALONU

Yazan: Tarık Tufan
Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Dijital yayın tarihi: /Temmuz 2021 / ISBN 978-605-09-8619-8

Kapak tasarımı: Geray Gencer
Kapak fotoğrafı: Mustafa Seven

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Şanzelize Düğün Salonu

Tarık Tufan

Doğan Kitap

1.

“Olan olmuştur; olacak olan da olmuştur.”
Ahmed Amiş Efendi

Şeyh babamın vefatından hemen sonra, yeni şeyhin kim olacağını görebilmek için rüyayı bekleyen dervişler rüyalarında aynı gece, aynı kişiyi görüp vaziyetin mahiyetini anlayabilmek için sabahın erken saatlerinde kapımı çaldıklarında, gece boyunca vücudumun her zerresine sirayet etmiş şarabın etkisinden henüz kurtulamamıştım.

Sabah erkenden başlayan bir hikâyenin beni götürebileceği bir yer yok. Yalnızca iyi adamların, düzenli bir hayat sürenlerin, uyandıkları güne dair anlamlı beklentileri olanların, sigortalı olarak bir yerlerde çalışanların ve elbette birilerini geçindirmek zorunda kalanların hikâyeleri sabah vakti başlar; saat kurarak güne başlayanların hikâyeleri. Tam da olması gerektiği gibi, olması gereken saatte. Benim gibilerinse anlatabilecekleri ne varsa gece yarısı olmuştur. Karanlık, ayırt edilmesi güç, anlatması zor, ne olduğu belirsiz, uyku ile uyanıklık arasında, gerçekliğin ayırdına varamadığımız o tuhaf zamanlarda.

Çok uzun zamandır bir gece öncesinden plan yaparak, hesap ederek ve nihayetinde saat kurarak bir güne uyandığımı hatırlamıyorum. İnsanların güne başladığı vakitlerde ben henüz uykuya dalmış oluyorum ve iyi insanlarla yolum pek kesişmiyor; onlar ayaktayken ben uykuda oluyorum, onlar uyumaya hazırlandıklarında benim gözlerim açık oluyor. Onlarla karşılaşmayınca hayatın içindeki güzel şeylere dair umudu da azalıyor insanın. Zaman geçtikçe de hepimiz aynı bok çukurunda boğuluyoruz

hissinin içine hapsoluyorsun. İyi insanların yüzlerini daha çok görsem hayat gerçekten güzelleşecek ama uykum geliyor o anlarda. Hayat tam güzelleşecekken uykuya dalıyorum. Uykulu gözlerle de etraftaki iyiler pek seçilemiyor.

Kapının çalınması benim için uzun zamandan beri kötü habere delalettir. “Çok merak ettim, epeydir neredesin?” diye soracak kimse yok hayatımda. “Dün sesin çıkmadı da bir bakayım...” diyerek tatlı bir telaşla kapımı çalacak komşum yok. “Sürpriiiz!” diyerek gülümseyecek, pastaneden yeni aldığı, davetkâr kokusu hâlâ üzerinde duran poğaçaları masanın üzerine bırakacak, radyoda kanallar arasında dolaşıp neşeli bir müzik bulacak, pencereleri örten kalın perdeleri bir hamlede açtıktan sonra odayı havalandıracak, oradan mutfağa geçip çay için su kaynatmaya başlayacak, mutfaktan yüksek sesle sabah buraya gelirken yolda gördüklerini sevimli sevimli anlatmaya başlayacak, sonra da elinde bir tepsiyle gülümseyerek odaya girip bu kez üzerimdeki yorganı tek hamleyle bir kenara fırlatıp atacak sevgilim de yok. Bütün bu yokluklar içinde kapı çalınmasının merak edilecek bir yanı yok; kısa çalıyorsa yanlıştır, uzun çalıyorsa elinde borç ödeme tebligatı olan herhangi biridir.

Apartman boşluğunda yankılanıp duran, kapı vurulması kılığına girmiş kötü haber çağrısını üzerime alınmadım evvela. Gözlerimi kapatarak, bölük pörçük uykumu ucundan bir yerden yakalama çabasına devam ettim. Gözlerini kapamak, kimi insanlar için böylesi zor, sıkıntılı anlarda gerçekleşsin istenilen beyhude bir kaçış girişimidir. Çaresiz insanlar son bir umut olarak, son bir kurtulma arzusuyla, toprağın altına girer gibi, karanlıkta bir okyanusun sularına dalar gibi gözlerini kapatırlar. Gözlerini kapamak çocukluktan kalma ilkel bir savunma silahıdır; hiçbir sorunu çözmez, sadece sen görmeden olup biter her şey. Bu da iyi bir şeydir.

Gözlerim kapalı halde geçen çok kısa bir süreden sonra gitgide artan kapı gürültüsüyle yüzleşmekten, kötü haber davetiyesini, ayağa kalkıp kapıyı açıp kendi ellerimle almaktan başka çarem olmadığını kabul ettim. Ne var ki damarlarımda kan kılığında dolaşan ağır sıvı, gözlerimin üzerine abanmış kalın kapaklar, dizlerime yapışmış külçe külçe ağırlıklar yataktan kalkmama izin vermiyordu. Beynimin uyuşmamış son zerresi ayağa kalkmamı emrederken bedenim çaresizce yatakta dönüp duruyordu.

Ayağa kalktım. Bir mucize gibiydi sahiden. Ayağa kalktım.

Ayağa kalkmak için harcadığım gücü düşününce artık bir tek adım atma

çabasının bile fazla, hatta imkânsız olduğunu hissediyordum ki kapı vurmaları top mermisi kılığına geçip beynimde büyük gedikler açmaya başladı. Kapı vuruşlarından ölebilir mi bir insan? Ölebilir belki. Kapıya vuranlar aynı zamanda sizin yorgun kalbinize de vuruyorsa göğüs kafesiniz paramparça olur ve kırık kaburgalarınız bir süre sonra aşırı baskıdan dolayı yavaş yavaş, acıtarak iç organlarınıza saplanırlar. Bu da ağır bir iç kanamaya sebep olabilir. Kapıyı açmazsanız ölürsünüz. Bazen açtığınızda da!

Yataktan kalkınca, başım vücudumdan ayrılıp odanın içinde oraya buraya kaçmasın diye iki elimle sıkı sıkıya tutup bir süre öylece bekledim. Yavaş adımlarla kapıya yöneldim. Kafam yerinde duruyordu. Yine de ihtiyatlı olmayı elden bırakmadım. Arada bir kafamı yokluyordum. Kaburgalarımda henüz bir kırık olmamasına sevindim.

Burası benim evim. İki seneyi geçti bu eve taşınalı, fakat her sabah kısa bir an da olsa yabancı bir evde uyanmış gibi, olmamam gereken bir yerde gözlerimi açmışım gibi tuhaf, karmaşık bir hal yaşıyorum. Kendi evinde yabancılık hissetmek, artık iflah olmamak demektir; bu keskin bir düşüşün işaretidir, herhangi bir müdahalenin, yardımın sonuçsuz kalacağının da. Bir an bile olsa “burası neresi, hangi oda nerede, ben neredeyim?” şaşkınlığına düşmek, yüksek düzeyli bir tehlike işareti olarak kabul edilmelidir.

Çok uzun zamandır bir evle, herhangi bir evle bağ kuramıyorum. “Benim evim” diyeyim, boyasını değiştireyim, dışarıda görüp tam da evime göre olduğunu düşündüğüm aksesuarlar alayım, çok zaman geçti, artık koltukların kumaşlarını yenileyeyim, daha rahat uyumak için ortopedik bir yastık alayım, buzdolabının üzerine çevredeki tesisatçıların, servislerin numaralarını yapıştırayım, çiçeklerin toprağını ve saksısını değiştireyim, kendi yatağımı özleyeyim, birileri evinde misafir etmek istediğinde “Evimden, yatağımdan başka yerde uyuyamam ki ben” diyeyim... Yok. Böyle kurduğum tek bir cümle yok. Otel odasıyla yaşadığım oda arasında küçücük bir duygu farklılığı bile yok. Başka yerde uyumakta güçlük çektiğim doğru ama evimde de durum bundan farklı değil. Uyumuyorum, yorgun düşünce sızıyorum.

Kapı çalıyordu.

Kendime cesaret telkin ediyor, teselliler buluyordum o kısacık anda. Biri çıkacak karşıma, falanın evi değil mi, diyecek; ben daha cevap vermeden

bin bir özür dileyerek kibarca ve mahcubiyet içinde gidecek. Bir kargocu, bir market çırağı, bir anketör kız, Atatürk kartpostalı satan bir genç, sucu, tencere satan biri, ne bileyim işte biri kapıda duracak, çekingen bir tavırla bir şey soracak ve uzatmadan çekip gidecek. Biraz lafı uzatmasına razı da gelebilirim. Saç bakım anketi yaptığını söyleyecek ve ben saçlarımı Siirt bıttım sabunuyla yıkadığımı söyleyeceğim. "Ama saçlarınız önden açılıyor, fark ediyorsunuz değil mi?" türünden bir saldırıya tahammül edeceğim. O yine bir şeyler önerecek ve elbette bakışlarımdan umutsuz bir halde, işe alındıktan sonraki hafta katıldığı eğitimlerden öğrendiği rahatsız edici bir kibarlıkla iyi günler dileyip gidecek. Ben banyoya gideceğim ve saçlarımı incelemeye başlayacağım. Saçlarımın açılmış taraflarını elimle yoklayacağım, kenarındaki saçları diğer yöne doğru kapatacağım. Ama bir kısmı yine açık kalacak. Artık saçlarımı kazıtsam mı diye kendi kendime bininci kez düşüneceğim ve saçlarını kazıttığı halde yakışıklı duran meşhur adamları düşüneceğim. Saç ekim reklamlarında aynı adamın ekim öncesi ve sonrası fotoğraflarını hayal etmeye çalışacağım.

Başka ne olabilirdi ki? Bu kadar işte.

Kapıya doğru yürürken içimden geçen onca makul sebeple teselli ararken, hiçbirinin doğru olmadığını içimin en derinlerinden biliyordum. Kötülüğün ayak seslerini, metafizik gerilimini, kalp çarpıntısını fark edebiliyorum. Bazı insanlara bahşedilmiş bir mucize bu. Kötülüğün ayak seslerini tanımak. Mucize değil de buna lanet diyebiliriz; kötülüğün kalp çarpıntısını bile fark edebildiğin halde ortaya çıkmasına engel olamamak, mucize değil olsa olsa lanettir.

Kapıyı açtım. Mucize sürüyordu.

Kapıyı açtım. O adamları gördüm.

Bu aralar halüsinasyonlar görüyorum. Evin odalarında, sokakta, takıldığım mekânlarda bazı insanlar geliyor gözümün önüne. Açık söylemek gerekirse her zaman insan olmuyor, bazı zamanlar çeşitli yaratıklar da gördüğüm oluyor. Kurt kafalı, yılan kafalı, çeşit çeşit hayvan uzuvları olan insanlar. Yarı insan, yarı hayvanlar. Bunu nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum. İşim gereği diyebilirim. Kulağa biraz saçma gelse de durum bu; işim gereği. İşimin zorlukları da diyebiliriz. Herkesin işinin zorlukları olur nihayetinde. Kullandığım bazı ilaçlar buna sebep olabiliyor. Her zaman değil, bazen. Kapıyı açtığımda envai çeşit yaratık görmüşlüğüm var. Ama korkmuyorum.

Kapıdaki adamları görünce halüsinasyon olduğunu düşündüm.

Kapıyı kapattım.

Tekrar çaldı.

Tekrar açtım. Oradaydılar. Gerçeklik, yüzüme sert bir tokat olarak çarptı.

Üç adam, kapıyı açmamdan ötürü derin hayal kırıklığı içinde öylece bekliyorlardı. Kapıyı kutsal bir kavuşma arzusuyla yumruklayan adamların, yanlış kapı çalmış gibi bir yüz ifadesiyle, o an dünya üzerinde karşılaşmak istemedikleri tek adamla yüz yüze gelmiş bir vaziyette suratıma bakmalarına şaşırdım. Bu kadar beklemelerinin başka bir sebebi varmış gibi bakmaya devam ettiler. Öylesine bir sessizlik duruyordu ki kapı eşiğinde, insanların ve hayvanların ve evrenin ve tüm var olanların henüz yaratılmadığı vakitlerde yaşanan sessizlik yeniden yaşanıyordu.

Kapının önünde karşı karşıya duran dört kişiden birinin konuşması gerekiyordu ve fakat ilk konuşan kadim bir lanetin pençesine düşecekmiş gibi karşılıklı susuluyordu.

Hayatımda, ortasına düşmekten çekineceğim bir lanetin olmadığı aklıma gelince aramızdaki sessizliği, suçlu, masum demeden çok can almış ince bir sustalıyla derinden yırttım. Kapıda karşılıklı bekleşen dört kişi içinde lanetin en çok yakıştığı ve yakasından düşmediği adam olarak, sessizliği tam ortasından kesip attım.

“Buyurun?..”

Bunu sormaktan nefret ediyorum. Birine ne istediğini sormaktan nefret ediyorum. O kadar acınacak haldeyim ki birisi “Sadece yüzüme bak yeter!” dese, gücüm yok yüzüne bakmaya. O halde neden soruyorum bunu? Laneti üzerime almak için. Bu kadar iyiliği herkes hak eder. Bunu yapabiliyorum evet. Kimsenin üzerine almak istemeyeceği türden lanetlenmeleri kolayca geçiriveriyorum kendi üzerime. Bu dünyada hiçbir düşmanım yok, çünkü en çetin kavgaları kendi içimde yaşıyorum. Kendim varken bana zarar vermesi muhtemel bir başkasına ihtiyacım yok.

Apartman lambası o anda söndü. İlahi bir ikaz olarak kabul edip kapıyı kapatmam en iyisiydi belki. İlahi ikazlara bu kadar gönülden rıza gösteren biri değilim. Lambanın tekrar yanması için birilerinin elini kolunu sallaması gerekiyordu. Ben yaptım. Saçma sapan bir şekilde elimi kolumu sallamaya başladım fotoselin çalışması için. Bozuktu. Epeyce sallamam gerekti. Ben kolumu savururken bir mucize gerçekleşecekti. Geçen beş saniye içinde bu mucizeyi hayal ettim. Lamba yandığında, ortalık

aydınlandığında, hayat yenilenecekti. Orada kimseler olmayacaktı. Ben gözlerimi kapatacaktım. Kısa bir an sonra tekrar açacaktım ve kendi kendime kapı önünde ne yaptığımı soracaktım. “Bana öyle gelmiş...” şeklindeki dünyanın en rahatlatıcı cümlesini gerinerek söyleyip yatağıma doğru yönelecektim.

Lamba yandı. Mucize kısa sürdü. Oradaydılar.

Yürüdüğün yolun ışıklandırılmış olması, gideceğin yerin aydınlık olması anlamına gelmez. Işığa ihtiyacım yoktu.

Gelenlerden birini iyi tanıyordum, gayet iyi hem de. Diğer iki adamdan birinin siması hiç yabancı gelmiyordu ama kim olduğunu hatırlayamadım. Diğeri, aralarında en genç olan tamamen yabancıydı.

Birisi konuştuktan sonra herkes rahatladı ve sözün devamını iyi tanıdığım yüklendi: Baki Semih.

Dergâhın en kıdemlilerinden Baki Semih. Rahmetli şeyh babamın en sevdiği dervişlerinden Baki Bey. Çocukluğumun en şefkatli ve bilge yüzlerinden; geçkin yaşına rağmen yakışıklılığını muhafaza eden eski İstanbul beyefendisi. Dergâha kapılandıktan sonra Şişli’de oturan ailesi tarafından neredeyse aforoz edilmiş, eski arkadaşları tarafından da bir daha aranıp sorulmaz olmuş suskun adam. Konuştuğu vakit bir Tanpınar romanına davet almış nezih misafirler gibi bu şehrin efsunlu sokaklarında dolaşmaya başlayabileceğiniz bir adamdan söz ediyorum.

Baki Bey, hakikatin yaraladığı adamlardan biridir. Hakikatin bir kere yara açtığı adama bundan sonra ne tabipler ne de mal, mülk, dünya çare olur. Öyle bir adamdır Baki Semih, derdi de dermanı da “bir” olan adamdır.

Onda bu kadar derin yara açan meselenin ne olduğunu sormak gerekmiyor, dikkatle bakan orada bir kadını görecektir. Orada bir kadının ellerini, saçlarını, sarılmasını, susmasını ve en nihayetinde gitmesini görecektir. Giden bir kadının bir adamın kalbinden götürdüğünü, bütün dünya bir araya gelse yerine koyamaz. Baki Semih o adamlardan biri.

Normal şartlarda yüzümün gülmesi, karşılıklı sarılmamız, elimi omzundan indirmeden içeriye almam, kol kola odaya geçip bir koltuğa oturtmam gerekiyordu. Şartların normal olmadığını söylememe gerek yok. Öyle olmadı.

Yüzünde her daim huzur taşıyan adamın bu seferki ifadesi kara film repliğine hazırlanan huysuz ihtiyarları andırıyordu ve bu telaş aynı

karanlıkla bana da geçti. Ne söylerse söylesin, hayatımda bugüne kadar duyabileceğim en tesirli silahın ateş alacağını, kelimelerin büyük şarjörden üzerime boşalacağını hissediyordum. Ben hâlâ korunmasız kalmış hayvanlara benzer bir yüzle Baki Bey'e ve diğerlerine bakıyordum.

O kapıyı hiç açmamış olmayı dilerdim.

O adamların yüzüne hiç bakmamış olmayı dilerdim.

O sessizliği hiç bozmamış olmayı dilerdim.

O evde hiç yaşamamış olmayı dilerdim.

"O ev" ifadesini fazladan söyledim, gerçekte hiç yaşamamış olmayı dilerdim.

Tek bir hakkım olacaksa kaybolarak var olmanın sırrını bulabilmiş olmayı dilerdim. O sırrı bulduktan sonra dilimi kesip kimselere söylememeyi, parmaklarımı bir bir kesip hiçbir yerlere yazmamayı, gözlerimi oyup buna dair hiçbir imada bulunmamayı isterdim. Kaybolarak var olmayı.

Bana inanın, bunları daha önce hiç söylemedim. Başkalarının hiç yaşamamış olmayı dileyebileceği onca şeyi yaşamama rağmen bunları o ana kadar hiç aklımdan geçirmedim.

Yaşamayı seviyorum; yaşamayı, acı çekmeyi, evimin yolunu bulamamayı, telefonları açmamayı, kitapları tamamlayamadan yırtıp atmayı, elektriğin kesilmesini, buzdolabında sakladığım ekmeğin bir kısmının küflenmesini, masanın bir ayağının kısa olmasını ve huzursuz edecek şekilde sallanıp durmasını, elimdeki sigarayı yakabilecek kibrit bulamamayı, çok ihtiyacım olan bir şeyi aylarca alamamayı bile seviyorum.

Ama o gün, o konuşma başladıktan sonra ne kadar savunmasız ve çıplak olduğumu fark edince, Baki Efendi'nin söyleyeceklerini duymak dayanılmaz bir hale dönüştü.

"Müsaitseniz bir meseleyi konuşmamız lazım."

Baki Semih tetiği çekmeye nazlanıyordu. Eğer elimde olsaydı, elim orada olsaydı parmağının üzerine kendi parmağımı dayayıp tetiği defalarca çekiverirdim.

"Konuşmamıza lüzum yok Baki Bey. Siz beni kapı önünde, hemen şuracıkta, bir saniye bile düşünmeden, çarçabuk öldürün!" deseydim her şey kolaylaşabilirdi. Sıradan bir üçüncü sayfa haberine konu olurduk, o kadar. Yalnız yaşayan genç adam kimliği belirsiz kişiler tarafından, henüz

bilinmeyen bir sebeple öldürüldü. Polis araştırmalara devam ediyor. Öldürülüş biçiminde yaratıcılık yoksa kahvede konuşmaya değer bir haber olmaksızın kaybolup gidecektik. İlle de bir cümle kurulması gerekiyorsa da “Kim bilir kimin canını yakmıştı pezevenk!” cümlesi durumu izah için fazlasıyla kâfi gelecekti.

“Konuşmamız lazım...”

Ama ben konuşmayalı çok uzun oldu.

Konuşmanın ne kadar gereksiz olduğunu fark edeli çok zaman geçti.

Hem sizin dilinizi konuşmayalı o kadar zaman geçti ki; şimdi mimiklerinize dikkat kesilerek, beyninizi okumaya çalışarak, ellerinizi okumaya çalışarak ne söylemiş olabileceğinizi tahmin etmeye çalışıyorum. Ben elleri okumayı uzun zaman önce öğrendim. Bir kadından öğrendim. Kur’an okumayı da, insanların ellerini okumayı da kadınlardan öğrendim ben.

Konuşmam gereken o kadar çok insan oldu ki geçmişte, her biriyle konuşmak için ciğerime bir çizik atıp, iç kanamalarımla acınacak hallerde bekledim. Sadece tek bir cümle söyleyebilmek için gözlerimden kanlar akana dek uykusuz ve yorgun geceler geçirdim soğuk odamda. Abartıyor muyum? Abartmayı dilerdim, evet.

Ben konuşamam ki!

Ben konuşamam.

Artık kimseyle konuşmam gerekmiyor. Ben bu şehri susarak yaşama bilgeliğine eriştim. Bu şehri susarak yaşayan mutsuz azınlığa dahil olmaktan hiç gocunmuyorum. Gece ateşler içinde, kimsesizlikten kıvranırken, alnımdan, koltuk altlarımdan, boynumdan, kasıklarımdan kelimeler döküldü. Arkadaşımın memleketten getirdiği dışı mavi saten kaplı ağır, apağır yorgan kelimelerimden sırılsıklam oldu sabahlara kadar. Etrafımdaki herkes yalnızlığımı haksızlığıma delil olarak gösteriyor; oysa yalnızlığım yürüdüğüm yolun zorluğundan kaynaklanıyor.

Benim konuşmam gerekmiyor.

Ucuz bir şarabın yüz buruşturan tadına sarılıp içinde gülen yüzlerin olduğu kısacık bir rüya görebilmek için çok uğraştım.

“Konuşmamız lazım.”

Allahım bu ev buna dayanmaz! Bu binalar konuşmak için yapılmadı, bu kapılar, bu duvarlar, bu lambalar konuşmak için yapılmadı. Önünde durduğumuz eşikte kurulabilecek tek bir cümle bile yok. Bu şehir

konuşmak için inşa edilmedi.

Bu gökyüzü biz konuşalım diye orada durmuyor ve sen kalkmış konuşmamız gerektiğinden söz ediyorsun, sen kalkmış her şeyin varlığını tersine çevirecek bir umursamazlıkla hayatıma giriyorsun, sonrasını düşünmeksizin hatıralarımı tespih çekmekten nasırlanmış parmaklarınla didik didik etmeye çalışıyorsun. Ne söyleyeceğin bunu değiştirmiyor. Yanında iki adamla gelip bazı kelimeleri ağzının içinde dolaştırman bile yeteri kadar korkutucu.

Oysa artık her şey kâğıtlarda yazılı. Sözleşmelerde bit kadar harflerle sırf kimseler okumasın diye uzun uzun anlatılıyor. Ne yapacağımız mikrofonlardan bütün ülkeye dikte ettiriliyor, billboard'larda ne yapmamız gerektiği var, gazeteler bunun için çıkıyor, kullanma talimatları ve yasa metinleri apaçık önümüzde.

Konuşmaya ne gerek var?

Okullara bunun için gitmedik ki. Ne diyorsun abi sen? Ne konuşmasından söz ediyorsun?

Baki Semih, ilk cümlesini tamamladıktan sonra bakışlarını yere indirdi. Diğer iki adamın bakışları bana hiç değmemişti sanıyorum. Ben de aynısını yaptım.

"Şu an pek müsait değilim. Önemli bir şey değilse sonra konuşsak."

Dudaklarımdan aptalca şeyler dökülecek diye ödüm kopuyordu. Her bir kelimenin sırtını okşayarak, sakinleşmesini sağlayarak, öfkesini yatıştırarak yolladım. Buna rağmen söylediğim aptalcaydı; Baki Semih onca yıldan sonra kapıma kadar gelmişse zaten önemli bir şey vardır ortada. Hatta önemli kelimesi az gelir, hayatî bir durum vardır. Belki ben ölmüşümdür de henüz haberim yoktur. Belki birazdan kafamı mezarıma döşenmiş tahtalara vurunca kendime geleceğim ve kendi cenaze törenimde olduğumu fark edeceğim.

O an karşımda duran adamların, benim gibi birinin dairesinin önünde bekliyor olmalarından daha önemli bir şey düşünemiyorum. Ülke işgal altında olabilirdi, borsalar çökmüş olabilirdi, haber bültenleri canlı intiharlar izlettirebilirdi seyircilerine ve tüm bunlar o adamların kapımda söylemek için bekledikleri şeyden daha önemsiz olurdu.

Baki Semih'i karşıma getirecek sebep, aklıma gelebilecek her şeyden önemliydi, biliyorum. Tek sorun bu adamlardan hiçbir şey duymak istememdi. Zira bütün dünyamı bu adamlardan, bu adamlara benzeyen

öteki adamlardan ve ne yazık ki babamdan bir tek kelime duymamak için onlardan upuzak semtlere göç ederek kurmuştum.

Mesafe olarak uzak olmasa da varoluş kaygılarımızı karşılaştırdığımızda ölçülemeyecek kadar uzak coğrafyalara yerleşmiştik. Ve şimdi bu kadar yolu aşıp, karşıma geçip, yere bakıp, üstüne üstlük bir de söze başlamışlardı.

Onları buraya getiren şeyin bunun için çok önemli olduğunu biliyordum. Meleklerin adım atmadığı, günahın halı diplerinde biriktiği, duvarları şeytanın eliyle boyanmış bu evin eşiğine kadar gelebilmek için acıtıcı, korkutucu, sarsıcı bir sebepleri vardı.

“Önemli bir şey. Hemen konuşmamız lazım.”

O an benim için en önemli şeyin ne olduğunu sorsalar buzdolabımı tamir ettiremediğimi, dolaba koyduğum her şeyin hemen bozulduğunu söylerdim. Ekmekler çabucacık küfleniyor derdim mesela. Şu halüsinasyon meselemi açardım. Yani ne bileyim önemli şeyler var tabii ama Baki Semih’le konuşmamızı gerektiren şeyler değil.

Teslim olmak düşüncesi geçti içimden. Adamları içeri buyur edip “Hay hay ne isterseniz konuşalım, ben size sıcak bir şeyler hazırlayayım” demek istedim. Sonra hemen zihnimden kovuverdim bu saçmalıkları.

“Üzgünüm ama müsait değilim. İçeride bir arkadaşım var ve o da çok müsait bir durumda değil!”

Baki Bey çaresizce diğer adamlara baktı. Üçü de sustular. Mevzileri terk etme onursuzluğunu kendine yakıştıramayan cesur askerler gibi öne atıldı sonra.

“O vakit biz öğleden sonra tekrar geliriz.”

“Öğleden sonra evde olmayacağım” demeye çalıştım, fakat sözlerim kapı eşiğindeki boşluğa yuvarlandı. Ortalık sahipsiz kelimelerle dolmuştu ve basmamaya çalışarak adamların arkasından bir süre bakıp içeri girdim.

İçerde kimse yoktu. İçerde uzun zamandır kimse yoktu.

Kapıyı kapattıktan sonra kenarları iyice yıpranmış çift kişilik koltuğa uzanıp ayaklarımı kenarından dışarıya sarkıttım. Beklemediğim bir ziyaretti açıkçası ve babam için taziyeye geldiklerine inandırmaya çalışıyordum kendimi. Evet, babamın ölümünün ardından oğlunu ziyaret etmeden olmazdı. Oturacaklar, aralarından biri yüksek sesle “El Fatiha!” diyecek ve dudaklarımızı hafifçe kıpırdatarak Fatiha’yı okuyacağız ve ellerimizi usulca yüzümüze süreceğiz. Kısa bir an susacağız ve sonra her

biri tek tek “Allah sabırlar versin...” diyecek, ben de yere bakarak “Dostlar sağ olsun” diyeceğim ve bitecek. Bu kadar işte. Gelecekler, kısa süre oturacaklar ve gidecekler.

Kafam karıştı.

Yıllar sonra ilk kez kafam karıştı. Oysa net ve apaçık bir dünyayı yaşıyordum dört yıldır. Dört yıldır kafamı kurcalayan en küçük bir şüphe, tereddüt, bilmeme halini yaşamadım. Aklıma esenin doğruluğuna inanmaya başladığımdan beri kafa karışıklığı nedir bilmedim.

Fakat şimdi üç adam kapıma dikilip yıllardır tatmadığım o acı bitkiyi, suskun ve acıtıcı bakışlarla ağzıma sokuşturmaya çalışıyordu.

Başardılar.

Kafam karıştı.

2.

Öğleden sonra tekrar geleceklerinden emindim. Kendi kendime konuşarak ve bolca küfrederek televizyonun başına geçtim. Yaşlı adam evlenebilmek için, yanında oturan hafif şişman ama kendinden yirmi beş yaş küçük kadına iltifatlar yağdırırken gözlerim yaşardı. Televizyonun sesini kıstım.

Uzun zaman sonra iliklerime kadar ürperdiğimi ve hatta korktuğumu, evet apaçık korktuğumu ilk defa hissettim. Bu adamları öylece karşımda görmek bütün dengemi altüst etmişti. Keşke söyleyeceklerini hemen oracıkta dinleseydim diye geçti içimden. Söyleyeceklerini söylerler, ne olacaksa olur biter, böylece daha fazla uzayıp da kafamda takılı durmazdı. Sonra bundan da vazgeçtim; söyleyecekleri ne olursa olsun ama gerçekten ne olursa olsun dinleyebilecek, duyabilecek, tahammül edebilecek durumda değildim.

Dışarı çıktım.

Sokak böyle zamanlarda masalsı bir mucizenin gerçekleşebileceği yegâne yer olarak görünür insana. Bir anda tanıdık birine rastlarsın ve belki de içinde bulunduğun açmazdan çıkabilecek anahtarı bırakıverir avuçlarına. Hiç tanımadığın bir kadın gelir, senden sigarası için ateş ister ve hafifçe gülümseyerek teşekkür eder, çakmağı birkaç kez çakmayı dener ama yanmaz, sen alırsın, alırken elin kadının eline değer, kadının eli senin elinden biraz daha sıcaktır, o sıcaklık anında sana da geçer, çakmağı bir kez denersin ve yanar, çakmağın dilinden anlarsın, bu dünyada dilinden anlayabildiğin tek şeyin bir çakmak olması ne hazin, kadın hafifçe başını eğer ve sigarasını senin elinden yakar, derince bir nefes alır ve yukarıya

doğru bırakır dumanı, bir parçası yüzüne gelecek şekilde, duman yüzüne dokunurken kadının elleri dokunur gibi olur, kadın sigarasını yaktıktan ve bir nefes aldıktan sonra yanından ayrılırken sen dönüp bakacak mı diye düşünürsün ve sahiden de döner bakar, üstüne bir de gülümser. Cesaretin artar, yanına gidersin, anlatmaya başlarsın.

Sokakta ille de bir şey olur. Biz, bir şeylerin ansızın olabildiği yere sokak diyoruz çünkü. Beklenmedik umutların olduğu kadar, büyük acıların da mekânıdır sokak. İnsanların pek çoğu sokakta ölür, kaybolur ya da umudu bulur. Sokakta yürümek, derdini iyi anlatanlar için dermandır. Sokak bir masala başlamaktır; öykü en sıkıcı, tekdüze haliyle akarken, birazdan, çok geçmeden bir şeyler olacağının ilk belirtisidir sokakta yürümek.

Açlıktan midem kazınıyordu. Bir büfede kepek ekmek içine, beyaz peynirli, domatesli tost yaptırdım. Siirtlilerle Bitlislilerin takıldığı kahveye oturup büyük bir çay söyledim. Su bardağında geldi çay. Lokmalar ağzımda büyüdü. Bu kadar açlığa rağmen her lokmayı yutabilmek için uzun uğraşlar verdim. Baki Semih gözümün önünden gitmiyordu. Öğleden sonra yeniden gelecekleri düşüncesi nefes almamı bile güçleştiriyordu. “Gelmeyin, istemiyorum!” diyebilseydim. “Söyleyeceğiniz hiçbir şeyle ilgilenmiyorum!” diyebilseydim. İyi olurdu ama ağzım dilim tutuldu sanki, diyemedim.

Eve gitmeyebilirdim. Gelirler, kapıyı çalarlar, bir süre beklerler ve evde olmadığımı görünce giderlerdi. Birkaç gün eve gitmezdim ve böylece vazgeçerlerdi. Baktılar ki olmuyor, konuşmak istemediğimi anlarlar, üstelemeye gerek yok deyip yollarına giderlerdi.

Vazgeçmezler. Hiç vazgeçmezler. Adım gibi biliyorum. Baki Semih var işin içinde. Hiç olmaz öyle bir şey.

Boğazkesen’den aşağıya doğru yavaş yavaş yürümeye başladım. Deniz kenarında bir banka oturup kafamı toplamak istiyordum. Arkamdan biri seslendi.

“Hacı n’aber?”

Döndüm. Rüstem’di.

“İyi Rüstem, senden?”

“İyidir. Nereye?”

“Hiç, öyle takılıyorum. Sen?”

“Akşam düğün var, salona gideceğim.”

“İyi, görüşürüz.”
“Evde misin gece?”
“Buralardayım. Görüşürüz.”
“Hacı canın mı sıkkın senin?”
“Yoo. Bi’ şey yok. Öyle takılıyorum.”
“Tamam, kaçtım ben.”
Rüstem, arkadaşım. Gerçekten arkadaşım.

Kocaeli’nde veya Adapazarı’nda meslek yüksekokulunda iki yıl halkla ilişkiler okumuş. Düzenli bir işi yok. Aslında var. Esenler’de bir düğün salonunda sunuculuk yapıyor. Düğün olduğu akşamlarda hem sunuculuk yapıyor hem de salondaki ıvır zıvır işlere yardımcı oluyor. Her düğün sahibinin memleketine uygun sahne performansı var Rüstem’in. Kürtlerin, Lazların, Egelilerin memleketin her köşesinin düğün ritüellerini, eğlenme biçimlerini iyi biliyor. Uzunca bir süredir bu işi yapıyor. Salon sahibi de memnun.

Altı, yedi ay kadar aynı evde kaldık Rüstem’le. Kurtuluş’ta Erzincanlıların mahallesinde bir evde. Bir buçuk sene kaldım orada.

Bir tek kusuru var Rüstem’in; dinlemektense uzun uzun anlatmayı seviyor. Otursun yanında ve hiç bıkmadan, yorulmadan saatlerce anlatsın. Seni dinlemek için gelir yanı başına oturur, sen henüz ilk cümleni kurarsın ve Rüstem oradan lafı alıp kendi meselesine bağlayıp uzun uzun anlatmaya başlar. Başkalarına böyle yapıyor mu bilmiyorum ama benimleyken durum bu.

Garip bir şey var; Rüstem anlatmak için değil, karşılıklı muhabbet etmek için de değil, boğazına batan bir şeyleri saklamak için konuşuyor. Sadece karşısındaki insanlardan değil kendisinden de saklamak için anlatıyor.

Annesi cezaevinde.

Annesi Rüstem on beş yaşındayken cezaevine girmiş ve aradan on üç yıl geçmiş. Hâlâ cezaevinde. İki adamı öldürmüş. Rüstem’in babasını ve babasının bir arkadaşını. Neden öldürdüğünü mahkemede de sonrasında da hiç kimseye anlatmamış kadın. Belki oğluna anlatmıştır, bilmiyorum. Şimdilerde Çorlu Cezaevi’nde kalıyor. Rüstem düzenli olarak annesini ziyaret ediyor.

Bu kadar konuşkan bir adam olduğu halde annesini, annesinin işlediği cinayetleri, babasını ve o adamı bir kere olsun anlatmadı. Başka şeyler

anlatıyor mütemadiyen. Aslında konuşmaya başlarken meseleyi hep annesine getireceğini hissediyorum; o meşum olaya. Meseleyi bir yerden getirip oraya bağlayacak diye bekliyorum. Dönüyor dolaşıyor, bir sürü şey anlatıyor, olayın kıyısına kadar yaklaşıyor ama bir anda vazgeçiyor. Görünmez bir el dilini tutuyor, boğazını sıkıyor ve Rüstem susuyor. Saatlerce konuşmanın yorgunluğuyla susuyor ve asıl anlatmak istediği şeyi anlatamadığı için ruhundaki yangın bir türlü dinmiyor, bir türlü teskin olmuyor, kalbi sükûnet bulmuyor. Başka bir gece tekrar başlıyor anlatmaya. Yoruluncaya kadar devam ediyor, gece yarısına gelince aynı yarım kalmışlık duygusuyla susuyor. Rüstem'le konuşmak bu anlama geliyor.

Ben ağzının içine bakıyorum muttasıl. Ha anlattı, ha anlatacak derken laf bitiyor.

"Anlat artık Rüstem! Bırak bu uzun martavalları asıl konuya gel. Anlatacaksan anlat, ağlayacaksan ağla, küfredeceksen küfret. Anlat lan! Annen neden öldürdü babanla diğer herifi? Baban, anneni o adama mı sattı? Kumar borcuna mı saydı? Ne oldu oğlum? Adam, annenin sevgilisiydi de bir bokluk mu çıktı? Annen akıl hastasıydı da cinnet anında ikisini de öldürdü mü? Anlat artık Rüstem!"

Bunları ona hiçbir zaman söylemedim. İnsanın en iyi gizleme yolu, gizlemek istediği şeyin çok yakınında gezinmesi ve kalabalık cümleler kurmasıdır. Rüstem bunu yapmaya devam ediyor. İçinde bir yerde, çok derinde bir yerde, kimsenin sapından tutup çıkaramayacağı bir yerde eski, paslanmış bir bıçak saplı duruyor. Kimsenin eli yetişmediği gibi kendisi de çıkaramıyor. Birileri denemeli bıçağı oradan çıkarmayı. Bazen benim çıkarmamı isteyecek gibi oluyor fakat vazgeçiyor. Biri o bıçağı oradan çıkaracak olursa, belki de kan kaybından ölecek. Biri o bıçağı oradan çıkarırsa, hatıraları oradan fışkıracak ve değil bedeni, aklı, ruhu, Rüstem'in çocukluğu bile ölecek. Oysa biraz daha yaşamak istiyor. Sırrını ne kadar saklarsa o kadar hayatta kalabileceğini düşünüyor. Dahası sadece kendisi ölse iyi, oradaki perdeyi kaldırırsa annesi de ölecek gibi düşünüyor. Kendi ölümüne razı gelse de annesine kıyamıyor. O kalın perde, üzerindeki tozlarla birlikte duruyor.

Tost bitince kararımı da vermiştim. Öğleden sonra eve gitmeyeceğim.

Bugün gelen adamlarla tekrar karşılaşmak istemiyorum. Er ya da geç konuşmamız gerektiğini biliyorum ama bugün değil. Bugün değil, bugün

olmaz, bugün olmasa iyi olur.

3.

Eve döndüğümde saatin kaç olduğunun farkında değildim. Yalnızca önemli insanlar, plazalarda çalışanlar, metroyu kullananlar ve memurlar saatin tam olarak farkındadır. Diğerleri zamanı anlamak için gökyüzüne bakar. Üzerinde sigara yanıkları olan bordo renkli ikili koltuğa sığabilmek için iki büklüm uzanmıştım. Baki Semih öğleden sonra gelmişse de beni bulamamıştır. Üşüyordum. Bir battaniyem var elbette. Gözlerimi açıp diğer odada battaniyeyi bulup üzerimi örtmek düşüncesinden bile yoruldum. Yüzümü koltuğa yapıştırıp ayaklarımı da koltuğun aralarına bir yerlere sıkıştırmaya çalıştım. Ellerimi birleştirip bacaklarımın arasında ısıtmaya çalışarak uyukluyordum.

Rüyamda babamı gördüm. Öldükten sonra onu ilk kez rüyamda görüyordum.

Sürekli vakit geçirdiği odasında, her zamanki yerinde oturuyordu. Yanında bir kahve fincanı, her zaman oturduğu koltukta geriye yaslanmış istirahat ediyordu. Yan tarafındaki pencereden güçlü bir ışık vuruyordu. Bana nasıl baktığını göremiyordum bir türlü. Sevgiyle mi, öfkeyle mi, şefkatle mi... Bir türlü anlayamıyordum. Oysa en çok bunu merak ediyordum; yüzünde nasıl bir ifade var?

“Ben isyan ediyorum baba” dedim. Cümledeki ağırlığa uygun olmayan bir tonda çıktı kelimeler ağzımdan. İsyan gibi sert, öfkeli bir kelimeyi, neredeyse ağlarcasına, şefkat arayan küçük çocuk gibi; elini açmış, yüzünü yere eğmiş, gelen geçene utançtan bakamayan bir dilenci gibi söyledim. Babamı yaralamaya çalışıyordum; üzmeye, kırmaya ve sonrasında bütün öfkesiyle üzerime gelmesini sağlamaya, sabrını taşırmaya, içindekileri

ortaya dökmesine.

“İsyan...” diye kısık bir sesle karşılık verdi.

“Evet, isyan! Allah’a, sana, her şeye.”

Bu kez kendimi toparlamıştım. Geriye dönülmez bir yola girdiğimin farkına varmış artık kaybedecek bir şeyi olmayan insanlara özgü cesareti kuşanmıştım. Bütün zavallılığımla isyan. Korkularımla, vazgeçişlerimle, endişelerimle isyan.

“Hâlâ inkâra geçemedin mi?” diye sordu karşılık olarak. Merhamet hiç eksilmiyordu sesinden. Tehditkâr ama merhametli. Zihnim tuhaf bir şekilde dağılıyordu ve toparlayamıyordum durumu.

“Hâlâ isyanın eşiğinde mi debeleniyorsun oğlum? Güçlü insanlar inkârla başlarlar kendi yolculuklarına.”

Yüzünü görmek istiyordum babamın. Bana nasıl baktığını görmek istiyordum.

“İnsan kendi yerine yaşar, kendi yerine ölür oğlum. Yüzünü kalbine dön. Yalancı bir peygambere inanmaktan daha kötüsü, bir peygambere yalandan inanmaktır...” dedi ve kahvesinden küçük bir yudum aldı.

Dilim ağırlaştıkça ağırlaşıyordu. Ağzımı açmayı denedim. Dilimi kıpırdatamıyordum bile. Bir şey söyleyemedim.

O esnada kapı çalmaya başladı. Kapı sesi rüyada değildi.

Rüya bitti. Bitmesini istemiyordum oysa. Sormak, öğrenmek, anlamak istediğim şeyler vardı. Babama sesimi yükseltmek istiyordum. Babamın bana sesini yükseltmesini istiyordum. İkimiz de birbirimize bağıralım çağıralım, birbirimizin sözünü keselim, birbirimizi dinlemeden konuşalım istiyordum. Babama saygısızlık edeyim, babam bana haksızlık etsin, ikimiz de birbirimizin dünyasına ne kadar uzak olduğumuzu tekrarlayalım istiyordum.

Baba bana nasıl bakıyorsun? Baba bana nasıl bakıyorsun? Baba bana nasıl bakıyorsun? Yüzünde nasıl bir ifade var? Benden nefret ediyor musun? Benden nefret et. Benden nefret etme. Bana nasıl duygularla bakıyorsun?

Kapı çalmaya devam etti.

Nefes almayı kestim. Nefesimi ne kadar tutabilirsem o kadar iyi. Böylece evde kimsenin olmadığını düşünecekler. Nefesimi tuttum. Kapı çalmaya devam etti. Boğulacak gibi oldum, nefesimi bıraktım.

Baba gitme. Bekle. Biraz daha.

Ayağa kalktım, saatin kaç olduğunu tahmin etmeye çalıştım. Kapı çalıyordu. Allah'ın cezası kapı başıma bela olmaya devam ediyor.

Baki Semih vazgeçmez. Baki Semih ölse vazgeçmez.

Kapıyı açtım.

Karşımda Rüstem duruyordu. Yalnız değildi bu kez.

Yanında gelinlik giymiş genç bir kadınla yüzüme bakıyordu.

Bu aralar halüsinasyonlar görüyorum. Evin değişik yerlerinde karşıma birtakım insanlar, doğruyu söylemek gerekirse bazen de çeşitli yaratıklar çıkıyor. Farkındayım her şeyin. Yani bütün bunların gerçek olmadığının. Ama görüyorum işte. Bunu daha önce söylemiş miydim?

Kapıyı kapattım.

Tekrar çaldı.

Biraz duraksamadan sonra tekrar açtım.

Rüstem karşımda duruyordu.

Hemen yanında bembeyaz gelinlikler içinde genç bir kadın vardı. İkisi de gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. Bir Rüstem'e bir de kadına baktım. Apartman lambası söndü. Rüstem'in kollarıyla havada hareketler yaptığını görebiliyordum. Lamba yandı. Gözlerimiz aydınlanınca, bütün kuşkularımızı, meraklarımızı, tedirginliklerimizi, apartman boşluğunda cevaplanması güç bir soru işaretine dönüştüren hal, daha görünür oldu. Her şey bir sırrın içinde eriyip bilinmezliğe karıştı.

Gerçeğin bu kadar laubali olabileceğini hiç düşünmemiştim. Yani gerçeğin, bir gece yarısı, aptal bir kapının önünde Rüstem ve yanında gelinlikli kadın olarak karşıma çıkmasından söz ediyorum.

Senaryo en iyi ihtimalle şöyle olabilirdi: Rüstem, bugünkü karşılaşmamızın ardından bir kızla tanıştı, ilk anda birbirlerine delicesine âşık oldular, bir gün bile birbirlerinden ayrı kalamayacaklarını düşündüler, on veya on beş dakika sonra Rüstem kıza evlenme teklif etti, kız bir an bile düşünmeden kabul etti, birbirlerine sarılıp bir süre öylece kaldılar, sonra da birlikte bir gelinlikçiye gidip kıza gelinlik aldılar, o gelinlik işte bu gelinlik, hâlâ üzerinde duruyor, aynı akşam Rüstem'in çalıştığı düğün salonunda da düğünleri oldu, oradan çıkıp benim evime geldiler, benim evime gelmelerinin mantıklı bir sebebi şimdilik aklıma gelmiyor ama işte ne olduysa benim evime geldiler ve şimdi de kapıda bekliyorlar.

Saçmaydı.

Sadece benim evime gelmiş olmaları değil tabii ki. Senaryo baştan

aşağıya saçma sapandı ve birazdan öğreneceğim şeylere karşı son derece savunmasızdım.

Gerçekliğin hepimiz için bir saygınlığı, bir hatırı var. Bunca zaman kabullenmesi güç meselelere ben de buna hürmeten razı geldim. Ama gerçeklik aklımla oynayacak kadar beni hafife alacaksa bu kadarı nefsime ağır gelir.

Gece her şeyin üzerini örter, diye düşünür insan. Oysa gecenin örttüğünden çok hatırlattıkları vardır. Hatırlatırken sarstıkları, sarsarken suskunlaştırdıkları, suskunlaştırırken acıttıkları.

Rüstem ve gelinlikli kadın fazlaydı.

4.

“Bir kadının kıyısında uyuyorum.
Bir uçurum kıyısında uyuyorum.”
Eduardo Galeano

Hikâyeyi baştan anlatmak lazım. Gerçi hiçbir hikâyenin başı olmaz. Her şey iç içe geçerken, zaman içinde hayat düz bir çizgiye dönüşmüşken, bizim olayları kavramaya başladığımız bir an vardır, fakat gerçekte o an hikâyenin başı değildir. İnsanın, hayat düzenini altüst eden hikâyelere bir başlangıç anı belirlemek gibi nafile bir çabası vardır. Bu da bir çeşit güvenlik arayışı aslında. Böylece hangi başlangıç anları, nasıl sonuçlara yol açıyor diye hesap edebilir insan. Kendince notlar alır günlüğüne. Arkadaşlarına hararetle, arada bir duraklayıp nefes alarak böylece duygusal şiddetini artırarak anlatır olayların başladığı o eşsiz, biricik anı.

Büyük hikâyeler bir tereddüt anıyla başlar. Tereddüt etmeye neden olan şeyler insanın zihninden hızlıca geçer ve bunlar arasından gerçekleşme ihtimali yüksek olanlar belirlenir. Sonra bir tercih yapılır. Ama hikâye en düşük ihtimalli hatta imkânsıza yakın olan durumun gerçekleşmesiyle başlar.

Hikâyenin başında bir kadın vardı. Aslında hâlâ var. Onu hiç unutmuyorum.

Onu gördükten sonra hayatımda başlayan her hikâyede onun eli varmış gibi hissediyorum. Onun ellerine doğdum, ilk oyunumu ondan öğrendim, ellerimden tutup okula götürdü, ateşim yükseldiğinde vücudumu sirkeli suyla yıkadı, ilk kıyafetlerimi o seçti, kafamı yardıklarında yüzümden

süzülen kanları hiç telaş etmeden o temizledi, beni yıkadı, yemek yedirdi, uyuttu, uyandırdı, okumayı yazmayı öğretti, elimden tutup şehri gezdirdi, şarkılar öğretti, sinemada ilk kez onunla yan yana oturdum.

Hikâyenin başında o vardı, şimdi de o var ve dilerim ki sonrasında da o olsun. Ben bile olmayayım gerekirse ama o ille de olsun.

Eda.

Eda'yla üniversiteye girdiğim yıl tanıştık. Annemin öldüğü yıl. İnsanın ağzında ne kadar kötü duruyor böyle bir cümle; annemin öldüğü yıl. Anne bir kere öldü mü artık bütün zaman dilimleri, olaylar onun ölümüyle tarif ediliyor; annem öldükten bir yıl sonra, annem ölmeden iki ay önce, annemin öldüğü yıl. İnsanın aklında bir tek o kalıyor, sonrası gereksiz teferruat. Anlatmak istediğin her şey aslında annenin ölümünü söylemek için bir sebebe dönüşüyor. Sadece onu söylemek istiyorsun ama söze bir yerden başlamak lazım.

Annem ben üniversiteye başladıktan bir ay sonra öldü. Pek çok hastalıkla mücadele etmek zorunda kalmıştı ömrünün son yıllarında; şekeri epeyce yüksekti, tansiyonu fırlıyordu, karaciğerinde sorunlar vardı.

Hastalık hastalık diyorum, bu da bahane. İnsan hastalıktan değil dertten ölür. Annemin de kimselere anlatmadığı dertleri vardı. Kimselere anlatmadığı gibi bana da anlatmadı doğrusu. Bana bile anlatmadıysa bunu nereden biliyorum peki? Cümleleri yarımdı annemin, oradan biliyorum. Derdi olanın cümlesini tamamlamaya nefesi yetmez. Bir tambur sesinden bile inciniyordu, oradan biliyorum. Seccadesine oturuşundan, kahve fincanını tutuşundan, saçlarını tarayışından biliyorum, parmaklarını tespihin üzerinde gezdirmesinden biliyorum, gözleri bulutlardan seçilmez oluyordu, oradan biliyorum.

Ekim sonu bir çarşamba gecesi saat on biri yirmi geçiyordu. Emin değilim belki de on biri on altı geçiyordu. Öldüğü anda mı saate baktım, yoksa bir süre geçtikten sonra mı baktım tam olarak hatırlayamıyorum. Duvardaki saate baktığımda on biri yirmi geçiyordu. Yanındaydım. Bir şey oldu ve öldüğünü anladım. Son bir nefes vermek gibi. Bir saat sesinin duyulmaz olması gibi ani bir sessizlik. Yağmurun kesilmesi gibi. Dışarı çıkıp hemşireye haber verdim. Telaş etmedim. Hemşire de telaş etmedi.

"Başınız sağ olsun."

Dostlar sağ olsun, siz sağ olun, teşekkür ederim filan demem gerekiyordu sanırım. Hemşirenin gözlerinin içine boş boş baktım. Çok boş

sayılmazdı. “İzin verirseniz yalnız kalmak ve annemin ölümüne ağlamak istiyorum...” bakışıydı. Anladı. Odadan ayrıldı. Annemin ölümüne ağlamaya başladım. Annemin kalın iplikten mavili siyahlı namaz çoraplarına, iyice solmuş kırmızı altından yüzüğüne, upuzun zikir tespihine, sardunyalarına, üzeri kırmızı çiçek desenleriyle kaplı beyaz porselen demliğine, yakın gözlüğüne, kahverengi merserize hırkasına ağladım. Annemin benden sonra bir daha çocuk sahibi olamamasına ağladım.

Rahminden koparken, tırnaklarımla başka bir ceninin daha tutunabileceği duvarları paramparça ettiğim duygusundan hiç kurtulamadım.

Bir anneye nasıl ağlaması gerektiğini insan ancak annesi ölünce öğrenebiliyor. Başka bir ağlamaya benzemiyor çünkü. Öğrenilmiş, tecrübe edilmiş bir gözyaşı değil bu. Sadece anneye özgü bir ağlama biçimi. Anneye veda etme biçimi.

İnsanın annesi ölünce, o güne kadar kapandığını sandığı bütün yaraları yeniden açılıyor, kanamaya başlıyor. Bağışıklık sisteminin çökmesi gibi bir şey; artık bütün hastalıklara açık hale geliyorsun. Her şey öldürücü olabiliyor kalbin için. Seni hayatın zehirli yüzlerine karşı korunaklı kılan bütün dirençlerini yitiriveriyorsun. Öyle bir şey.

Annem. Merhum Seyyid Nizamettin’in en büyük kızı Ümmü Gülsüm Hanım. Şeyh Ahmet Niyazi Efendi’nin refikası.

Cenazesi kalabalık oldu. Şeyh Ahmet Niyazi Efendi’nin muhterem eşinin cenazesine akrabaların, yakınların, dervişlerin, başka dergâhların müntesiplerinin katılımı yoğundu. Babam bu süre zarfında pek dünya kelamı etmeksizin, duruma uygun lafz-ı celilleri tekrarlayıp durdu. Taziye günler sürdü. Namazlar kıldık, niyazlar ettik, hatimler indirdik, Yasinler, Tebarekeler okuduk, ruhuna değsin diye fakir fukarayı doyurduk. Annemin haline tavrına uygun bir mezar taşı yaptırdık.

Salacak’taki evimiz sustu. Annem ölünce evimiz ev olmaktan çıktı, ruhunu yitirdi, bir pansiyon sıradanlığına dönüştü. Annem, evimizin duvarında asılı bir Kur’an-ı Kerim gibiydi ve oradan inince duvar buz gibi soğuk oldu. Hakikatimiz parçalandı, efkârımız arttı, suretimiz soldu, inşirahımız ortadan yarıldı, kalbimiz kurudu, mekânımız daraldı.

Okula gitmeye devam ettim.

Annemin vefatından sonra okula gittiğim ilk gün amfide ders henüz

bitmişti ki kapıda biri belirdi ve yüksek sesle sordu:

“Aranızda annesi yeni ölmüş biri var mı arkadaşlar?”

Düz kumral saçlı, ince yapılı, kemikli yüzlü bir kız bir süre kapıda dikildi ve hoca çıkar çıkmaz yüksek sesle aynen böyle sordu.

“Aranızda annesi yeni ölmüş biri var mı arkadaşlar?”

Cevap vermekte önce tereddüt ettim. Doğrudan adımı söyleseydi bu kadar üzerime alınmayacaktım ama öyle bir şey sordu ki kayıtsız kalmamın olasılığı yoktu.

Hikâye başladı.

Elimi tereddütle biraz yukarı kaldırdım. Yüzüme baktı. O an ölseydim dünyayı güzel bir yer olarak hatırlayacaktım. O an ölseydim dünya güzel bir yer olacaktı, ben de mutlu bir insan.

5.

Ders çıkışında amfinin kapısında beni bekliyordu. Yanına giderken ne olduğunu anlayabilmek, küçücük de olsa bir ipucu bulabilmek için doğrudan ve dikkatle yüzüne bakıyordum. O ana kadarki ömrüm sanki onun yanına doğru yürümekten ibaretti. Kapıda sıradan bir selamlaşmanın ardından birlikte kantine yöneldik. Kantinde uğultu halinde herkes ayrı bir havada sohbet ediyordu. Boş bulduğumuz bir masaya oturduk. İsmini o sırada öğrendim; masada karşı karşıya oturduğumuz ve saçma bir şekilde etraftaki öğrencilere baktığımız esnada. Daha doğrusu o tanıdık birileri var mı diye etrafı uzun uzun inceleyince ben de gayri ihtiyari etrafı süzmeye başladım. Sonra önüne döndü ve konuşmaya başladı:

“Eda ben.”

O kadar güzel söyledi ki, isminin daha uzun olmasını dilerdim. Daha uzun değilse de o anı uzatmak için ismini birkaç kez daha söylemesi iyi olurdu.

“Ne dediniz?”

“Eda ismim” dedi hafif şaşırarak. Üçüncü kez sormam aptalca olacaktı. Dilimin ucuna kadar geldi ama vazgeçtim. “Başın sağ olsun...” diye de ekledi ardından. O kadar canım yandı ki başın sağ olsun dediğinde, sanki annem tam o an öldü. Onun ağzından duyunca yaşanması gereken acının gerçek derecesi ortaya çıktı. O lafın ardından kendimi daha zavallı, daha acınası, yarası taptaze biri gibi hissettim. Sanki Eda söylemeden önce annemin öldüğünü bilmiyordum da acı haberi ilk kez bana o vermiş gibiydi. Hiç beklemediğim bir şey duymuş gibiydim. İçimde bir büyük oyuk açıldı ve genişleyiverdi. Konu değişmezse o büyük oyuktan kendi

içime düşecektim. Eda'nın bile elini uzatıp geri çekemeyeceği, dışarı çıkaramayacağı kadar derin bir oyuktu.

"Burası biraz gürültülü" dedi etrafına bakınarak.

Burasının gürültülü olduğunu söyledi söylemesine ama ben onun sesinden başka hiçbir şey duymuyordum. Tek bir gürültü gelmiyordu kulağıma. Onun sesini, gözlerini kırparken çıkan kirpik sesini, kalp atışlarının sesini –kendi kalbimin sesiyle de karıştırıyor olabilirim emin değilim ama ortada muhakkak bir kalp çarpıntısı sesi vardı– damarlarında akan kanın sesini bile duyuyordum ama etraftaki hiçbir sesi duymuyordum. Ondan gelen sesler bir gürültü değil de hayat sevinci gibiydi.

"Rahatsız olduysan..."

"Evet ya. Biraz oldum. Hadi çıkalım istersen. Bizim kulüp odasında konuşuruz."

"Olur."

Kantinden çıktık. Birlikte yürümeye başladık. Arkamızdan birisi usulca yaklaşsa, bir kiralık katil mesela, hayal bu ya bizi başkalarıyla karıştırmış, her şeyden habersiz kulüp odasına yürüyoruz, o kiralık katil elindeki susturucu takılmış tabancayla kafamızın arkasından birer el sıkıyor, önce bana ama Eda korkabilir, önce ona sıksın ama bu sefer de ben buna dayanamam, peki kime sıkacak önce, iyisi mi iki elinde de birer silah olsun, o ölmese sadece ben ölsem olmaz, mesele ikimizin de aynı anda ölmesinde, aynı anda silahları ateşliyor ve düşüyoruz, kanlarımız birbirine karışıyor, işte en önemlisi burası, yavaş yavaş kanlarımız birbirine değiyor ve sonra bir oluyor, onun kanı ve benim kanım buluşuyor, bir daha ayrılma imkânı kalmıyor. Bunu hayal ediyorum, evet.

Öğrenci kulüplerinin yan yana sıralandığı koridorda, odalardan birine girdik. İçeride bir kişi daha vardı. Selamlaşıp oturduk. Masanın kenarında üst üste duran dergilerden bir tanesini önüme koydu.

"Bizim kulüp çıkarıyor. Görmüş müydün?"

İlk kez görüyordum.

"Evet."

"Nasıl buluyorsun?"

Herhangi bir dergiyi eleştirecek kadar iyi okuyucu da değilim.

"Çok iyi bence. Gayet iyi."

"Geçen sayıyı gördüysen orada 'Babalar ve Çocuklar' diye bir dosya

vardı. Şiirler, denemeler koyduk. Baba kavramının bütün çağrışımları üzerindeydi. Çok ilgi gördü. Dosyayı hazırlarken benim aklıma bir şey geldi. Acaba babası yeni ölmüş arkadaşların duygularını da alsak nasıl olur diye düşündüm. Birkaç arkadaştan yazılar aldım. Gerçekten etkileyici metinler çıktı. Bütün okuyanlar etkilenmiş. Bu sayıda da aynı şeyi anne üzerinden yapacağız. Onun için bölümlere soruyoruz. Böyle arkadaşlar var mı diye bakıyoruz. Yani annesini yeni kaybetmişken, duygular sıcakken ne düşündüklerini yazsınlar diye. Olabilir mi?"

"Ne olabilir mi?"

"Yazabilir misin?"

Eda benden yeni bir anayasa istese onu bile yazardım. Ama annemin ölümünün ardından onunla ilgili bir yazı yazmak kafamı karıştırdı. Bir an afalladım. Ne diyeceğimi bilemedim. Bazıları yazmak iyi gelir derler, bir çeşit zehir akıtma gibi ama bana kalırsa insan yazarak kendini iyi hissedemez. Bilakis insandaki huzursuzluğun sürekli hale gelmesinin nedeni de yazmak.

"Yani olabilirse memnun olurum. Olmazsa da sorun değil."

"Yok. Sorun değil de. Pek yazı yazmadım. İyi yazamam."

"Bizim istediğimiz zaten duygu. Edebî niteliği ayrı. Onu zaten diğer arkadaşlar yazıyorlar. Zorlamış gibi olmayayım ama yazarsan çok iyi olur."

"Bir denesem mi?"

"Olur. Bir şeyler yazarsan onun üzerinden konuşuruz. Daha da iyi olur."

"Tamam. Ben bakarım. Yazmaya çalışırım bir şeyler."

"Anlaştık o zaman. Mail'imi de vereyim. Haberleşiriz."

Konuşma bitmişti ve benim doğal olarak kalkıp Eda'nın elini sıkıp oradan ayrılmam gerekiyordu. Ben oturmaya devam ettim. Kısa bir sessizlik oldu. Oturuyordum fakat söyleyecek bir şey bulamıyordum. Eda da kısa bir şaşkınlıktan sonra nezaketini bozmadan okulla, bölümle ilgili bir şeyler sordu. Ben de kısa cevaplar verdim, oturmaya devam ettim. Oradan kalkmak istemiyordum. Ama onun kalkması gerekiyordu. Kalktı. Tanımadığım bir kulüp odasında kalakaldım. O kalkınca masada ben, onun kısacık ismi, Eda yani ama iki kere söylenmiş Eda, annemin ölümü, kurkmantolueda@gmail.com yazılı bir kâğıt, cevabını arayan tuhaf mı tuhaf sorular, huzursuz parmaklar, hafif bir iç sızısı, onun da nedeni belli değil, unutulmuş bir tükenmez kalem, Eda unuttu, bütün bu duvarları

aşmaya çalışan ama henüz aşamamış incecik bir neşe kaldı. Hepsini tek tek toplayıp ceplerime sıkıştırıp ben de masadan kalktım. İkimiz de kalktıktan sonra masada kimsenin alıp gidemeyeceği bir hatıradan başka hiçbir şey kalmadı. Artık masa, kulüp odasındaki alelade bir masa olmaktan çıkıp iki insan için hatıralar taşıyan bir masa haline gelmişti. Ya da en azından bir insan için.

6.

Eve gittim ve bir yazı yazdım.

hayatım ağrıyor
“kaçar herkesten
durmaz bir yerde
anne ölünce çocuk
çocuk ölünce anne”
anneler ve çocuklar / sezai karakoç

sen susalı üç hafta oldu ve bazen karıştırıyorum hangimizin öldüğünü. önce senin öldüğünü sandım. çok üzüldüm biraz zaman geçince fark ettim ki ölen benmişim ama farkında değilmişim. seni arayınca anladım gerçeği çünkü ben her daim bir yaranın sızısıyla sana koşuyorum, kanar kanamaz elimle bastırıp sana koşuyorum, yaramı sar beni öp mırıltıyla dua oku diye sana koşuyorum. üç haftadır sana yetişmeye çalışırken kaç kere öldüğümü sayamadım. insan böyle zamanlarda anlıyor ölümden önce bir hayatın olmadığını. ayrılığın olduğu yerde hayat da olmaz. bütün kuşkularım bitti sen susunca, ölümden önce bir hayat yok. bir tarifi olmalı diye düşünebilir insan ama yok. senin olmadığın bir hayatın tarifi yok senin olmadığın anın tek izahı geçmeyen bir ağrı o derece kaplıyor ki insanın her yanını nerenin ağrıdığını bile ayırt edemeyecek hale geliyorsun. sadece ağrı var. hayatım ağrıyor yani anne çok anlaşılır olmadığının farkındayım ama ancak böyle söyleyebilirim hayatım ağrıyor eksiklik diyesim geliyor bazen ama eksiklik deyince sanki bir şeyler varmış da bir şeyler yokmuş gibi oluyor. hayır öyle değil eksiklik değil bunun adı boşluk hiçlik karanlık havasızlık

suskunluk gibi ama eksiklik değil hani bizim evin balkonuna eski evin balkonunu kastediyorum balkona bir kumru dişi bir kumru yuva yapmıştı sen çok mutlu olmuştun hatırlıyor musun. sonra o kumrunun iki tane yavrusu olmuştu sen daha da mutlu olmuştun. o kumruların yavruları dünyamıza yeni nazil olmuş ayetler gibi bize umut olmuştu neden anlayamıyordum ben neden bir kumrunun yuvası ve yavruları senin için böylesine büyük bir umut ve huzur kaynağı olmuştu bilmiyorum işte. o kumru yavruları olduktan sonra bir süre ortadan kaybolmuştu sen nasıl kötü oldun hatırlıyorum sen de hatırlıyor musun telaştan yüzün solmuştu bu yavrular ne olacak diye nasıl da üzülmüştün sonra anne. kumru geldi de yüzün gülmeye başladı belki de çok uzun zaman geçmemişti aradan ama yine de korkmuştun üzülmüştün anne gelince nasıl da rahatladın. ben de seni öyle görünce mutlu oldum. bunları neden anlatıyorum biliyor musun o yavru kuş gibiyim şimdi sen susunca o yavru kuş kadar korunmasız çaresiz yalnız kaldım ben bu dünyada bir balkon duvarının üzerindeki yuvasında nasıl yalnız kaldıysa yavru kuşlar öyle insan alışır diye teselli bulmaya çalışıyor birileri öyle söylüyor ama doğru değil. doğru olan bir şey var ki insan birden büyüyor beni görsen sen sustuktan bir gün sonra çok büyüdüm ama aklım kalbim ruhum yetişmedi bu büyümeye içim bomboş dokunsalar kırılacağım bir zayıf dal gibiyim dokunsalar paramparça olacağım. korkumdan kaçıyorum senden sonra boğazımdan tek bir lokma geçmedi yani bir şeyler yedim onu kastetmiyorum ama ekmek gibi değildi su gibi değildi susuzluğum geçmiyor mesela nasıl bir şeyse bu geçmiyor üşümem de geçmiyor bir türlü sen dikkat et üşüme dediğinde geçen üşümem şimdi geçmiyor bir garip susuzluk hali bir garip üşüme hali yakama yapışmış düşmüyor. bir anda sıradanlaştım zaten hepimiz sıradan insanlarız diyeceksin biliyorum tabii ki öyle ama birbirimize değer katıyoruz ya onu söylemek istiyorum. birbirimizi sevince çok sevince ölesiyle sevince öyle demek istemedim çok çok sevince birden daha özel daha kıymetli insanlar oluyoruz ya onu kastediyorum. sen susunca hiçbir kelime beni boğulmak üzere olduğum bu derin hayattan çekip kurtarmaya yetmiyor sen öyle bir ada gibi dört yanı sularla çevrili ama korunaklı bir ada gibi beni bu allahsız karmaşadan çekip çıkarıyordun o lafı kullanma diyeceksin biliyorum çok kızdığını biliyorum özür dilerim bir daha söylemem ama ancak böyle anlatabilirim gibi geldi yoksa haşa allah yoksa ne var bu ellerimizle yolumuzu bulmaya

çalıştığımız tedirgin edici karanlıkta kim tutar korkudan buz kesmiş ellerimizi. bir şey diyeceğim sana bu aralar şarkı filan dinlemiyorum ödüm kopuyor içinde anne geçecek diye bir şiirde bir öyküde bir filmde anne geçecek diye ödüm kopuyor dinlemiyorum okumuyorum izlemiyorum biri anne diyecek diye çocuklardan bile uzak duruyorum sanki bu dünyada anne lafını duyar duymaz geberinceye kadar ağlayacak gibiyim. peki şimdi ağlıyor musun diye sorma ağlamıyorum yazı bitince ağlayacağım gözlerimden yaş retina gözbebeği şu bu ne varsa akana kadar ağlayacağım en son gözümden ruhum akacak ve susacağım insanın gözünden ruhu akarsa susar belki insanın ruhu gözünden akınca hiçliğe erişir ve artık hiçbir ağrı yara sızı acıtmaz olur. hiçlik sayesinde insan bir çeşit özgürleşme yaşamaya başlar hiçliğin özgürlüğü bunu istiyorum fakat kendimi tutuyorum bir yandan da özgürleşmekten korkuyorum hiçlikten senin suskunluğunla buna erişmek duygusunu kabullenemiyorum dönüp dönüp kendime aynı soruyu soruyorum. peki ben şimdi ne yapacağım ben sen sustuktan sonra ne yapacağım bu soruyu sorar sormaz ne kadar acınacak bir halde olduğumu düşünüp kendi kendime üzülüyorum. tuhaf değil mi kendine acımak yani insanın annesi susunca kendine acımayı öğrenebilmesi gerekiyor yemek yapmayı öğrenme zorunluluğu gibi aslında başka yerlerden gidip bir şeyler yemek mümkün ama gidip de birilerinden sana acımasını nasıl isteyebilirsin satın alınabilir bir şey de değil ki bu. öğrenmem gereken en zorlu şey galiba kendine acımayı öğrenmek bu ağır bir zorunluluk insanın hayatında kendisine acıyabileceğinden hiç kuşku duymayacağı biri olmalı zira kendime acımayı öğrenmem gerekiyor yoksa bütün kan içime sızacak ve kıpkırmızı çıkacak çektirdiğim röntgenler renksiz de olsa kıpkırmızı çıkacak işte böyle daha bir sürü şey aklıma üşüşüyor. hepsini anlatamıyorum bir yandan saçma gelecek bir yandan da seni üzmek istemiyorum son bir şey isteyeceğim senden eğer mümkünse bunu çok istiyorum hem de. ölünce senin yanına gömülmeyi istiyorum bunu neden benden istiyorsun diyeceksin tabii ki bu kısmı değil önemli olan senin yanına gömülmeyi istiyorum ve mezardan korkuyorum aslında soğuk geliyor benim için ısıtır mısın diye geçti içimden buz gibi bir kış gecesinde bir çocuğun yatağını ısıtır gibi mezarımı ısıtır mısın anne?

Yazıyı bitirdim ve hiç okumadan Eda’ya götürdüm. Okulda sağa sola

bakındım tüm gün ve öğleden sonra kantinde karşılaştım. Beni görünce yüzünde hafif bir tebessüm oluştu. Belki de bana öyle geldi. Emin değilim.

“Yazdım ben.”

“Aaa! Çok iyiymiş. Bu kadar erken beklemiyordum.”

“Yazdım.”

“Sen pek yazmıyorum filan deyince biraz umutsuzluğa kapıldım doğrusunu istersen.”

“Oturunca bir şeyler geldi aklıma, yazayım dedim.”

“Çok iyi, bana mail attın mı?”

“Yok, henüz atmadım. Bir bakalım dedim.”

“Atarsan okurum.”

“Birlikte baksak, belki düzeltecek bir şeyler olur.”

“İyi. Nasıl yapalım?”

“Bilmem, bir yerde bilgisayarda bakabiliriz.”

“Bizim kulüp odasına gidelim madem. Orada bakarız.”

Birlikte yürümeye başladık. Hayal bu ya şimdi biri arkadan yaklaşsa, iki elinde birer silah... Kafamdan attım bu hayali. Kulüp odasına girdik. Bilgisayarı açtı. Ben hep ona bakıyordum. O bana bakınca bilgisayara bakıyordum. Bakışlarımız birbirine değmiyordu hiç. Bu riski alamazdım. Gözlerimin içine bakarsa orada kendisini, çırılçıplak kendisini görecekti ve bunu fark etmesini en azından bir süre istemiyordum.

“Senin mail’inde mi?”

“Evet.”

“Sen at masaüstüne. Okurum ben.”

Hiç acele etmeden kendi mailimde duran yazıyı açtım ve masaüstüne kaydettim. Yanıma oturdu. Hayal bu ya şimdi biri arkamızdan yaklaşsa, iki elinde birer silah... Yeter! Yanıma oturdu ve omzu omzuma değdi. O an ölseydim dünya güven dolu, sıcacık bir yer olacaktı ve ben dünyanın en huzurlu adamı olacaktım.

“Görebiliyor musun?”

“Evet. Okuyorum.”

Dudaklarını oynatmadan, gözleriyle takip ederek okumaya başladı. Sessizdik. Ben ona bakıyordum. Omzu omzumdaydı.

Okudu ve bitti. Yüzüme baktı. Gözlerimi kaçıramadım. Gözlerimde ne olduğumu fark etti mi acaba?

“Ya çok güzel. Nasıl söylesem çok duygulu. Eline sağlık.”

“Beğendin mi?”

“Diyorum ya, çok güzel. Sadece...”

“Ne?”

“Yazıda gramer, dilbilgisi filan nerdeyse yok. Biraz zor oluyor okuması.”

“Annenin ölümünün dilbilgisi, grameri olmuyor ki Eda. İnsanın annesinin ölümü zaten hayatın anlatım bozukluğu.”

7.

Geçmişten söz etmek, bende kaybolma hissi uyandırıyor. Bir daha asla yolunu bulamama endişesiyle dolu kaybolma hissi. İç içe geçmiş o kadar çok şey var ki, birinden diğerine geçerken geriye dönmeme yol gösterecek kelimeleri de kaybediyorum. Yaşadığım her olay kolumdan çekiştirip gerçekte gitmek istediğim yerden bambaşka, hiç tanımadığım bilmediğim bir yöne götürüyor.

Ben bir şeylerin elinden kaçıp kurtulmak isterken birden kendimi başka bir yerde buluyorum. On yıldır orada hiç durmadan iç çekerek sessiz sessiz ağlayan bir kadın çıkıyor karşıma mesela ve ben her karşılaştığımda yeniden teselli verebilmek için yanına gidiyorum. Beyhude bir şekilde her seferinde yeni cümleler kurmaya çalışarak teselli ediyorum. Yüzüme bile bakmıyor. Ben on yıldır aynı şeyleri söylediğimi fark edip başka şeyler düşünmeye çalışırken bir başkası müşfik bir gülümsemeyle çağırıyor, yanına gidiyorum, birlikte dar bir sokaktan geçer geçmez ortadan kayboluyor, tanımadığım bir yerde açıyorum gözlerimi. Durup geriye doğru bir zaman sıralamasıyla yaşadıklarımı hatırlamaya çalışıyorum. Her şey üstüme üstüme geliyor, nefes alamıyorum, pencere olduğunu sandığım yerlere doğru koşuyorum, duvardan başka hiçbir şey yok. Bir kâbus bu. Her seferinde kaldığı yerden devam eden bir kâbus.

Geçmişi anlatmak her seferinde yolumu kaybettiriyor ve sonunda beni getirip aynı karanlık, rutubetli, boyası dökülmüş, küf kokan odanın ortasında yapayalnız bırakıyor.

Şimdi kafamı kurcalayan başka bir şey var; gece yarısı evime gelinlik giymiş bir genç kadın ve bir adam geldi.

Bir kadın ve bir erkek yan yana geldiğinde bu büyük bir acının, hiç akla gelmeyecek bir acının veya büyük bir mutluluğun, insanın içini çok ama çok genişleten bir mutluluğun başlamasına sebep olabilirler. İşin içine bir gelinlik girerse mutluluk ihtimali hızla yükselir. Gelinlik bir tabutun değil genç bir kadının üzerindeyse albümün güzel sayfalarına geçmişiz demektir. Gelinliğin yanı başında bir damatlık varsa bir mutluluğun hemen eşiğindeyiz diyebiliriz. Fakat kadın gelinlikli olduğu halde erkeğin gündelik kıyafetleri içinde olması ortada bir sorun olduğuna delalet eder. Hem de beklediğimizden daha büyük bir sorunun olduğuna.

Gelinlikli genç kadın ve Rüstem başka bir evde olsaydı yine bu kadar kafama takmayacaktım ama gel gör ki benim evimdeler. Bu, sorunu katbekat büyütüyor.

İkili koltukta Rüstem ve kız yan yana oturuyorlardı. Kızın gelinliğinin duvağı arada bir yüzüne doğru kayıyordu ve kız duvağını geriye doğru itiyordu. Dikkatim sürekli duvağındaydı; tekrar kayacağı hissi epeyce bir gerginlik yaratıyordu. Başka yerlere bakmayı deniyordum ama nafile, tekrar bütün dikkatim gelinliğin duvağına yöneliyordu. Duvağı söksem ne olur acaba? Saçmalıyordum. Bir süre öylece karşılarında durdum ve ne yapacağımı düşündüm.

“İsterseniz ben çıkayım.”

“Efendim abi?”

“İsterseniz ben çıkayım diyorum Rüstem.”

“Yok abi, olur mu öyle şey?”

Bir bana bir de kıza baktı. Kızın tedirginliği kapıya geldikleri andan itibaren bana da geçmişti.

“Ben çay koyayım o zaman.”

Evden çıkma teklifim kabul edilmeyince en az onun kadar saçma ikinci teklifim çay hazırlamak oldu. İkisi de çaresizlikten. Düpedüz çaresizlik içinde olunca seçenekler bundan daha anlamlı olmuyor.

Ben böyle söyleyince kız panikle ayağa kalktı. Sanki üzerine düşen bir vazifeyi başkası almış gibi telaş ve utanç içindeydi:

“Ben yaparım.”

Eve geldiğinden beri ilk kez konuşuyordu.

“Yo yo. Allah aşkına. Siz misafirsiniz. Ben hemen koyarım.”

Öyle söyledim ama kıza pek misafire bakar gibi bakmadım. Epeyce bir öfke vardı sesimin tonunda. Anladı doğal olarak. Kız oturdu. Ben mutfağa

gittim.

Gelinlikli bir kızın mutfakta çay yapması durumunu bir an düşündüm gerçi. Saçmaydı. Gözümün önüne geldi ve hemen sildim bu görüntüyü.

Meraktan ölecektim ama tek bir soru bile sormak istemiyordum Rüstem'e. Soru sormanın lüzumu da yoktu. Berbat bir durumun ortasında olduğumu biliyordum. Çok çok yakın bir zamanda her şeyin daha da boktan hale geleceğini biliyordum. Canımın yanacağını biliyordum. Rüstem'in beni durduk yere pis bir işin içine soktuğunu biliyordum. Her şeyi biliyorum ama tüm bu olasılıklardan kurtulma ihtimalinin olup olmadığını henüz bilmiyordum. Yalan söylemeye lüzum yok aslında onu da biliyordum. Şimdilik bilmezlikten geliyordum.

Mutfağa girdim. Çaydanlıkta önceden kalan çayı çöp kovasına boşalttım ve uzun uzun suyla çalkaladım. O esnada Rüstem geldi yanıma.

"Abi sende pijama, eşofman gibi bir şeyler var mı?"

"Rüstem senin ağzına sıçayım."

"Yok abi, anladığın gibi değil."

"Rüstem senin kafana tüküreyim."

"Abi anlatacağım diyorum."

"Rüstem senin var ya... Neyse şimdi."

Rüstem tekrar içeri girdi. Çayı ateşe koyup kızın giyebileceği bir şeyler aramaya başladım. Bir şeyler bulup tekrar yanlarına geçtim. Rüstem elimdeki eşofmanı görünce gülümseyerek ayağa kalktı.

"Abi çok sağ ol. İçeriye geçebilir miyiz, bir mahsuru var mı?" diye odamı işaret etti.

"Yoo geçin. Sorun yok. Biraz dağınık ama kusura bakmayın o kadar."

Saçmalamaya devam ediyordum. İyice misafir muamelesi yapmaya başlamıştım.

Rüstem kızla birlikte odaya geçti. Bir süre sonra tek başına yanıma geldi.

"Abi kusura bakma, böyle seni de yorduk ya."

"Yorduk mu?"

"Valla biraz mecburiyetten oldu."

"Oğlum bu kız kim lan?"

"Sevgilim."

"Hassiktir! Ne sevgilisi?"

"Abi biraz karışık."

“Rüstem bana anlatma. Ne zaman gidiyorsunuz?”

“Biraz burada kalacağız abi.”

“Biraz mı? Ne kadar biraz?”

“Bir ev bulana kadar.”

“Hah bir bu eksikti Rüstem. Bir bu eksikti. Kim oğlum bu kız?”

Sormak istemiyordum fakat başka da çarem yoktu.

“Abi şimdi şöyle. Ama bak beni yargılayacaksan, aşağılayacaksan hiç anlatmayayım. Baştan söyleyeyim. Her şeyi doğruya doğru anlatıyorum, olduğu gibi. Anlaştık mı?”

Yanıtımı beklemeden anlatmaya devam etti.

“Ben bu akşam düğün için salona gittim. Her zamanki gibi. Temizliği, hazırlığı yaptık. Masaları, sandalyeleri düzelttik. İkramlar geldi. Limonata, pasta, galeta, kurabiye filan. Neyse hazırlık mazırlık uğraştık biraz. Yavaş yavaş düğün misafirleri de gelmeye başladı. Bizim Nurettin klavyeyle bir şeyler çalıyordu ufak ufak. Sonra işte gelin damat da geldi. Uzatmayayım. Bizim arkada gelin damat odamız var. Oraya aldık. Tabii heyecanlılar. Yanlarında ailelerinden birileri de var. Oturdular. Biz de neyin nasıl olacağını anlatıyoruz. Hayırlı olsun mayırlı olsun muhabbeti yaptık. Kız bir garip, bir mahzun, ağzını açmıyor. Gelindir, heyecanlıdır, telaşlıdır o kadar olur dersin. Kahkaha atacak her lafa girecek diye bir şey yok ama bu biraz farklı. Arada odaya giriyorum çıkıyorum. Gülüyorum ikisine de. Belli heyecanlılar. Biz bir ara bu kızla pat diye göz göze geldik. Bir anda yani. Nasıl anlatayım bilmiyorum. Sanki gözlerimize değil de içimize baktık. İçimize baktık diyorum sana anlatabiliyor muyum? Hani sana bakınca kimsenin görmediği şeyler vardır ya içinde saklı duran, ben bu kızda saklı olanı gördüm, o da bendekileri gördü. Bir insanın içine bakabilsen oturup yedi gecede anlatıp bitiremeyeceği şeyleri görürsün. O derece. Bu kız benim ciğerime baktı, ben onun kalbine baktım. Öyle bir şeydi. Birbirimizi gerçekten gördük. Lan dedim kendi kendime bu kız ölüyor, bu kız ölüyor ama kimse farkında değil. Kimse umursamıyor ama bu kız ölüyor. Elim ayağım boşaldı bir anda. Soğuk soğuk terliyorum. Bir kıza bakıyorum, bir damada bakıyorum, bir akrabalarına bakıyorum. Herkes gözüme katil görünüyor. Odadakilerin ellerinde önceden kalma kınalar var, benim gözüme kan gibi gözüküyor. Sanki ellerini kızın kalbine sokup çıkarmışlar kan ellerinde kurumuş. Kızın kanı herkesin eline bulaşmış. Ne yapacağımı bilemedim. Neyse oradan ayrıldım ama aklım

hep kızda. Yavaştan eğlence başlamış. Millet halaya giriyor. Kız Diyarbakırlı, adam da Batmanlı. Bayağı bir eğlence ortamı var. Şarkısı türküsü halayı gırla gidiyor. Bir ara biz bu kızla bir daha göz göze geldik. Artık kafayı iyice sıyırmışım ben. Elim ayağım tutmuyor. Gözüm kararmış anasını satayım. Abi nasıl, biliyor musun? Anlatamam sana. Tek kelime etmeden ne yapacağımızı anladık. O da ben de."

"Nasıl yani?"

"Ben bu kızı buradan kaçıracağım dedim."

"Manyak mısın lan! Düğün gecesi kız mı kaçırılır? Hem de hiç tanımadığın bir kız. Oğlum sen harbiden manyaksın. Allahım ya!"

"Abi bak anlamıyorsun."

"Ne anlamayacağım oğlum! Anlaşılmayacak ne var? Gitmişsin Batmanlıların düğününde Diyarbakırlı gelin kaçırmışsın. Daha anlaşılmayacak ne var? Aptal mısın sen oğlum? Ya şaka mı yapıyorsun? Benimle kafa mı buluyorsun?"

"Başka çarem yoktu."

"Ya sen bu kızı ilk defa görmüşsün. Ne çaresi!"

"Birisi ölüyorsa ikinci şansın olmaz ki. Bir defa görürsün, yardım ettin ettin, yoksa ikinci defa göremezsin. Benim eve gidemedim tabii. Kesin oraya gelirler. Bizim düğün salonunun sahibi Mürsel Abi benim evi biliyor. Sokakta böyle duramayız. Otele de gitmemiz mümkün değil. Anında paket oluruz."

"Aferin. Buraya gelmekle iyi ettin. Zaten ben de daha fazla yaşamak istemiyorum. Aferin."

"Yok abi, Allah korusun."

"Allah seni bildiği gibi yapsın Rüstem ya. Allah seni bildiği gibi yapsın. Ne koruyacak, niye korusun sen bunu yaptıktan sonra söylesene?"

"Polise gitmişlerdir zaten. Biz de durumu anlatırız gerekirse."

"Nah gitmişlerdir polise. Hepimizi parça parça edecekler oğlum."

"Bulacağız bir çıkış. Eğer yok diyorsan çıkalım biz."

O anda her şeyin çözülme ihtimali belirdi. Evimden çıktıkları anda bu anlamsız durumdan kurtulacaktım. Başıma sarılan bu büyük beladan kolayca sıyrılacaktım. Gelinliği bir torbaya koyacak ve yolculayacaktım ikisini de. Evimden çıkacaklardı ve hiç gelmemiş olacaklardı. Ne onlar beni ne ben onları görmüş olacaktım. Böylece bir moral bozukluğu, kısa bir can sıkıntısıyla işin içinden çıkacaktım. Rüstem cevabımı bekliyordu.

Dedim:

“Saçmalama, ne çıkması. Kalın madem.”

Ben böyleyim.

İhtimaller arasında en kötüsünü seçmek gibi maharetlerim var.

8.

Tam yedi gece uzunluğundaki bir geceden sonra güneşsiz, yarım yamalak, üstünkörü bir sabah oldu. Bazı sabahlar aslında sabah olmuyor. Biz sadece saatlere bakarak o vakte sabah diyoruz ama gerçekte sabah değil. Sabah demek içinde hiç olmazsa küçücük bir umut barındıran zaman demektir. Umut yoksa da heves vardır. İkisi de yoksa o vaktin adına neden sabah diyelim, gecenin devamı deyip geçeriz.

O sabah da sabah olmadı.

Durumu anlayabilmek ve çözebilmek için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Kafamı toparlamaya çalıştım. Rüstem'in çalıştığı Şanzelize Düğün Salonu'na gitmek makul bir başlangıç sayılırdı. Gerçi bundan başka yapabileceğim bir şey olduğunu söyleyemem, ikinci adım ne olacak diye sorsalar mesela, hiçbir fikrim yoktu. Tek seçenek buysa eğer, ben de gider, düğün salonunda çalışan bir iki kişiye sorar, o gece olup bitenlerden haberdar olurdum. Rüstem'in anlattıklarının dışında orada neler olduğunu tam anlamıyla bilmiyordum. Rüstem de bir nevi sarhoşluk içinde olduğundan, kızın kalbine bakmaktan etrafta neler olduğunu muhtemelen görmemişti. Ama en önemlisi, ikisi kaçtıktan sonra orada neler olduğu, insanların neler yaptığı, salonda nasıl bir hava oluştuğuydu. Tahmin etmek zor değildi tabii ama öfkenin derecesini de merak ediyordum.

En iyisi hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi kapıyı çalıp salonda birilerini bulurum, "Rüstem'in arkadaşıyım ben bugün buluşacaktık ama gelmedi, nerede olduğunu biliyor musun?" diye sorarım. Anlatılan her şeye en okkalısından bir şaşırma ifadesiyle karşılık veririm, araya birkaç küfür sıkıştırırım Rüstem'e edilmiş, sonra da çıkar giderim. Bir şeyler

söylerlerdi heralde.

Aşağıya, tramvay yoluna doğru yürüdüm. Tramvay kalabalığında kendime bir yer bulup Yusufpaşa'ya, oradan da aktarma yapıp metroyla Esenler'e gittim. Düğün salonuna daha önce gitmiştim ama yine de yerini tam olarak hatırlayamadım. Her sokak birbirine benziyor gibi geldi. Yoldan geçen bir iki kişiye sorunca çok aramadan buldum: "Esenler Şanzelize Düğün Salonu."

Düğün salonuna, sağında ve solundaki tutacak yerlerine beyaz tüller dolanmış bir merdivenle iniliyordu. Beyaz tüller belli aralıklarla kırmızı kurdelelerle demirlere bağlanmıştı. Merdivenin iki yanındaki duvarlar boydan boya aynayla kaplıydı. Kendimle göz göze gelmemeye çalışarak merdivenleri iniyordum; kendimle göz göze gelirsem muhtemelen senin burada ne işin var, daha fazla saçmalama ve bir an önce geldiğin yere geri dön diye tembihler ve oracıkta geri dönmeye karar verebilirdim. Kendimi o kocaman aynalarda görmezden geldim. Müdüriyet yazan bir odanın kapısını çalıp içeri bakındım fakat kimseler yoktu. Odanın önünde biraz bekleyince siyah pantolonlu, beyaz gömlekli genç bir çocuk yanıma geldi.

"Buyurun?"

"Ya ben bir şey soracaktım."

"Müdüriyette şu an kimse yok. Salon kiralamak için mi?"

"Yok. Ben bir arkadaşı soracaktım."

"Kimi abi?"

"Rüstem. Burada çalışıyordu."

Adam irkildi Rüstem ismini duyunca. İrkilmekten öte korktu da denebilir. Gece olup bitenlere dair ilk izlenim adamın yüzündeki ani değişimdi. Kötü şeyler olmuştu evet. Aslında daha fazla konuşmadan oradan ayrılmak en iyisiydi. Elini hafifçe omzuma koyup beni kenara çekti ve bir sürü öfkeli ve meraklı insan bilgi alabilmek için bizi dinliyormuş gibi sesini mümkün olduğu kadar kısarak konuşmaya başladı.

"Gördün mü Rüstem'i?"

"Yoo, onun için buraya geldim."

"Abi Rüstem dün geceki düğünden kız kaçırdı. Ortalık fena karıştı. Çok fena. Emanetler çekildi. Görürsen söyle, burnunu dışarıya uzatırlarsa kesip götüne sokarlar. Burası var ya, acayip darmaduman oldu. Bizi de itip kaktılar. Baksana."

Boynunu, kulağının altını gösterdi. Mora yakın kırmızılıklar ve tırnak

izleri vardı. Olayla doğrudan ilgili olmayan birinin vücudundaki izler, kaçmalarına bilfiil yardım eden birine yapabileceklerinin ilk ipuçlarıydı. Beni kesin öldürecekler, artık hiçbir kuşkum kalmadı bundan.

“Mürsel Abimin de ağzını burnunu kırdılar.”

“Mürsel Abi kim?”

“Bizim patron. Buranın sahibi. Kafasına emaneti dayadılar. Valla vuruyorlardı az kalsın. Şimdi hastanede zaten. Rüstem kaçırdı dediler. Adamlar bulursa bitti. Çok kötüydü. Çok. Polise bile gitmediler. Kimse polis çağırmasın filan dediler. Kendilerinden önce polisin bulmasını istemiyorlar.”

Şanzelize Düğün Salonu’nun müdüriyetinden çıkarken telaş içindeydim. Bir anlık dalgınlık sonucunda aynada kendimi gördüm. Yüzüme acıyarak bakıyordum. Daha fazla bakmamak için hızlıca çıktım merdivenleri. Ciğerlerim ayak tabanımdaydı sanki. Her adımda ciğerim sızlıyordu. Yürüdükçe acım artıyordu. Olayın polise intikal etmemesine bu kadar üzüleceğimi düşünemezdim. Buradan çıkıp doğruca polise gitsem ne olur diye geçti aklımdan. Kızın yaşını bilmiyorum, Rüstem’i içeri alabilirler, Rüstem’i içeri alırlarsa ailesi kızı kesin öldürür, çıkar çıkmaz da Rüstem’i öldürürler. Bazı meseleleri anlamak için siyaset, sosyoloji, psikoloji bilmenin lüzumu yok, bunları bırak bazı meseleleri anlayabilmek için akla bile ihtiyacımız yok.

Mürsel Abi hastaneden çıkınca konuşuruz, önce geçmiş olsun deriz sonra ona da durumu güzelce anlatırız, kafa kafaya verip kızın ailesine gideriz, çocuklar ailelerin ellerini öper, özür dilerler, belki araya hatırlı birkaç yaşlı insan buluruz, gençler birbirini sevmişler deriz, siz büyüksünüz, merhamet göstermek iyidir deriz, sevenleri birbirinden ayırmak günahtır deriz, bir iki gürültü olur, sonra da mesele çözülür.

İnsanın çaresizliği ne kadar büyükse, kendisini teselli edebilecek en saçma hayallere inanma ihtiyacı da o kadar büyüktür. Kafamdaki hayalin inandırıcı olabilmesi için en ince detaylarını düşündüm, söylenebilecekleri kelime kelime kendime tekrar ettim, insan duygusunun bin bir çeşit hallerini hesap ettim.

Fakat bu kadarına inanmak için iyice aptal olmak gerekir ki, ben bile o kadar değilim. Kızın ailesi daha ağzımızı açmamıza vakit kalmadan bizi öldürür. Bırak kızın ailesini, Şanzelize’nin sahibi Mürsel Abi bizi görse önce o öldürür. Hiçbir suçu olmadığı halde bu olay yüzünden perişan bir

halde hastanede yatan adamın ne tepki vereceğini kestirmek güç değil.

Bundan sonrasını bir şekilde çözeceğiz.

Bu “bir şekilde” benim hayatımın anahtar kavramlarından biri. Bir şekilde. Nasıl? Henüz bilmiyorum. Bir şekilde. Durumun özeti şimdilik böyle.

Vaziyeti bir kez daha tane tane gözden geçirdim; Rüstem, kızla birlikte bizim evde, kızın ailesi ve müstakbel kocasının ailesi Rüstem’i ve kızı arıyor, Mürsel Abi ailelerin ağır saldırısına uğramış ve hastanede yatıyor. Peki bu şartlarda ne olacak? Rüstem bu geceden tezi yok, alıp kızı bir yere gidecek ve mümkünse ben bile nereye gittiklerini bilmeyeceğim. Nereye gittiklerini, ne ile gittiklerini, nereden gittiklerini ve hatta adlarını, kızın adını gerçekten bilmiyorum, hiçbir şeylerini bilmeyeceğim.

Ciğerlerime basa basa eve geldim. Kapıda uzun uzun öksürüp birinin geldiğini içeriye haber vererek kendi anahtarımla kapıyı açtım. Rüstem gözlerimin içine bakıyordu. İyi haber bekleyenler gelenlerin gözlerinin içine böyle bakarlar. İyi haber beklentisi içinde olmayanlarsa göz göze gelme ihtiyacı hissetmezler bile. Rüstem’in hâlâ umudu vardı anlaşılan. Ben bakışlarımı başka yana çevirdim. Kızın üzerinde benim eşofmanlarım vardı ve bu gerçekten garip bir durumdu.

Rüstem’le oturduk. Büyük bir ciddiyetle cep telefonundan kartı ve bataryayı ayırdı. Birazdan operasyona katılacak gizli servis elemanı edasıyla parçaları ayrı ayrı yerlere koydu.

“N’apıyorsun?”

“Dinlenmeyelim diye abi.”

“Lan bizi kim, niye dinlesin!”

“Neyse abi, n’oldu, ne dediler?”

“Mürsel Abi hastanedeymiş.”

“Allah Allah! Niye ki?”

“Midesinde hafif bir yanma varmış. Onlar da telaş etmiş götürmüşler. Oğlum manyak mısın sen! Adamlar ağzını burnunu kırmış. Kafasına emanet dayamışlar. Öldürüyorlarmış az daha.”

“Hadi ya! Kötü mü? Ulan çok ayıp oldu adama be. Çok ayıp ettik, çok. Ben yanına gideyim bari.”

“Git de oysunlar seni. Hiçbir yere çıkma. Sakın diyorum. Sakın!”

“Abi senin de başına iş açmayalım. En iyisi biz gidelim. Böyle olmayacak. Aslında anneme haber edebilsem çoktan gidecektim de. Şimdi

cezaevinde meraktan ölür kadın. Hayır sen gidip anlatsan diyeceğim de görüşmeye almazlar. Yakını değilsin, bir şey değilsin. İlla benim gitmem lazım. Bakacağız hal çaresine."

Yüzüme baktı. Bir şeyler söylemem gerekiyordu. Konuşulan hiçbir konuya tek kelimeyle de olsa katılmayan, başı sürekli önde sessizce oturan, diğer zamanlarda da evdeki bir iş koşturmasında olan kızın üzerinde eşofmanım vardı ve Rüstem'in acıklı ses tonuyla söylediği cümleler esnasında o da yüzüme bakıyordu. Ben kızın yüzüne değil üzerindeki eşofmana bakıyordum.

Tuzağa düşen yaralı hayvanların uzun uğraşlardan sonra vazgeçtiği bir an vardır; kanamasının arttığı, acılarının arttığı ve onca çabasının tuzaktan kurtulmaya yetmeyeceğini fark ettiği o teslim oluş anı.

Ayağımdaki çelikten dişlerden kurtulmak için elimden geleni yaptım ama ne kadar hareket edersem kapanın dişleri o kadar etime saplanıyor, kemiğime yaklaşıyor, acımı artırıyordu. Derin bir nefesin sonrasında kendimi bıraktım.

"Tamam şimdi düşüneceğiz Rüstem. Sen bir yere gitmiyorsun. Tehlikeli zaten. Bir şekilde halledeceğiz."

"N'apcaz abi?"

"Bir şekilde halledeceğiz."

Söylediğime ne kadar inandı bilmiyorum, fakat elini omzuma koydu. Fazladan duygusal bir andı. Bir şey diyecek gibi oldu ama söylemedi. Sanki kelimeleri yuttu. Hem de çok ağır ve büyük bir lokmayı yutar gibi zorlukla.

"İyi tarafından bak Rüstem."

Ağzımdan çıkacak mucizeyi bekliyordu, bir peygamberi dinleyen havariler gibi.

"Kız yanında en azından."

Rüstem hafifçe gülümsedi.

Doğru söylüyordum. Eda benim yanımda olsaydı Rüstem'le yer değiştirmeye razıydım. Değil gelin ve damadın ailesi, Mürsel ve ailesi ve bilumum kirli işlerle uğraşan acımasız aileler peşimde olsaydı da razıydım.

Eda yanımda olsun diye, onunla karşılaştığımız ilk andan beri kendi kendimi parça parça, hücre hücre öldürüyordum ama gel gör ki o kafasını çevirip de bana bir kez olsun "Neyin var?" diye sormuyordu.

9.

Annemin ölümüyle ilgili yazdığım yazı, derginin yeni sayısında yayımlandı. Hayatımda ilk kez, yazdığım bir yazının bir yerlerde yayımlanmasından dolayı heyecanlanmam, mutlu olmam gerekiyordu ama beni ilgilendiren tek şey, bu yazının Eda'yla samimiyetimize sebep olacağı duygusuydu. Uzun uzun baktım derginin sayfalarına. Yazının başında koyu ve büyük harflerle yazılmış ismime baktım. Yabancı birinin ismine ve cümlelerine bakıyor gibiydim. Pişman olmuştum.

Beklediğim oldu ve yazımın yayımlanmasından sonra dergiyi çıkaran arkadaşlarla samimiyetim biraz daha ilerledi. Bu vesileyle edebiyat kulübüne üye oldum ve kulübün mutat çalışmalarına katılmaya başladım. Yeni insanlar, yeni kelimeler, yeni ortamlar, yeni baş ağrıları, yeni bir şeyler.

Kulüp bünyesinde ayda bir çıkan derginin yanı sıra okul içinde edebiyatçıların katılımıyla söyleşiler düzenleniyordu. İlk katıldığım kulüp toplantısında da kimlerle söyleşiler yapılabileceği meselesi konuşuluyordu. Herkes aklına gelen isimler üzerinden değerlendirmeler yapıyordu. İsimler tartışılıyor, fikirler ortaya sürülüyor, eleştiriler dile getiriliyor, parlak düşünceler hemen ortak karara dönüyordu. Daha önce kulüp etkinliklerine Ayfer Tunç gelmiş, Haydar Ergülen gelmiş, Hasan Ali Toptaş gelmiş, İhsan Oktay Anar'ı zorluyorlarmış ama sıcak bakmıyormuş. Şule Gürbüz de pek gelmiyormuş bu tür söyleşilere. Bir kere daha deneyelim şansımızı, diye görüş çıktı. Bir arkadaşın Dolmabahçe Sarayı'nda tanıdığı varmış, Şule Gürbüz'e onunla haber gönderecekmiş. Olmazsa başka ihtimallere bakılacaktı.

Bana da sordular. İlk anda aklıma İbrahim Tenekeci, Mustafa Kutlu geldi ama “Çağırsak gelirler mi bilmem” dedim. Birkaç arkadaş iyi fikir diye destek verdi, bir kısmı onaylamasa da birkaç mırın kırından daha fazla bir şey söylemedi. Kulüp odasındaki toplantı bir buçuk saat sürdü. Sonra kalktık. Dersi olanlar vardı. Akşam tekrar buluşup bir yerlere gitmekten söz ettiler.

Eda bana da sordu.

“Akşam sen de gelir misin? Bir işin var mı?”

Bu akşam cuma akşamı. Tekkede olmam lazım. Yatsı namazını cemaatle kıldıktan sonra hafızlar aşır okuyacak. Sonra da zikir var. Cehrî zikir yapıyoruz biz. Meşrebimiz böyle. Bismillah zikriyle başlayıp tevhid zikriyle devam edeceğiz. Babam dün söylüyordu, bu akşam başka dergâhlardan misafirlerimiz olacak. Cemaziyelevvel ayına girdiğimiz için tevbe istiğfar edeceğiz bol bol. Bu ay içinde yapılması hassaten makbul çünkü. Rabbimizden aff-ı mağfiret dileyeceğiz. Misafir olduğundan, bir ihtimal zikrin ardından biraz meşk ederiz. Genellikle rast ilahiler söyleniyor misafir ağırlanırken, arada nihavent söyleniyor. Sonrasında babam bir sohbet verecek. Niyazi Mısrî hazretlerinin divanından okuyup şerh ediyor. Nihayetinde niyazımızı edip ayrılırız huzurdan.

“Yoo, hiçbir işim yok.”

Bütün bunları işten saymadım. Bütün hakikatimi, özümü, âlemdeki seyrimi, sülûkumu, edebimi, derdimi, zikrimi, fikrimi bir yana koyup hiçbir işimin olmadığını söyledim. Söyleyebildim.

Kör oldum. İçime bakarken gözlerim karardı, başım döndü ve tutunacak bir şey bulamadım. Başımı kaldırıp karşımdaki kadına baktım, ona tutundum son bir hamleyle, sonra da içimdeki hiçbir şeyi görmez oldum. Derin bir kuyuya düşmemek için bir kadına tutundum ama asıl kuyu oradaymış, bilememişim. O an düşsem sadece ölecektim, şimdi hâlâ düşüyorum ve bu sonrasızlık düşüncesi ölmekten daha çok acı veriyor.

“Nereye gideceksiniz?”

“Bilmem ki Beyoğlu’nda bir yere takılırız. İyi müzik yapan bir iki yer var. Onlardan birine gideriz. Saat beş gibi buralarda olursan birlikte çıkarız.”

“Tamam beş gibi gelirim.” O gitti ama ben oradan ayrılmadım. Saat beş oluncaya kadar neredeyse yerimde hiç kıpırdamadan bekledim. Oradan ayrılacak olursam bir hayal bozulacak gibi geldi. Bir rüyanın ortasında

uyanacağım hissine kapıldım. Bilmiyorum, belki de tersi bir şey oldu. Oradan ayrılırsam geri dönmek istemeyebilirim diye düşünmüş de olabilirim; aklım başıma gelip de ne yaptığımı sorarım kendime ve vazgeçerim. Öylece kaldım, etrafın uğultusuna bıraktım kendimi; ders notlarını paylaşanların telaşlı konuşmalarına, bildiri cümlelerinden duyarlılık devşirenlerin ateşli tartışmalarına, çay bardağına değen kaşık seslerine.

Herkes dersini, işini gücünü tamamladıktan sonra birer ikişer kantine geldi ve hep beraber okuldan çıkıp Beyoğlu'na gittik. Bir şeyler yemek için bir iki seçenek üzerindeki tartışmalardan sonra ucuz ve pratik olsun diye Bereket dönercisinde karar kıldık. Döner ayranla karnımızı doyurup Hazzopulo Pasajı'na çay içmeye gittik. Sahaf Murat'ın dükkânının önünde küçük taburelere oturduk. Onlar çayla beraber sigaraları üst üste yakıp söndürdüler. Ben sadece çay içtim.

Akşam ezanı okunuyordu. İçimden "Aziz Allahuekber. Şefaat ya Resulallah..." dedim. Sonra utanç kapladı içimi. Utanç, vicdan azabı, pişmanlık ve daha birkaç duygunun karışımı bir şey kapladı demek daha doğru olur. Ben böyle kıvranıp dururken ezan da uzadıkça uzuyordu. Ezan sesini daha fazla duymamak için bütün dikkatimi masada konuşulanlara vermeye çalışıyordum. Bir yandan da çay içmeye devam ediyorduk. Akşam namazının vakti ağır ağır, göstere göstere, içimi kanata kanata geçti. Ben yerimden kalkmadım; gayet aklım başımda bir vaziyette bile isteye yerimde oturmaya devam ettim.

Epeyce bir muhabbetten sonra oradan da kalktık ve bir bara gittik. Hayatımda ilk kez bir bara gittiğimi söylememe zaten gerek yok.

Bangır bangır bir müzik sesi vardı. İnsanlar ayakta, oturduğu yerde müziğin ritmine bedenleriyle dahil oluyorlardı. Bazıları bütün vücuduyla, bazıları küçük el ya da kafa hareketiyle. Altı kişi bir masaya oturduk. Garson geldi. Herkes bira söyledi, ben limonlu soğuk çay söyledim.

"Bira içseydin sen de."

"Yok istemiyorum."

"İçmiyor musun?"

"Canım istemiyor."

Şarkılar boşluk bırakmadan birbirine eklemleniyordu. Yatsı okunalı çok oldu. Devran ben olmadan da dönüyordu. İlk biralar çabuk bitti. Masadakiler ikili üçlü dans etmeye kalkıyorlardı.

Kalkıp gideyim. Şimdi kalkıp gideyim iyisi mi. Kalkarsam Eda benimle gelmez. Kalkmayayım o zaman.

Kalkmadım.

O masada vücudumu kıpırdatmadan oturdum, müziğe eşlik edecek bir küçük harekette dahi bulunsam, geri dönülemez bir günaha bulaşacağımı düşünüyordum. Niye bunu sadece müziğe eşlik etmekle ilgili düşündüm bilmiyorum. Aslında akşamdan bu yana bir ortama dahil olmuştum ve bir açıklamam yoktu. Yani vardı da mantıklı bir açıklamam yoktu.

Ben bir şeye bağlıydım, sonra başka bir şeye daha bağlandım.

Sonradan bağlandığım, önceki tüm bağlılıkların hükmünü ortadan kaldıracaktı. Ya da şöyle söylemeli; önceki bağlılığım sürdükçe, sonraki bağlılıkların ihtimalini ortadan kaldırıyordu. Bu durumda birini tercih etmem gerekiyordu. O gün, böyle küçük kararlar alırken, hafifçe utançlarla geçiştirirken bu kararları, böylesi bir yolda yürüdüğümün farkında değildim.

İçimdeki hakikati kendi ellerimle öldürmeye teşebbüs etmiştim. Bunu bir kez denedikten sonra hayatında her şeyin aynen devam etmesi mümkün olmuyor. Ya kendini hakikatin kollarına bırakıp onun kollarında öleceksin ya da buna razı değilsen ve içinde dolaşan bir hayta duygu seni sürekli olarak kendine çekiyorsa, o vakit kendi hakikatini öldüreceksin.

O zamanlar ikisini de yapmaya cesaretim yoktu. İkilik içinde yaşamaya razı gelmiştim. Bunun imkânının olmadığını bilmiyordum. Böylesi ikilikler zaten insanı yavaş yavaş öldürüyormuş. Ben o gün uzun sürecek bir ölümün pençesine düştüm.

Elimi ateşe sürdüm. Ateş elini kalbime sürdü. İçimden taşan bir arzuyla, kendi yangınımın peşine düştüm.

Birilerine anlatsam Allah’tan belanı mı istiyorsun derler. Haklılar. Aklım başımda olsa ben de böyle düşünürüm. Uzun bir açıklaması yok, gerçekten aklım başımda olsa ben de böyle söylerim.

Gecenin bir vakti eve döndüm.

Babam her zaman oturduğu koltukta elindeki kitabı okuyordu. Yanına yaklaşıp selam verdim. Gözlerimin içine baktı. Hiçbir şey sormadı. Genellikle hiçbir şey sormaz. Gözlerimin içine bakar ve doğrusu soru sorması da gerekmez.

Bir şeyhin oğlu olmanın böyle bir yanı var. Babanızdan bir şeyleri gizlemeniz genellikle mümkün olmaz. İyi veya kötü bir şey olduğunu bilir.

Tüm detaylarıyla olmasa da bir halin varlığını ve bunun hayır mı, şer mi olduğunu bilir.

Gözlerini yere eğdi ve içli içli söyledi:

“Gam yükün âşık olan daim çeke gelmişdürür
Duymayan dost derdini aşka giriftâr olmasın.”

“Mısrî hazretlerinin mi?”

“Evet.”

10.

Annemin ölümünden sonra babam gözle görülür biçimde yaşlanmaya başladı. Her yeni günde yaşlandığının başka bir izini daha görebiliyordum; yüzünde bir kırışıklık, ellerinde bir leke, saçlarında bir beyaz, sırtında eğrilme, gözbebeklerinde bir matlık, sesinde bir değişiklik. Ölümün ardından geçen ilk yedi gün içinde gayet metanetli davrandı; konumu gereği her durumda hali tavrı dervişler için ders tahsil etmek anlamına geliyordu. Yedinci günün sonunda okunan hatmi şeriflerin ardından eve geldik ve babam koltuğuna kuruldu. İşte tam o esnada yaşlanmaya başladı, koltuğunda oturduğu ilk andan itibaren parça parça. Suyu eksik bırakılmış bir saksı çiçeği gibi rengi soluyordu. Bunu kendi gözlerimle gördüm. Ertesi sabah uyandığımızda biraz daha yaşlanmıştı. Anladım ki, annemin ardından babam da ölmeye başlamış. Ya da annem hayattayken ölümünün izlerini gizliyordu, ölünce artık gizleme ihtiyacı hissetmedi babam.

Zaten mahzun bir adamdı, o zamandan sonra mahzunluğu bir kat daha arttı. Bir tek zikir esnasında üzerindeki o mahzunluğu gidiyor ve o küçük yapılı adam birdenbire değişiyordu; meydanda devran ederken gözümde başka türlü bir hale bürünüyordu. Sadece benim için değil bütün dervişler için böyleydi.

Üzerine giydiği haydariyesi, başına taktığı başlığıyla, tütsülerin içinden canın cana değdiği, birinin kalbinin başkasının göğsünde attığı o halkanın ortasına ağır adımlarla geldiği anda büyüyordu babam, gitgide daha da büyüyordu, yüzünde çocuklarınkine benzer mutlu ve coşkulu bir ifade oluşuyordu, topraktan semaya doğru hepimizi tek tek taşıyordu, iç içe halkalar halindeki insanlar ona tutunuyordu, kalplerimizi avuçlarına

alıyordu, o an bırakıverse hemen oracıkta ölecekmişiz gibi oluyorduk, ayağını yere her vurduğunda toprak yarılıyordu sanki, nefesi göğüs kafesini kıracak gibi dışarı çıkarken bizim içimizdeki kötülükleri de bir rüzgâr gibi önüne katıp uzaklara savuruyordu, her birimize nefes oluyordu, bizim yerimize soluyordu, sesi sesimiz oluyordu, canımıza can, gönlümüze, dizimize derman oluyordu, ne kadar zaman geçse de yorulmuyorduk; denizler birbirine katıldığında, dağlar ufalanıp savrulduğunda, gökyüzü yarıldığında bizi kurtuluşa erdirecek bir hakikatin sırrı yorgun kalbini ortadan yaracak gibi göğsü inip inip kalkıyordu, bir yandan bizimle birlikte devran ederken aynı anda bir âlemden başka bir âleme, oradan da başka bir âleme göksel bir yolculuk eder gibi gözlerini yumuyordu, sonra bir müjdeye mazhar olmuş gibi tekrar gözlerini açıp çocukların, yaşlıların elinden tutuyordu, bir müjdenin çocuksu neşesini paylaşır gibi sallıyordu kollarını, vücudunu, sevgilisinin suretini görüp de kendinden geçmiş divane âşıklar gibi sallanıyordu, üzerimize yağmur indiren bereketli bulutlara benziyordu gözlerinin içi, med cezir gibi bir yükseliyordu bir iniyordu, “Elâ inneevliyâallâhi lâ ḫavfun aleyhim velâ hum yahzenûn” oluyordu babam; “Fe lâ havfun aleyhim ve lâ hum yahzenûn” oluyordu anbean.

Hem zaviyede hem de zaviye dışında epeyce bir meşguliyeti vardı. Annemin ardından bu meşguliyetlerinin bir kısmına kısa bir süre ara verip tekrar başladı; dersler, tekke, özel sohbetler, ziyaretler, okumalar, uzun uzun ibadetler ve yazı faaliyetleri. Bazı klasik metinleri Arapça ve Farsçadan Türkçeye tercüme ediyordu. Aynı anda iki, üç eserle uğraştığını biliyorum. Bazılarını sadece çevirirken bazılarına da şerhler yazıyordu. Geçimini de bu işlerden sağlıyordu. Basılmış epeyce bir tercümesi var. Telif kitapları da var elbette. Özellikle tasavvuf kültürü, gelenek gibi konularda yazılar yazıyordu. Bunların dışında bir talebesinin, babamın sohbetlerinden derlediği bir kitabı da vardı. İlahiyat fakültelerinde yüksek lisans ve doktora tezlerine çalışanlar da sıklıkla babamı ziyaret ediyorlardı.

Annemin yokluğunda eve bir yardımcı kadının gelmesini kabul etmedi. Kendi işlerini kendi görüyordu. Babamın ilk baştaki itirazlarına rağmen büyük teyzem haftanın iki günü yanında bir kadınla uğruyordu; birlikte evi temizliyorlar ve sonrasında mutfağa geçip birkaç kap yemek yapıp yemekleri buzdolabına bırakıyorlardı. Gerçi babamın lezzetli yemek

yapmak gibi bir hüneri de vardı ama yine de dolapta yemeğimiz eksik olmadı. Evde kalabalık misafirler olduğunda da teyzem mutfakta oluyordu. Teyzemin ara ara gelip gitmesi epeyce zaman işlerimizi kolaylaştırıyordu.

Benim de artık dışarıda başka bir hayatım vardı. Bu durum gitgide daha çok belli oluyordu. Kuşkusuz başkalarının olduğu gibi babamın da gözünden kaçmıyordu. Er ya da geç bunu konuşacağımızı biliyordum. Babam için en önemli şey zamandı; bir şeyin zamanında konuşulması en az içeriği kadar önemliydi.

Aradan çok geçmeden o zaman geldi.

Yeni arkadaşlarımla takıldığım Beyoğlu gecesinin ardından sabah kahvaltısında babam oturmuş, beni bekliyordu. Oturup oturmamakta tereddüt ettim. Bir bahane uydurup evden çıkabilirdim ama yapamadım. Sofraya oturmadan önce babamın önündeki çay bardağını aldım ve kendiminkiyle birlikte doldurdum sonra da sofraya geçip tam karşısına oturdum.

Babam bir yandan kahvaltısını ederken bir yandan da ağır ağır anlatmaya başladı:

“Bir gün, bizim Mecnun yine sarhoş yine divane bir vaziyette ‘Leyla, Leyla’ diye feryat edip gezerken, Leyla onun feryadını duydu, kalbi mahzun oldu ve ‘Gideyim şu miskine kendimi bir göstereyim. O benim için gece gündüz niyaz eder’ dedi. Mecnun’un bulunduğu yere gitti ve karşısında durdu. Ama nafile Mecnun hâlâ ‘Leyla... Leyla...’ diye feryat ediyor, ağlıyordu. Kimseyi görecek, işitecek bir halde değildi velhasıl. İnleyerek, sızlayarak şehirden çıktı, sahraya düştü. Güneşe karşı bir yerde oturdu ve Leyla’sını aramaya devam etti. Merak ve hayretler içinde Leyla peşinden gitti, oturduğu yere vardı, dört tarafını dolanarak ona kendini gösterdi. Mecnun oralı olmadı, Leyla’ya iltifat bile etmedi. ‘Leyla, Leyla’ diyerek kendinden geçti, bayıldı. Fakat yattığı yerde bile bütün vücudundan Leyla adı işitiliyordu. Neyse uzatmayayım, Leyla bundan bir şey anlayamadı. Bekledi. Mecnun kendine gelip yattığı yerden doğruldu. Bu defa, Leyla güneşin bulunduğu tarafa gitti ve Mecnun’un önünde durdu, gölgesi Mecnun’un üzerine vurdu. Mecnun başını kaldırarak uzun uzun Leyla’nın yüzüne baktı ‘Kimsin, ne istiyorsun?’ diye sordu. Leyla da ona ‘Aşk elinden halin nicedir?’ diye soruyla karşılık verdi. Sonra da ekledi ‘Beni tanımadın mı? Leyla Leyla diye istediğin ve inlediğin işte

benim! Nasıl tanımazsın?’ Mecnun hiç yüzüne bakmadan ‘Var git işine, âlem bana hep Leyla oldu. Gönlüme hep Leyla doldu. Eğer sen gerçekten Leyla isen, ya bu bendeki Leyla kimdir?’ diye sorup durdu. Mesele bu değil mi? Sen gerçek Leyla isen bu bendeki Leyla kimdir?”

Babam içindekini söyledi ve sustu. Ben de sustum.

Bir şey söylemeye hacet yoktu.

Ne demek istediğini hiç kuşkusuz gayet iyi anladım. Babamın genel tavrı böyledir, bir şey hissettiğinde o hissettiği durumla ilgili ahlakı, ilkeyi, edebi, düsturu, doğruyu, hakikati hatırlatacak incelikli, derinlikli meseller söyler. Sonra uyarısını aynı incelikle durumun seyrine göre sürdürür. Bunu da hiç bıkmadan, usanmadan sonuna kadar götürebilir.

Şeyh Ahmet Niyazi Efendi, yani babam, sadece babam değil, belki de daha önemlisi, belki değil şüphesiz daha önemlisi şeyhim, mürşidim, yol göstericim, kemâlât yoldaşım bana meselenin zahirini, batınını sahih biçimde açık etti, fakat ben buna razı gelemedim. Nefsim, nisyanım, hevâ ve hevesim gözlerime, kulaklarıma, kalbime perde oldu ve babamın ne dediğini duymaz, görmez, bilmez oldum.

Sonradan herkesin kendi arasında fısıldayarak söylediği gibi, belamı arıyordum. Herkesin söylediği gibi zalimden âlim, âlimden zalim doğuyordu, Nuh Nebi’nin bile karısı, oğlu yola gelmemişti. Bütün bunlar herkes duysun diye insanların arasında fısıltıyla yayılıyordu. Bağırıp çağırarak yüksek sesle söylense bu kadar çok yayılmaz, bu kadar etkileyici de olmaz. Belki sadece kibir demeliyiz bu duruma; zira insan denen varlık bir anda kendinde bir güç vehmettiğinde, bunun sahici bir nedeninin olmasına lüzum yok sadece hissetse bile, bir süre burnu sürtene kadar kibirli dolaşır.

Beni Eda’dan uzak koyacak hiçbir sözün buyruğuna girmek istemiyordum. Dilimle söylemeye gönlüm elvermiyordu ama içimdeki her bir noktayı acıtan o simsiyah günahkâr sızı, durumun böyle olduğunu hissettiriyordu. Bütün bunların gerçek sebebi Eda mıydı, bundan da emin değilim ama bütün duygularımın başına Eda’nın fotoğrafını özenle yerleştirmiştim.

Babam bana Mecnun meselini anlatırken benim kafam anlamsız bir şekilde başka şeye takıldı; acaba Eda’nın bir sevgilisi var mıdır? Babam ne derse desin, kafamda çakılı duran bu sorudan kurtulamıyordum. Asıl telaşım bu oldu, yoksa kendim için, ileride olabilecek kötülükler için

hiçbir şey düşünmedim. Eda'nın bir sevgili varsa ne olacak diye düşündüm.

Bir şekilde hallederiz dedim kendi kendime.

"Bir şekilde."

Benim için bir yandan yeni bir şeyin başladığı bir yandan da çok ama çok şeyin bitip tükendiği bir gündü. O anda bunu anlayamıyordum tabii ki; ancak geriye bakınca fark edebiliyorum.

11.

“Bir gece Zeki’nin meyhanesinde acıklı bir hadise oldu.
Zeki, Aziz Bey’i tartaklayıp dışarı attı.”
Ayfer Tunç

Artık Eda’yla daha çok vakit geçiriyordum; kenarında kıyısında onun olduğu yeni şeyler oluyordu hayatımda. Okulda edebiyat kulübü toplantıları, çeşitli sosyal etkinlikler, kantin muhabbetleri, haftanın bazı akşamları okuldan çıkıp genellikle Beyoğlu’na, arada sırada Kadıköy’e gidişler, kısa Camel içmeler –evet sigaraya başlamıştım– iyi müzik yapan mekânlara takılmalar –iyi müzik ölçüsünün ne olduğunu bir türlü kavrayamıyordum oysa tekke musikisine dilim ve kulağım oldukça aşinaydı– bu zamanlara denk gelen namazları terk etmeler, saçta başta, kılıkta kıyafette küçük bazı değişikler hayatımın yeni akışından bazı pasajlar olarak özetlenebilir. Bir yanıyla Eda’ya değmese hiçbirini yapmayacağım şeyler artık hayatımda epeyce bir yer tutuyordu. Onun için yapabileceklerimi düşündüğümde kendimden korkar hale gelmiştim.

Bütün bunları yaparken dergâhı elbette aksatmaya başladım. Başlamak ne, iyice aksattım hem de. Üzerimdeki deriyi soyar gibi, benliğimle iç içe geçmiş, varlığımın temelinde duran ve ayakta kalmama destek olan bütün istinat duvarlarını ellerimle yıkmaya başlamıştım. Her gün biraz daha yıkıyordum içinde doğup büyüdüğüm odaları. Yaşadıklarımın izlerini siliyordum. Hafızamı sanki yabancı bir işgalci gibi talan ediyordum, hatıramdaki yüzleri kendi tırnaklarımla kanatıp tanınmaz hale getiriyordum ve böylece içten dışa doğru kendi kendime

yabancılaşıyordum. Kendi zaaflarımı bildiğimden her gün yeni bir pusuyla kendime karşı acımasız bir saldırıya geçiyordum. Ruhuma sarılı bombaların pimini çekmiştim bir kere. Her sabah yeni bir patlamayla uyanıyordum. Hareket ettikçe vücuda yayılan, hareket ettikçe etkisi bütün hücrelere sirayet eden bir zehri hiç düşünmeksizin içmiştim ve bir saniye olsun yerimde durmuyordum.

Bazen iyice saçmalıyordum. Aşk başa gelince, o başta aşktan başka hiçbir şeye yer kalmıyor; akıl da çekip gidiyor doğal olarak. Gerçekten saçmalıyordum ve buna rağmen dünyanın en anlamlı işini yapıyormuşum gibi geliyordu. Okuldaki bir hocanın odasına gidip bir mesele hakkında konuşmak istemek de böyle bir şeydi.

Eda'nın bir konuşma arasında sıkıntıyla sözünü ettiği, üç dönemdir bütün uğraşılarına rağmen bir türlü sınavını geçemediği dersin hocasını, bölüm koridorundaki küçük odasında ziyaret ettim. Kapıyı çaldım ve içeri girdim. Yüzüme bakıyordu. Odadaki tek bir pencerenin önüne konmuş masasının üzerinde eski bir bilgisayar, üst üste onlarca kitap, kâğıt dosyalar, içi kararmış bir fincan, içinde aile fotoğrafının olduğu bir metal çerçeve, içinde çeşit çeşit kalemlerin yer aldığı kalemlik, bir gözlük kabı ve bir de Parol kutusu duruyordu. Sağlı sollu duvarlarda içi tıka basa kitap dolu kitaplıklar yükseliyordu. Oda oldukça havasızdı. Camı hafifçe aralamasını isteyecektim ama bana ne, zaten çok kalmayacağım ki diye düşünüp bir şey söylemekten vazgeçtim.

"Buyurun!"

"Eda bu dersi bir türlü veremiyor."

"Anlamadım?"

Anlamamasından daha doğal ne olabilirdi ki, Eda kim, hangi ders, ben kimim? Bütün bunları anlatacak kadar güç bulamıyordum kendimde. Bir mesele vardı ve halledilmesi iyi olurdu işte. Bu kadar. Uzun uzun anlatmadan kaldığım yerden devam ettim.

"Senin ağzına sıçarım bak!"

"Ne diyorsun?"

"Çok açık. Senin ağzına sıçarım diyorum."

Bir şeyler söylemek istedi ama doğru laflar ağzından bir türlü çıkmadı; o kısacık anda ne olduğu anlaşılmayan bazı sesler çıkardı kendi kendine. Öfkeden kelimeleri yan yana getiremiyordu. Böyle davranmamam gerekiyordu. Sorunun çözümüne hiç katkısı olmayabilirdi ve daha kötüsü

sorunu artık çözülmesi imkânsız bir noktaya getirebilirdi. Eda'ya yardım etmek isterken meseleyi büsbütün çıkmaza sürüklemiştim. Oysa biraz daha düşünceli, biraz daha uzlaşmacı, biraz daha yapıcı, kibar, nazik olabilirdim, sorunun kaynağını öğrenir ve adamdan dürüstçe yardım isteyebilirdim. Koridora kadar da böyle duygularla gelmiştim ama o an ne olduysa yapamadım işte; kendimi tutamadım, kendim artık benden bağımsız hareket ediyordu son zamanlarda, yine öyle oldu ve tutamadım, bir tutabilsem kendimi, tüm gücümle boğazını sıkıp ondan tamamen kurtulabilirdim. Ondan, kendimden, benden, içimdeki her neyse ondan işte. Söylemeyi tasarladığım her şey bir anda silindi gitti, onların yerine, üzerinde hiç çalışmadığım kısa cümleler geldi. Başı sonu olmayan, sebebinin ne olduğu anlaşılmayan kısa ve sinkaflı cümlelerdi bunlar.

Adam ilk şaşkınlığını atar atmaz kâğıt dosyaların altında kalmış eski telefona davranıp güvenliği aradı. Bu esnada da aynı kelimeleri aynı sırayla tekrar ederek odasını terk etmemi istiyordu.

"Çık buradan, çık buradan, çık buradan!"

Bağırışları yankılandıkça, koridorda meraklı insanların sayısı artıyordu. Zaten çok geçmeden güvenlik de geldi. Hoca "Atın bu serseriyi dışarı, şikâyetçi olacağım!" diye avaz avaz bağırıyordu. Kolumdan tuttular. Hiç beklemedikleri bir şey yapıp kolumdan ilk tutan güvenlikçiye sertçe bir yumruk attım. Ardından bir ben vurdum, bir onlar vurdu. Fakat onlar üç kişi oldukları için ilk bir buçuk dakika içinde benden üç kat fazla vurdular, sonra oran katlanarak arttı. Bir süreden sonra oranlar hızla anlamını yitirmeye başladı; hep onlar vuruyordu, benim elimi kaldıracak halim kalmamıştı.

Olay tabii ki dekanlığa ve hatta rektörlüğe kadar gitti. Hoca şikâyetçi olmuştu ve okulun bünyesinden çıkıp adli bir soruşturmanın konusu olacaktı aramızda geçenler. Birileri araya girmiş olmalı ki olayın daha fazla büyümemesi sağlandı. Birilerinin kim olduğunu ve neden böyle yaptıklarını hiçbir zaman öğrenemedim. Özür dilemem istendi, kabul ettim. Özrü de hocanın yüzüne karşı değil dekana karşı diledim ve hocaya iletileceği söylendi. Öyle kapandı gitti mesele.

Fakat tüm bunlara rağmen Eda o dersi verdi, kurtuldu. Her şeyi berbat edebilirdim ama geçti o dersten. Gerçekten çalışmış, gayret etmiş ve sınavlarda yüksek notlar alarak dersi vermiş de olabilir. Sözlerimin üzerine biraz düşününce adam ikna olmuş da olabilir. Bilmiyorum.

Hocasıyla aramızda geçen bu küçük tatsızlıktan hiç haberi olmadı sanırım. Hâlâ da yok belki, çünkü hiç konuşmadık bunun üzerine. Ama o dersten geçti işte. Önemli olan da bu değil mi?

Olayın olduğu akşam eve gittiğimde üç güvenlikçiyle aramda geçenlerin izleri gitgide büyüyerek yüzüme yerleşmişti. Gizleyebilecek bir durum yoktu maalesef.

Babam müşfik elleriyle yüzüme dokundu. Gözlerinin içine bakamadım.

Son zamanlarda her oturduğumuzda epeyce bir şey anlatıyordu. Anlattığı her şeyin sonunda aynı ana fikir oluyordu: "Yapma oğlum."

İnsan âşık olunca sevdiği kadına iyi şeyler yapmak için delice bir istekle dolup taşıyor. Eda için de tam olarak böyle hissediyordum. Onun için bir şeyler yapayım istiyordum; sadece uykusuz kalmak değil, iştahımın kesilmesi değil, gitgide zayıflamak değil, başka şeyler de olsun, bunu öğrendiğinde ona sahiden âşık olduğum duygusuyla sarsılsın istiyordum.

Babam her ne kadar yapma dese de yapmaya devam edecektim. Bu kez yine bir üniversite hocasının kapısına dayandım ama bizim üniversitede değil. Hatta İstanbul'daki bir üniversitede de değil.

Eda'nın yazar İhsan Oktay Anar'ı çok sevdiğini ve kulüp söyleşisine davet etmeyi çok ama çok istediğini biliyordum. Kısa bir araştırmayla İzmir'de Ege Üniversitesi'nde Felsefe bölümünde hocalık yaptığını öğrendim. Otobüse atlayıp on iki saat sürecek yolculuğa başladım. Ben otobüslerde uyuyamayanlardanım. Süre ne kadar uzun olursa olsun, hafif dalmalar dışında otobüste uyumam bir türlü mümkün olmuyor. Yolu seyredip durdum. Bir yandan da düşünüyordum adam orada mıdır acaba, ya tatile çıktıysa, belki o üniversiteden ayrılmıştır bile, keşke birilerine daha sorsaydım, keşke yola çıkmadan önce üniversiteyi arasaydım... Böyle bir işe kalkıştığında insanın aklına hemen ilk anda gelen bu basit sorular benim aklıma nedense Manisa'ya yaklaştığımızda ancak gelmişti.

Onun çok sevdiği bir yazarı getirebilirsem beni de çok sever. Kafamdaki mesele bundan ibaretti.

Bu kadar anlaşılır ve çocuksu bir şey; birine çok istediği bir şeyi verirsen çok sevinir ve seni de sever.

Sabah erken saatlerde otogarda indim. İlk kez geliyordum İzmir'e. İki otobüs değiştirdikten sonra Ege Üniversitesi'nin giriş kapısındaydım. Büyük kapının önünde yeşilliklerin kenarındaki kaldırımda oturdum. Benim burada ne işim var bekleyişiydi ki çok sürmedi; ayağa kalkıp

güvenlik kulübesinin önünden okula girdim. Sabah indiğimden bu yana bir şey yememiştim. Saat henüz erken olduğundan önce kantine gidip bir şeyler yemeye karar verdim.

Kantinde bir şeyler atıştırıp iki bardak da çay içtikten sonra İhsan Oktay Anar'ın odasını aramaya koyuldum. Okulun koridorlarında biraz dolaştıktan sonra yönlendirme levhalarının yardımıyla, kimseye sormadan Felsefe bölümünü buldum. Kapılarda yazan isimlere bakarak İhsan Oktay Anar'ın odasının önünde durdum. Kapıyı çaldım, içeriden hiçbir ses çıkmadı. Açmaya çalıştım, kilitliydi. Kapının önünde durup gelen geçenlere bakmaya başladım. Öğrenciler, öğretim üyesi kılıklı kadınlar ve adamlar koridorda yürüyordu ama önünde beklediğim odaya gelen olmadı. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, sadece bir öğrenci aynen benim gibi kapıyı tıklatıp açmaya çalıştı, fakat o da muvaffak olamadı.

"Hoca yok mu?"

Bir umutla yüzüme bakıyordu.

"Yok. Ben de bekliyorum."

"Ne zaman gelir?"

"Bilmiyorum."

Önce bekleyecekmiş gibi durdu, sonra sağa sola şöyle bir bakınıp beklemekten vazgeçti, hızlı adımlarla uzaklaştı. Bir ara birilerini bulup sormak geçti içimden ama doğru kapıda olmanın tesellisi yetti. Nasılsa gelecekti. Bir gün illaki gelecekti yani, isminin yazılı olduğu kapıya elbette uğrayacaktı. Kapıda isminin yazması beklemem için yeterli sebepti.

İki, iki buçuk saat kadar bekledikten sonra nihayet bir adam geldi, kapıyı açıp içeri girdi. Uzun boyluydu, yuvarlakça yüzü, arkaya taranmış beyaz gür saçları, çenesinde yine beyazlamış bir top sakalı vardı. Ben de hemen peşinden girdim. Ceketini çıkarıp kenarda duran askılığa asarken ben de odasındaydım. Yüzüme bakıyordu.

"Merhaba. İhsan Bey değil mi?"

"Merhaba, buyurun."

Bu kez önceki konuşmalara göre çok daha dikkatli olacağıma kendi kendime söz vermiştim. Ne yapıp edip İstanbul'a, edebiyat kulübünün etkinliğine katılması için ikna etmek istiyordum.

"Kusura bakmayın böyle gelir gelmez sizi rahatsız ediyorum. Ben İstanbul'dan geliyorum."

“Ne münasebet. Hoş geldiniz.”

Görüntüsünden beklenmeyecek kadar nazikti. Cesaretim arttı.

“Ben, uygun olursanız sizi bizim üniversiteye davet edecektim de.”

“Ne daveti?”

“Bizim bir edebiyat kulübümüz var. Söyleşi için. Bazı etkinlikler yapıyoruz. Okuyan yazan arkadaşlarımız var. Sizi de çok seviyorlar.”

“Kusura bakmayın, buraya kadar da zahmet etmişsiniz ama ben söyleşilere katılmıyorum ki.”

“Biliyorum aslında ama yine de şansımı deneyeyim dedim. Sağdan soldan duyuyorum gelmediğinizi. Fakat şöyle, bizim arkadaşlar gerçekten sizi çok seviyorlar. Gelirseniz çok önemli bir şey olacak bizim için.”

“Yanlış anlamayın size özel değil. Bir prensip diyelim. Bugüne kadar da hiç gitmedim.”

“Hemen reddetmesiniz, belki fikriniz değişir.”

“Sanmıyorum.”

“Gelseydiniz çok iyi olurdu.”

“Sırf benim için mi geldiniz İstanbul’dan?”

“Yani doğrusunu isterseniz sizin için değil.”

“Başka bir işiniz daha mı vardı?”

“Yoo. Başka işim yoktu. Yani sizin için geldim ama aslında Eda için geldim.”

“Eda kim?”

“Uzun hikâye.”

“Çay söyleyeyim mi?”

“Yok, sağ olun. Ben fazla geç kalmadan geri döneyim.”

“Sahiden bir kız için mi geldin?”

“Evet ama rica ediyorum bunu bir yerlerde kullanmayın. Romanda filan demek istiyorum. Belki ben yazarım. İsminiz geçerse sorun olmaz değil mi? İnandırıcı olması gerekiyor ya.”

“Çay?”

“Teşekkürler, çıkayım ben.”

Odadan çıktım. O kadar inandırıcı konuşuyordu ki söyleşiye gelmesi için yapabileceğim ısrarların anlamı kalmadığını hissettim.

12.

İzmir’e yaptığım başarısız çıkarmanın moral bozukluğunu bir süre sonra üzerimden tamamen attım. Ankara’ya gidip Barış Bıçakçı’yı yalvar yakar ikna edip okula davet etme fikri kafamda epeyce dolanıp durdu ama yeterli iletişim kuramadığım için bu fikirden vazgeçmek zorunda kaldım. Ne evinin adresini bulabildim ne çalıştığı iş yerini ne de takıldığı mekânları. Kime sorduysam başka bir şey söylüyordu. Elimde kitaplarının basıldığı yayınevinin adresi vardı sadece, fakat kendimi yazarak çok iyi anlatan biri değilim. Konuşarak da ne kadar iyi ifade ettiğim tartışmalı ama yüz yüze olmak her zaman iyidir. Her şey olumsuz gidince daha fazla üzerine gitmedim ve vazgeçtim.

Kafamda böylesi meseleler dolanıp dururken tam o sıralarda başka bir şey oldu. Gayet sıradan başlayan ama öyle bitmeyen bir günün akşamında yaşadıklarım epeyce sarsıcıydı.

Öğleden sonra her zamanki gibi okul kantininde takılıyorduk. Arkadaşlar konudan konuya atlayan ve bir süre sonra iyice sıkıcı hale gelen sohbette, konuşulacak konu da bitince üzerimize sigara kokusu gibi sinen can sıkıntısını atabilmek için Beyoğlu’nda bir yere gitmeye karar verdiler. Verdiler diyorum çünkü ben böylesi anlarda sadece katılımcı durumdaydım; gidilebilecek yerlerle ilgili en küçük bir fikrim olmadığından bana sorulduğunda sürekli aynı cevabı veriyordum: “Benim için fark etmez.” İyi müzik, iyi mekân, eğlenceli yer, iyi yemek yapan yer, yeni açılmış mekân, farklı ortam filan değil, Eda nereye gidiyorsa oraya gitmek gibi basit, sabit ve anlaşılır bir sebebim vardı. Bu sebebi henüz Eda dahil hiç kimse bilmiyordu. Onlar beni her ortama uyumlu, kafa dengi biri

olarak görüyorlardı, fakat yanılıyorlardı; âşıktım ve diğerleri zerre kadar umurumda değildi.

Aralarındaki kısa fikir teatisinden sonra Sıraselviler'deki sokaklardan birinde Sarp Maden ve arkadaşlarının çaldığı bir mekâna gitmeye ikna oldular. Tramvayla Kabataş'a gidip oradan da fünikülerle Taksim'e çıktık. Biraz yürüdükten sonra kulübün demir kapısının önüne gelmiştik bile. Herkes çok eğleniyordu. Ben sürekli Eda'ya bakıyordum, çok nadiren o da bana bakıyordu ve ben o anda hemen başka yere bakmaya çalışıyordum. Gece boyunca Sarp Maden ve arkadaşları çalarken ben Eda'ya baktım, Eda başka yere bakmaya devam etti.

Güzeldi.

Buraya kadar olanlar içinde sıradanlığı bozan sadece Eda'nın yüzündeki gülümsemeydi. O gülümseme her daim olağandışıdır; her gülümsemesi, yeni bir yaratılış anı gibi tek ve biriciktir. Ama o gece başka bir şey daha oldu.

Dışarı çıktığımızda saat bire gelmişti. Herkes eve gitmenin planlarını, yollarını tartışırken Burak bir teklifte bulundu. "Bizde kalmak isteyen varsa ev müsait. Hele karşıya filan hiç geçmeyin bence."

Elmadağ'da bir arkadaşıyla kalıyordu. Burak'ın bu teklifini yorgunluktan bayılacakmış gibi duran Eda kabul edince, ben de hiç düşünmeden teklifin üzerine atladım. Benim gibi karşıda oturan Gökdemir de bize katıldı ve ağır ağır, sohbet ede ede yürüyerek gecenin bir vakti Elmadağ'a vardık. Burakların evi, bir öğrenci evine göre gayet iyi durumdaydı ve tahmin ettiğimden de genişti. Dört kişi bütün gecenin yorgunluğu üzerimizde, boş koltuklara seriliverdik.

Aynı evde, gece vakti Eda'yla aynı koltukta oturuyordum. İşte bunu tarif etmek hiç kolay değil. Kapkaranlık gökyüzü, bu kez şefkatli bir yorgan olmuş üzerimizi örtüyordu.

Tam bu koltukta yan yana otururken arkadan biri yaklaşsa, biz hiç fark etmesek, birbirimize bakarken hiçbir sesi, gürültüyü fark etmeyiz zaten, ayak seslerini de duymasak, arkadan usulca yaklaşsa, biz arada göz göze gelsek Eda'yla, arkamızdaki adamın iki elinde iki silah, aynı anda kafamızın arkasından ateşlese, pat diye yan yana düşsek, koltukta uzanır gibi, birlikte uyuyormuş gibi, benim başım onun göğsünde, yok onun başı benim göğsümde, kararsız kaldım ikisi de olabilir, birimizin başı diğerinin göğsünde, öyle huzurla uykuya dalmış gibi, önce biri uykuya dalmış diğeri

uyandırmaya kıyamamış, epeyce bir süre başı göğsünde hareketsiz durmuş, sonra o da daha fazla dayanamayıp uykuya yenik düşmüş gibi, kanlarımız birbirine karışsa, kırmızı bir battaniye gibi üzerimizi örtse, biz kırmızı battaniyenin altında, kırmızı bir düş görsek; Eda'nın boynunda, benim dudaklarımın kenarında kıpkırmızı güller açmış gibi öylece kalakalsak...

Televizyon açıktı ama sesi kısıktı. Loş ışıklı odada televizyondan yansıyan ışıklar ikimizin yüzünde ve duvarlarda yanıp sönüyordu. Öylesine boş boş bakıyorduk. Gökdemir öbür odada kendisine uyuyacak bir yer hazırlamakla meşguldü. Bir suskunluğun ardından meseleye girdim.

"Eda, biraz sohbet edelim mi?"

"Randevuyla mı başlayacağız?"

"Anlamadım."

"Sabahtan beri ne yapıyoruz zaten?"

"O anlamda değil. Bir şey konuşmak istiyorum."

Burak odaya girdi.

"Bir şey içmek ister misiniz?"

"Ne var?" diye sordu Eda.

"Bira var."

"Tamam, ben alırım."

Bana döndü.

"Sana da getiriyorum."

Ben hayatımda ağzıma içki sürmedim. Haram olduğunu biliyorum ve o güne kadar da titizlikle uzak durdum. Ailemizde, yakın çevremizde, akrabalarımız arasında adı bile geçmez; ancak ve ancak babamın okuduğu bir beyitte şarabın ismini duyar ve hepimiz biliriz ki, o şarap da mürşidin elinden içtiğimiz aşk demidir, Allah'a erdiren muhabbettir. İçki lafını duyunca bile tüylerim diken diken olur. Bırak içmeyi, Eda'yla tanışana kadar içki içilen bir mekânda bile oturmamıştım. Bir damla içsem köpek gibi pişman olacaktım. Kendimi tanıyorum.

"Bir şey içesim yok ya."

Eda üsteledi.

"İç sen de bir bira. Konuşacaksın ya!"

"Olur, o zaman ben de bira alayım."

Evet, böyle söyledim.

Neden bilmiyorum ama bir şekilde Eda'yla konuşmam gerekiyordu. Laf ağzımdan çıkar çıkmaz içim cız etti, o an kalkıp boş ver kalsın, içmeyeceğim diyecektim ama nedense ağzım kilitlendi, yerimden kalkamadım, taş kesildim durduğum yerde.

Burak elinde biralarla geldi, birini Eda'ya diğerini de bana verdi. Televizyonun sesini neden açmıyoruz? Belki böylesi daha iyi. Biranın kokusu burnumdan genzime oradan da kalbime kadar gitti. Bir yudum içtim. Bir yudum daha içtim. Sonra bir yudum daha içtim. Elimdeki keskin baltayla, içimdeki korunaklı ağaçlardan birini daha hırsla kesiyordum. Ağacın gövdesinden yüzüme kan sıçrıyordu; kan sıçradıkça bu kez daha bir hırsla savuruyordum baltayı. Üstüm başım, içim dışım, ağzım dilim kan revan oldu. Bir süre sonra o koca ağaç büyük bir gürültüyle devrildi. Bir yudum daha aldım.

"Eda."

Yüzüme baktı. Televizyonun sesi kısık olunca dans edenler, halay çekenler, oynayanlar komik görünüyor.

"Eda. Ben seni seviyorum biliyor musun?"

"Biliyorum."

Yani belki de en çok arzu ettiğim, fakat duymayı hiç mi hiç beklemediğim o cevabı verdi; biliyormuş. İçim altüst oldu. Biliyorum ne demek? Nasıl biliyorsun? Peki biliyorsun da ne oldu?

"Biliyor musun?"

"Biliyorum, evet."

"Eee?"

"Eee'si yok."

"Nasıl yok?"

"Yani ben böyle bir ilişkiyi şu an için düşünmüyorum."

Ben her şeyi bıraktım, "şu an için" lafına takıldım. Sıkı sıkıya bu söze tutundum. Tamam işte biliyor ve düşünüyor. Şu an için bir ilişkiye karar vermiş değil ama bir süre sonra olumlu bakacak. Televizyonun sesi kısık. Biraz açık olsaydı bu sağır edici sessizlik anlarının etkisi kırılırdı hiç olmazsa.

"Evleniriz diye geçti içimden..." dedim.

"Yani kusura bakma ama biraz abartılı değil mi bu?"

Abartılı olan ne? Yanlış bir şey mi söyledim? Geriye dönelim ve "şu an için" muhabbetinde duralım. Evlilik kısmına hiç geçmemiş gibi yapalım.

Abartılı olan nedir? Bir yudum daha aldım biradan. Bir yudum daha. Midem bulanıyor. Biradan mı, Eda'nın söylediklerinden mi?

"Bilmem ki, içimden geldi."

"Yavaş iç. Benim felaket uykum geldi. Bunu da içemeyeceğim."

Eda kalktı, kanepeye doğru kıvrıldı.

Ben hem kendi biramı hem de onun bıraktığını içtim.

Gözlerim kapanıyordu. Gözlerimin kapandığı anlarda babam ve annem sessizce yüzüme bakıyorlardı.

Gözlerimi kapatmamaya çalışıyordum. Kapanıyordu. Televizyonun sesi kısıktı. Adamın önünde beş kavanoz bal vardı.

Sabahın ilk saatlerinde herkes uyurken dışarı çıktım. Elmadağ'dan Beşiktaş'a, oradan da motorla Üsküdar'a geçtim. Evin kapısını sessizce açtım ve içeri girdim.

Babam koltuğunda oturuyordu. Geceyi uykusuz geçirdiğini anladım. Babam için sıradan bir durumdu fakat bu sefer sebep bendim ve bu ikimiz için de sıradan bir durum sayılmazdı.

"Selamünaleyküm."

"Aleykümselam."

Karşısına oturdum. Yere bakıyordum. Karşılıklı sustuk.

Babam üzüntülü, ağır ve yorgun bir sesle konuştu.

"Ben gideceğim diye tutturursan seni burada tutmaya gücüm yetmez. Ne yaparsam yapayım, gidersin. Hatta buradaymış gibi gidersin ki bu daha da kötü. Kalmış gibi yapmaktansa gitmek daha iyidir. Ama bana sorarsan sakın gitme. Nasılsa tekrar geri gelirim diye gider insan ama sonra dönebileceğin bir yer kalmaz. Bırak dönebileceğin yeri, üzerinde yürüyebileceğin bir yol da kalmaz. Gidip de dönen yok mudur? Var elbette. Bazılarının gitmesi de elzemdir. Ama seninki böyle değil. Gitme."

Haklı olduğunu biliyordum.

Yaptıklarımın hiçbir mantıklı, tutarlı yanı olmadığını da biliyordum.

Söyledikleri canımı yaktı.

"İzninizle ben gitmek istiyorum baba."

Beni limanda tutan son halat da böylece kopmuş oldu. Nereye gideceğimi bilmiyorum, cebimde bozuk bir pusuladan başka bir şey yok. Rüzgârın merhametine, insafına bıraktım kendimi. Evden çıktım, geri dönmeye niyetim yok, nereye gidebileceğim hakkında da henüz bir fikrim yok.

Bildiğim şu; Eda’yla otururken, bira içerken, bara giderken, dans edenlere bakarken aklıma babam geliyor. Babamın yüzü gözümün önünden silinmiyor.

Birinden vazgeçecektim, bunu yapmak zorundaydım.

Birinden vazgeçmezsem ölecektim.

Babamdan vazgeçtim.

13.

“Konuşmak için değil, sadece şu sözü söylemek için ağzım var:
Günah işledim ya Rab, günah işledim,
bana merhamet et, beni bağışla.”
Miguel de Unamuno

Hayatında yeni bir şeye, mesela bir şarkıya başlar gibi, bir kahvaltı masasına oturur gibi, bir gazeteyi açıp okur gibi, bir televizyonun başında kumanda tuşuna basar gibi kolayca başlayabilme kabiliyetine sahip insanlara çok gıpta ediyorum. Ben her köşe başına geldiğimde, bir sonraki sokakta olması muhtemel şeyleri düşünüyorum; korku ve pişmanlığım gitgide azalıyor ve hemen oracıkta ölmeyi hayal ediyorum. Hiçbir şeye başlamak kolay olmadı hayatımda. O günün sabahında da durum tam olarak böyleydi.

Evden nasıl bir ruh haliyle çıktığımı bilmiyorum. Bir cezalandırma arzusu vardı içimde ama tam olarak kendimi mi babamı mı cezalandırmak istediğimden emin değilim. İçimden bir ses böyle olması gerektiğini söyledi. Ben de tereddüt etmedim. İçimdeki sesin çoğu zaman beni cezalandırmak için olmadık şeyler söylediğini biliyorum. Bu kez belki biraz da babamın canını yakmak istemiştim. Bunu hak edecek ne yapmış olabilir ki, diye geçiyor içimden. Belki sorun tam da burada, pürüzsüz, sorunsuz fakat alabildiğine kaygan bir zeminde yürümeye çalışmak gibi onunla yaşamak; hiç değilse kavga edebilirdik, etmedik, değil kavga etmek, birbirimize sesimizi bile yükseltmedik. Evden ayrılmaya karar verdikten sonra ne kavga ettik ne gürültü çıkardık.

Evden çıktım; bir kayanın üzerinden sığ sandığın denize adım atıp birdenbire derinlere, en derinlere gitmek gibiydi.

Kalacak bir yere ihtiyacım var. Çalışacak bir işe ihtiyacım var. İçinde biraz daha rahat edebileceğim bir hayata ihtiyacım var.

Okulda ilk iş olarak gidip Burak'ı buldum. Burak'ı bulamasaydım ikinci iş olarak yapabileceğim bir şey de yoktu.

"Burak sana bir şey söyleyeceğim. Ani bir durum oldu da. Benim kalacak bir yere ihtiyacım var."

"Bir süre mi, sürekli mi?"

"Aslında sürekli. Ama sürekli olmaz dersen bir süre de idare edersen sevinirim."

"Sen şimdilik gel kal. Söz veremem. Arkadaşımla konuşmam lazım. Ona göre tekrar haberleşiriz."

"Çok sağ ol."

İyi başlangıç.

Aynı gün Eda'nın yanına gittim. Yüzünde tatsız bir ifade sezdim ama konuşmaktan vazgeçmedim.

"Biraz konuşabilir miyiz?"

"Bu meseleyi bir süre konuşmasak olmaz mı?"

"Hangi meseleyi?"

"Geçen akşam açtığın konudan söz ediyorum."

Evlilik ve sevgi başlıklı konuşmadan bahsettiğini o an anlayabildim. O meseleyi bilinçaltımın en derinlerine bir yerlere atıverip üzerine tonlarca beton dökmüştüm, demir koymayı da ihmal etmemiştim.

"Haa. Yok, o konu değil."

"İçinde söz, nişan filan da yok değil mi?"

Sesinde hafif bir alay vardı. Gerçekten de ona evlilikten söz ederken söz, nişan bir arada olabilir diye düşünmüştüm.

"Yok."

"Tamam o zaman, dinliyorum."

"Eda ben evden ayrıldım. Kalacak yer meselesini hallettim Burak'la. İş bulmam lazım."

"Hayda nerden çıktı şimdi bu?"

"Öyle gerekti."

"Babanla kavga mı ettiniz?"

"Öyle bir şey."

“Düzelir birkaç güne. Kafana takma.”

“Düzelmez.”

“Düzelir. Ben elli kere kapıyı çekip çıktım. Düzelir.”

“Düzelmez.”

“Baban seni arar zaten. O aramazsa bence sen ara, gurur yapma.”

Bir süre karşılıklı sustuk. Benden laf çıkmayınca Eda devam etti.

“Baban ne iş yapıyordu?”

Şeyh benim babam.

Bir İstanbul âsitânesinde mürşid-i kâmil. Dervişlerin seyr-i sülûkuna vaziyet ediyor. Allah dostu derler. Babam aynı zamanda bir âlim. Hadis ilminde icazeti var. Fıkıh ve kelamda da epeyce malumat sahibi.

“Emekli... Şimdilerde bir şeyler yazıyor. Çevirmenlik filan yapıyor.”

“Ne güzel. Anlayışlıdır zaten. Sıkma canını, bir şey olmaz.”

“Benim iş bulmam lazım. Yardım eder misin?”

Her ihtiyaç anında Eda’yı aramak geçiyordu içimden. Biraz başım sıkışsa, biraz aklım karışsa, biraz canım yansa, biraz içim daralsa, yaramdan bir parça kan aksa onu düşünüyordum. Durum ne olursa olsun, onun varlığı, onunla bir araya gelme ihtimali, karşılıklı oturup derdimi anlatma imkânı kendimi daha iyi hissetmeme neden oluyordu.

Bir kadına âşık olmak demek, o kadının elini sürdüğü en ölümcül yaranın bile o anda iyileşeceğine dair mutlak bir inanca sahip olmak demektir. Bir kadına âşık olmak demek ona doğru yürürken attığın her adımda sızılarının da dinmesi demektir.

Evden çıkınca içimden ona gitmek geldi, ev bulmak için ona danışmak istedim, iş ararken ondan yardım istemek geçti içimden.

Kafamı toparlamaya çalıştım. Okuldakiler genellikle anketörlük, kafelerde yarı zamanlı garsonluk, call-center işleri, pazarlamacılık, yayınevlerinde musahhihlik gibi işler yapıyorlardı. İş bulmanın pek zor olmayacağını düşünüyordum. Çok fazla paraya da ihtiyacım yoktu. Okulun bazı yerlerinde asılı duran panolarda bu tip yarı zamanlı işlerde çalışacak eleman arayan bir sürü ilan görüyordum. Kantine giden koridordaki panoya asılmış ilanlara bakmaya başladım. Tahmin ettiğim gibi epeyce bir ilan vardı. Tek tek göz gezdiriyordum. Bir tanesi dikkatimi çekti.

“SOHBET EDİP PARA KAZANMAK İSTER MİSİNİZ?”

Büyük harfli, kalın yazıyla bir ilan. İnsanın aklına hemen başka şeyler geliyor ama ilanın okula asılması kafamı karıştırdı. Neden olmasın deyip, merakımı yenemeyerek ilandaki numarayı aradım. Kaybedecek neyim var? Karşıma bir kadın çıktı. “Merhaba. İş ilanı için aramıştım. Bizim okulda gördüm de.”

“Evet buyurun.”

“Nedir iş? Onu soracaktım.”

“Buraya buyurun, bilgi alabilirsiniz.”

“Şimdi söyleseniz, olmaz mı?”

“Yüz yüze görüşmelerde bilgi aktarılıyor. İsterseniz randevu verebilirim.”

Üç saniyelik ama bir saatmiş gibi süren duraksamadan sonra kabul ettim. Gider sorarım ne var, cinsel içerikli hatlarda konuşma işi falansa kabul etmem diye düşündüm. Ama belki de başka işti. Gerçi sohbet nasıl başka bir iş olabilir ki? Düşün düşün içinden çıkamadım. O halde gitmem için sebep de yoktu. Ama artık merak ediyordum, telefonla konuştuktan sonra iyice artmıştı merakım. Kaybedecek neyim vardı?

İki saat sonra randevu için metroda Şişli durağında inmiş ve şirketin adresine doğru hızlı adımlarla yürümeye başlamıştım. Yolda defalarca fikir değiştirip dönmek için yavaşlasam da şirkete doğru yürümekten vazgeçmedim. Sonunda adrese vardım. Her katında farklı işler yapan ofislerin olduğu eski ve bakımsız bir apartmandı. Son bir tereddüt anından sonra kapıdan girip asansöre yöneldim. Dar bir asansördü, benim haricimde bir kişi daha binmiş olsaydı nefeslerimiz birbirine karışacak, bakışlarımızı kaçırabilecek kadar bile boşluk olmayacaktı aramızda. Mecburen yanaklarımız birbirine değecekti. İkinci katta durdu asansör, indim. Kapının hemen yanında duran ve üzerinde şirketin isminin yazılı olduğu zile bastım, kapı açıldı.

Daha önce telefonla görüştüğüm kişi olduğunu tahmin ettiğim kadın, bir masanın arkasında oturmuş bana bakıyordu. Yaşı ellilere yakındı. Etrafta şirketin yaptığı işe dair hiçbir ipucu gözükmüyordu.

“Benim randevum vardı da.”

“Buyurun şöyle oturun. Muzaffer Bey’e haber vereyim ben.”

Masanın yanındaki sandalyeye oturdum. Ümitsizce etrafa bakınıp yapılan işe dair ipucu aramaya devam ediyordum. Duvarlarda, kâğıtlarda, dosyalarda, raflarda bir şey görürüm umuduyla süratle bakınmaya devam

ettim ama yok, bulamadım. Kadın diğer odaya gitti ve kısa bir süre sonra geri döndü.

“Muzaffer Bey beş dakika içinde müsait olacak. Çay içer misiniz?”

“Ben varsa bir bardak su alayım.”

Kadın mutfağa yöneldi bu kez. Şirkette başka da kimse yoktu. Elinde bir bardak suyla geldi. Sessiz bir şekilde yerine oturdu. Ben de söyleyecek bir şey bulamadığım için hiçbir konu açmadan öylece oturmaya ve yavaş yavaş suyumu içmeye devam ettim.

Beş dakikanın geçip geçmediğinden emin değildim ama Muzaffer Bey kapıdan başını uzatıp bana seslendi.

“Buyur genç arkadaşım.”

Muzaffer Bey aslında o kapıdan değil, bir Şule Gürbüz öyküsünden kafasını uzatıp bunu söylemişti. Ağır adımlarla odasına yürüdüm. Nazikçe gülümseyerek elimi sıktı ve oturacağım sandalyeyi işaret etti. Duvarda bir Atatürk portresi, hemen onun yanında üzerinde İstiklal Marşı’nın yazılı olduğu bayrak resmi ve diğer duvarlarda bazı özlü sözlerin yer aldığı levhalar asılıydı. Yunus Emre, Abraham Lincoln, Cicero ve Montaigne’nin isimlerini seçebildim.

“Okuyor musun?”

“Evet.”

“Bölüm nedir?”

“Medya ve İletişim Sistemleri.”

“İletişim çok önemli.”

“Evet.”

“İletişim bitince insan yalnızlaşıyor.”

“Evet.”

“Bizim işimiz de buna paralel aslında. İletişim mevzusu.”

“Nedir tam olarak?”

“Çay içer misin?”

“Yok, su aldım ben.”

“Şimdi şöyle özetleyelim. Bize kayıtlı müşterilerimiz var. Genellikle belli yaşın üzerinde insanlar. Bütün özellikleriyle kayıt altına alıyoruz. Bizden misafir talep ediyorlar.”

“Anlamadım.”

“Şöyle anlatayım. Bu insanlar genellikle tek başına yaşayan insanlar. Kimi kimsesi olmayan insanlar. Tek başlarına yaşıyorlar. Onlara, ilgi

alanlarına göre sohbet edebilecekleri insanlar gönderiyoruz.”

“Anlamadım!”

“Bildiğin sohbet muhabbet edebilecekleri insanlarla karşılaştırıyoruz, tanıştırıyoruz. Haftanın belirli günleri, talebe göre ziyaretler oluyor. Yalnız yanlış anlaşılmasın, burada en ufak bir suiistimale sebebiyet vermiyoruz. Bu konuda çok hassasız.”

“Ne gibi?”

“Affedersin iti olur kopuğu olur, başka başka niyetler olur. Anlıyor musun ne demek istediğimi? Bizim olayımız saygı çerçevesinde muhabbet, paylaşım, yalnızlıkları, dertleri paylaşmak. Çok ince eliyor, sık dokuyoruz. Müşterilerimizi de oraya yollayacaklarımızı da.”

“Gidince ne yapıyorlar?”

“Babasını, anasını, dedesini, nenesini ziyaret edince ne yapar insan? Ne yapar?”

“Yani hal hatır, muhabbet filan herhalde.”

“Aynen bu. Bu insanlar yalnız başlarına. Kapı duvar evlerinde ölümü bekliyorlar. Birisi gelsin evlerine, bir ses duysunlar, bir söz duysunlar, bir muhabbet olsun. Dünyaya dönsünler. Anlıyor musun? Anladın mı?”

“Anlıyorum gibi.”

Aslında tam olarak anlamamıştım.

“Bir nevi hastabakıcı gibi, bir nevi gidip kitap okur gibi, bir nevi Darülaceze ziyareti gibi düşün. Anlıyor musun?”

“Anlıyor musun?” sorusunu tokat atar gibi soruyordu. Anlamıyorum demeye devam edersem tokatlardan bayılacaktım.

“Anlıyorum.”

“Hah işte. Biz bir form doldurtuyoruz; kimdir kimin nesidir diye. İlgi alanları, seyrettiği filmler, okuduğu kitaplar, dinlediği müzikler, okuduğu okullar, ziyaret ettiği yerler, sevdiği yemekler, gittiği şehirler, memleketleri. Her şeyi soruyoruz, dolduruyoruz. Hani maksat hangi tür muhabbetlere yatkın. Bir data oluşturuyoruz. Müşterilerimiz de o datadan seçiyorlar. Misal, tarih ilgisi olan biri öyle bir misafir davet ediyor. Gidince ortak konu bulmak mümkün oluyor. Yalnız tekrar altını çizeyim biz doğru insanlarla çalışmak istiyoruz. Aksi durumları emniyete anında intikal ettiriyoruz. Anlıyor musun?”

Artık anlıyordum. Anlamadığım taraflarının üzerine düşünecek durumda değildim. Bir şeyi riske etmek istemiyordum.

“Düzgün bir şekilde, efendi gibi, bir büyüğünü ziyaret eder gibi haftanın belli saatleri, bir saat olur, iki saat olur, iki günde iki saat olur gidip yalnızlıklarını paylaşıyorsun. Saat ücretini alıyorsun.”

Artık sormasına fırsat vermiyordum.

“Anladım.”

“Bunun sadece parasal karşılığı yok. Sevap da bir yandan. Dine, diyanete inanır mısın?”

“Evet.”

“O açıdan da büyük sevap. Yeter ki düzgün insan ol. Temiz kalple insanlara git.”

Ayağa kalktı ve hemen yandaki çelik dolaptan bir dosya çıkardı. Dosyadaki kâğıt tomarından birkaç tanesini önüme koydu. Daha sormaya bile fırsat kalmadan elime bir kalem tutuşturdu. Formda onlarca soru vardı. Bir şey söylemeden doldurmaya başladım.

Acaba gerçekten anladığım gibi mi durum, yoksa bunda bir bit yeniği mi var diye düşüne düşüne formu doldurdum.

Haftanın belli saatlerinde yaşlı insanlarla çeşitli konularda sohbet edecek, yalnızlıklarına ortak olacak ve böylece bir miktar para kazanacaktım. “Sohbet ederek para kazanmayı ister misiniz?” sorusu böylece hayatımda bir cevap buluyordu. Üstelik olumlu bir cevap.

Evden ayrılışımın dördüncü gününe girdiğimde, idareten de olsa kalacak bir evim, henüz nakit akışı sağlanmasa da bir işim vardı.

14.

İki hafta sonra aradılar şirketten. İlk işim için randevu ve iletişim bilgilerini verdiler. Halil Coşkun. Teşvikiye, Hüsrev Gerede Caddesi, Baydaroğlu Apartmanı. Perşembe günü saat 15:00–17:00 arası.

Taksim'den Teşvikiye dolmuşlarına binip son durakta indim. Adrese doğru giderken kafamda biriken bin bir tane soruya tek tek anlamlı cevaplar, gerekçeler üretmekle meşguldüm. Adresi buldum, zili çaldım. Yaşlı bir adamın "Kim o?" sorusuna cevap verdim ve kapı açıldı. Biraz daha zaman geçsin diye asansörü kullanmak yerine üç katı merdivenlerden çıktım. Heyecandan, ne yapacağımı bilememekten dilim damağım kurumuştu kapıya geldiğimde. Kapı yavaşça açıldı. Halil Coşkun karşımda duruyordu. İçeriye buyur etti zarif bir biçimde.

Kocaman bir evdi; uzun zaman içinde çok şey biriken evlerden, içerideki ağırlıktan belli. Çok şey olan evlerin ağırlığı bu; birilerinin içinde yaşamasından daha fazla şeyler. Böyle evlere girdiğiniz anda her şey konuşmaya başlar; duvardaki saat, yerdeki yüz yıllık halı, vitrindeki bardak takımı, avizenin taşları, masa örtüsünün ilmekleri bile konuşur. Birisi içeri girdiği anda hep bir ağızdan, kendi şahit oldukları olayları, en ince ayrıntılarına varıncaya dek, nefes nefese, hızlı hızlı anlatmaya başlarlar.

"Hoş geldiniz. Buyurun. Ayakkabınızı çıkarmanıza lüzum yok. Ama isterseniz terlik de var şurada."

Ayakkabılarımı çıkarıp işaret ettiği terlikleri giydim. Bir anda elim boş geldiğimi fark ettim. Derin bir utanç duydum. O ana kadar hiç aklıma gelmemişti.

“Kusura bakmayın elim boş geldim.”

“Ne münasebet. Hoş geldiniz tekrar. Şöyle geçin.”

Birlikte yürümeye başladık. Genişçe bir odaya geçtik.

“Buyurun, nerede isterseniz oturabilirsiniz. Rahat edin.”

Koltuklardan birine oturdum.

“Ben size bir bardak su getireyim. Hemen geliyorum.”

“Zahmet etmeseydiniz.”

“Estağfurullah. Ben de hemen oturuyorum.”

Halil Bey tez adımlarla odadan çıkarken ben odadaki her bir ayrıntıyı incelemeye başlamıştım. Özellikle asılı duran fotoğrafları. Siyah beyaz fotoğraflarda adamı seçmeye çalışıyordum. Çok geçmedi, aynı süratle elinde tepsiyle içeri girdi.

“Şu aşağıda bir pastane var. Eskiden beri orada. Ev işi kurabiyeler yapıyorlar. Gayet nezih, temiz bir yer. Onlardan aldırmıştım. İkindi kahvaltısı gibi yeriz diye. Çay da koydum.”

“Çok teşekkür ederim. Zahmet etmişsiniz.”

“Hayır canım. Hazır şeyler işte. Artık hazırlayacak kimse kalmayınca böyle pastane, market şeyleri.”

İkimiz de oturduk fakat nasıl başlayacağımıza dair en küçük fikrim yoktu. İlk işine gitmiş fahişe muhtemelen böyle hissetmiştir. Evet, biraz abartılı oldu ama gerçekten böyle bir psikolojinin içine düşmüştüm. Yumuşatarak söylemek gerekirse bir çeşit konsomasyon yapıyordum da denebilir. Çalışma mekânları, biçimleri biraz farklı ama yine de özü itibariyle öyle.

“Ne okuyorsunuz delikanlı?”

“Medya ve İletişim Sistemleri.”

Biraz düşündü.

“Yeni bölümler bunlar herhalde. Bizim dönemimizde böyle şeyler yoktu. Doktor, öğretmen, mühendis şu bu o kadar. Şimdi epeyce değişti. Her şey değişti.”

Her şey değişti derken bakışlarını kaçırdı. Daha ilk anda, her şeyin değişmesiyle açılan derin bir kuyuya düşmüş olduğunu anlayabiliyordum. O “her şey değişti”nin içinde kim bilir hangi anılar, hangi insanlar vardı... Orası oldukça karanlık bir yerdi. Orası, zamanla daha da kararmış ve artık gözün gözü seçemediği bir yerdi. “Her şey değişti”nin içinde gidenler, bir daha dönmeyenler, ölenler, özlenenler, bir yara olarak orada öylece

duranlar, yarım kalanlar, aldanmalar, tüketilenler, hayal kırıklıkları vardı. Her şey değişti ve eskide kalan iyi şeylerin bir daha gelme ihtimali de yok.

“Ailenizle mi kalıyorsunuz İstanbul’da?”

İlk sorularımız genellikle en çok yaralandığımız yerlere dair sorulardır. İlk kez karşılaştığımız insanlarla derin bir sohbete girmek için sorduğumuz samimi sorular aslında bir aynaya bakıp da kendimize sorduğumuz sorulardır. Karşımızdaki insanın cevaplarında kendi kaderimize makul gerekçeler, kendi sızılarımıza teselliler ararız. Muhtemelen onun için de böyleydi.

“Annem vefat etti. Babam var. Ama ayrı kalıyoruz.”

“Çok üzüldüm. Nur içinde yatsın.”

“Sağ olun.”

Annemin ölümüne dair bütün acılarımı Eda’nın sorusu üzerine tükettiğimden midir nedir, bu kez öyle çok fazla üzülmedim.

“Babanız ne işle meşgul?”

Soruları soracak tarafın kim olacağı meselesinde biraz kafam karışıktı. Tanışma için bunların normal olduğuna karar verdim. Ayrıca soran taraf ben olursam daha saçma bir durum ortaya çıkabilirdi. Böyle karşılıklı sorular sorarız daha iyi, diye geçti aklımdan.

“Babam emekli. Şimdilerde çeviri yapıyor.”

“Aaa ne güzel! Neler çeviriyor.”

“Arapçadan bazı kitaplar.”

“Çok güzel. Benim rahmetli babam Alman Lisesi’nden mezun olmuştu. Almanca ve Arapça bilirdi. Arapçayı dedem öğretmiş. Çok güzel konuşurdu. Sonra Hariciye’de vazife aldı zaten.”

Birbirini hiç tanımayan iki kişi, biri yirmili yaşlarında diğeri yetmişini devirmiş, biri para alarak hizmet veren, diğeri müşteri konumunda, biri yalnız, diğeri gölgesi gibi üzerine yapışıp kalmış yalnızlığından kaçmak için bir kadının yürüdüğü yerlerdeki ayak izlerine basarak yürümeye çalışıyor, iki kişi, biri ölüme yakın, diğerinin kafası karışık, ölse o kızı çok çok özleyecek ama ölmese ne yapacağı hakkında bir fikri yok, Teşvikiye’de bir evde iki kişi, pastanede yapılmış ama yine de ev yapımı diye satılan birkaç çeşit kurabiyeyi yiyerek karşılıklı sohbet ediyorduk.

Kolumda saatim yoktu. Duvarda bir saat vardı ve yediyi yirmi geçede durmuştu. Acaba akşam mı sabah mı durmuştu? Halil Bey’e hissettirmeden telefonumdaki saate bakmayı düşündüm. İki saatlik sürenin

sandığımdan daha uzun olduğunu da böylece öğrendim. Aslında arkadaş sohbeti esnasında böyle değil ama iş için sohbet edince zaman geçmek bilmiyor.

Önce duraksayarak anlatıyordu. Sonra iyice açıldı. Epeyce şey anlattı. Fahrettin Korutürk'le aile ilişkilerini, Ziraat Bankası'nda yüksek müfettiş vazifesindeyken yaptıklarını, Datça'daki yazlık komşularını anlattı. Babasının Halk Partisi'ndeki siyasi geçmişini, bugünün siyasetinin ve aslında halkın nasıl yozlaştığını da ekledi sohbetin bir yerlerine. Ben pek bir şey anlatamadım. Genellikle onun anlattıklarını dinleyip yeni nesilde bunların nasıl anlaşıldığı üzerine laflar ettim.

Saatten tamamen habersiz konuşurken, zamanın dolduğunu da kendisi söyledi.

Karşılıklı memnuniyet ifade eden cümlelerle yavaş yavaş ayağa kalktık. Kapıya yönelmişken eliyle işaret etti.

"Ha bir dakika bekler misiniz?"

Hızlı adımlarla diğer odaya geçti. Döndüğünde elinde bir kitap duruyordu. Ahmet Hamdi Tanpınar'ın *Huzur* romanı.

"Okursanız memnun olurum. Belki üzerine de konuşuruz."

"Teşekkür ederim ilk fırsatta okuyacağım. Biraz kalın ama. Bitiririm umarım."

"Bitince konuşuruz. Acelesi yok."

Terlikleri çıkarıp ayakkabımı giymeye hazırlanıyordum.

"Son bir şey sorabilir miyim?"

Ayakkabımın bağlarını açmadan giymeye çalışıyordum. Zorlanıyordum.

"Buyurun lütfen..." dedim kısık bir sesle.

"Daha önce birini öldürdünüz mü?"

15.

Rüstem ve gelinlikli kızın benim evimde kaldığını öğrenirlerse önce beni, sonra onları öldürürler. Hatta araya büyükler girer, hatır koyarlar; evlat sevgisi, birbirini büyük bir aşkla seven iki genç, derin pişmanlıklar, cahillik muhabbeti, evlenme sözü diye ikna olup onları bir ihtimal affederler ama beni her halükârda öldürürler. Olaya dahlimi umursamadan, sağ bıraktıkları iki kişinin acısını da benden çıkarırlar. Geride kalanlara ibretiâlem olarak, akla hayale gelmedik yöntemlerle öldürürler. Namus cinayetleri meselesinde örnek olay olarak aile meclislerinde ve polis, adliye tutanaklarında adım anılır. Kimilerinin hayatı kimilerinin de ölümü ibretlik oluyor; benim bu şartlarda ölümümden başka ibretlik bir durumum olamaz herhalde.

Sabah uzunca bir süredir hiç duymadığım ev sesleriyle uyandım. Mutfaktan gelen sesler. Evde birilerinin sahici bir hayat sürdürdüğünü anlatan sesler. İnsanın tek başına yaşarken çıkartamadığı yaşam sesleri. Yalnızlık, insanı ve evi sessizleştiriyor. Hayatı da. Dışarıdan gelen hiçbir gürültünün şiddeti, yalnızlığın uçsuz bucaksız sessizliğini bozmaya yetmiyor. Annem benim için mutfaktan gelen tabak çanak sesleridir; mutfaktaki su sesi, pencereyi açma sesi, namaz kılarken duyulan fısıltı sesidir. Ev sesleri annemdir, annem biraz da ev sesleridir. Bir anda mutfak kapısından kafamı içeri uzatsam annemi göreceğim sandım. Annem mutfak tezgâhının başında arkaya dönüp, yüzüme bakıp sevgiyle gülümseyecek sandım.

Rüstem mutfakta kıza yardım ediyordu. Kızın adını hâlâ bilmiyorum. Adını öğrenirsem meselenin içine biraz daha gireceğimden endişe

ediyordum galiba. Evimdeki 37 ekran Grundig televizyonda, ismini bile bilmediğim yabancı bir kızın hikâyesini dizi seyreder gibi seyrediyordum. Biraz acımasız geliyor kulağa ama yapabileceğim başka bir şey yoktu. Yeteri kadar bokun içine batmış durumdaydım. Burada olmaları bile başlı başına büyük bir belayken daha fazla şefkatli olmak istemiyordum.

Odada bir sofra kurulmuştu. Kız sürekli bana "abi" diye hitap ediyordu. Ona ve elbette içinde bulunduğumuz bütün bu saçma duruma yabancılaşmaya, dışarıda kalmaya özen gösterirken, karşılaştığımızın ertesi sabahında "abi" demeye başlaması moralimi bozuyordu. Abi nedir kızım? Abi ne? Nereden abin oluyorum senin? Değil senin, bu dünyada hiç kimsenin abisi olmadım ben. Bütün bunlar dilimin ucuna kadar defalarca geldi ama kelimeleri özenle yuttum.

Bir kapana sıkıştığım düşüncesi içimi acıtıyor, öfkemi büyütüyordu, hırsımdan sürekli ağlamak geçiyordu içimden. Üç kişi bir evde tıkılıp kalmıştık ve dışarı çıktığımızda bizi fark ettikleri an öldürülecektik. Ne yaptık ulan biz size diye bağırmak geçiyordu içimden. Taksim Meydanı'na çıkıp "Nedir ulan derdiniz, biz size ne yaptık Allahsız kitapsızlar!" diye bas bas bağırmak istiyordum. "Bu çocuklarla ne derdiniz var, bırakın ne halleri varsa görsünler işte." Bunları da özenle yutuyordum.

Ben henüz uyanmadan Rüstem dışarı çıkıp bir şeyler almıştı. Sofra, gerçek bir kahvaltı sofrasıydı. Hep birlikte oturduk; kız pürdikkat çayımı koydu. Bütün bu özen, abisine hizmet eden evin kızı halleri bende aşırı derecede gerginliğe sebep oluyordu. Ağır ağır çay koymalar, ekmeği önüme uzatmalar, peyniri, zeytini yakınlaştırmalar, ne yaparsa batıyordu. Yeter artık bu mide bulandırıcı aile tavırları, çıkayım gideyim dışarıda bir kahvede poğaçamı çayımı alıp zıkkımlanayım dedim içimden. Eski ev arkadaşım Rüstem'in hatırına sofrada kalmaya devam ettim.

Kapı çaldı. Bir o eksikti zaten. Hepimiz birbirimize baktık. Rüstem açmak için ayağa kalktı ama ben daha önce davranıp elimle yerine oturmasını işaret edip kapıya doğru yürüdüm. Odada üçümüzün de büyük korkuyla çarpan kalplerinin gürültüsü vardı. Kapıyı açtım.

Baki Semih...

Yanında bu kez bir kişiyle karşıma çıktı. İkisinin kalp atışları düzeldi, normale döndü ama benimkisi az önceki gürültünün de üzerine çıkmıştı. Gelenler bizi öldürmeye niyetli adamlar değildi ama benden isteyecekleri şeyler ölümden beter olabilirdi. Onlar yırttılar ama benim için tehlike

artarak devam ediyordu.

“Selamünaleyküm.”

Ne söylenebilirdi ki? Kaçacak bir durum yoktu artık.

“Aleykümselam.”

İçeri girdiler. Baki Semih, yanındaki adam, Rüstem, artık üzerinde gelinlik olmayan gelinlikli kız –benim eşyalarımı giymişti, bunu gördükçe daha da geriliyordum, adını hâlâ sormamıştım– ve ben odada öylece birbirimize baktık.

“Buyrun kahvaltı edelim” diye eliyle işaret etti Rüstem. Baki Abilerin kendilerini öldürmeye gelmiş kişiler olmadığını daha kapıdayken anlamıştı nasıl olduysa ve artık cömert bir ev sahibi olarak davranıyordu. Abartılı vücut hareketleriyle odanın ortasında kurulu zengin sofrayı paylaşmaya çalışıyordu.

“Sağ olun afiyet olsun. Biz o vazifeyi gördük” dedi Baki Semih. Sigaralarımdan düşen ateşten dolayı epeyce bir yerinde, kenarları siyah, küçük küçük delikler olan iki kişilik koltuğa iliştiler. Oturmadılar, iliştiler. Ben de sandalyeye oturdum. Hayır, ben de iliştim.

“Nasılsın Baki Abi?”

“Şükür, iyiyiz. Siz kahvaltınızı edin isterseniz. Alıkoymayalım.”

Kız elinde iki çay bardağıyla geldi ve iki misafirimize nezaketle ikram etti. Her yaptığından gerilmeye devam ediyordum.

“Çok teşekkür ederim hanım kızım...” deyip kendisine uzatılan çayı aynı nezaketle aldı Baki Semih. Ben de tekrar kahvaltı masasına oturdum.

İki kişi koltukta oturmuş çay içiyor, biz üç kişi masanın başında kahvaltı ediyoruz ve bu beş kişinin şu an burada olmasının akla uygun herhangi bir sebebi olup olmadığını düşünüyorum.

Bunlar romanlarda olur; yazar oturur hayal gücünü zorlar, oradan alır buradan getirir, ne yapar eder bu beş kişiyi yan yana getirir. Romanlarda olur fakat saçma olduğunu düşünürüz. Oysa gerçek hayat romanlardan daha kurgusal. Gerçeğini anlatsan insanlar sana güler.

“Rüstem ve karısı misafirim Baki Abi.”

Rüstem ve karısı. Saçmalıklarla yarışa girdim. Rüstem ve karısı. Gayri ihtiyari ağzımdan böyle çıktı. Bir yandan da kızın ismi meselesi var. Ne diyecektim ki; abi bak bu Rüstem, can ciğer arkadaşım ama bu kızın ismini henüz bilmiyorum, arada derede soramadım da, kızın başka bir adamla yaptığı düğünden kaçıp evime sığındılar. Anlatması uzun geldi.

Rüstem sırıtarak yüzüme baktı. Kız bakmadı.

“Biz tekrar uğramıştık ama yoktunuz evde. Şimdi de Muhsin gelemedi. Biz geldik.”

Muhsin? Muhsin? Yanlarındaki diğer adam.

“Hacı Asım da bizim ihvandan.”

Adam gülümsedi mi, yüzünü mü ekşitti anlayamadım. Ne hissettiğini göstermeyen belirsiz bir duyguyla yüzüme bakıyordu.

Çaylar bitti, kahvaltı bitti, sofra toplandı, sessizlik oldu, Rüstem durumu biraz gecikmeli de olsa kavradı, kızla birlikte diğer odaya geçti ve yine bir sessizlik oldu.

“Ahmet Niyazi Efendiciğimin ahirete intikalinden sonra biz biraz yalnız kaldık. Biraz dediğime bakmayın, biz... Biz epeyce yalnız kaldık.”

Böyle söyleyip sustu Baki Semih. Lafa tekrar başlamak istedi ama boğazı düğümlendi, gözleri nemlendi, başını öne eğdi, öylece bir süre durdu. Sonra cebinden bir mendil çıkarıp gözlerinin, gönlünün nemini sildi. Az daha ben de ağlayacaktım. Hiç sırası değil, hiç değil hem de.

“Sizin cemalinizde bir an efendiciğimin cemalini gördüm. Kusura bakmayın.”

“Yok abi ne kusuru.”

“Siz âsitâneyi teşrif etmeyi düşünmüyor musunuz?”

“Nasıl yani?”

“Sizin eviniz yani.”

Benim evim. Benliğimin yaşadığı o ağır kopuşlardan sonra “ev” kelimesinin fazla geldiğini düşündüm. Benim bir evim var mı? Burada bile yabancı gibi uyandığım sabahları düşününce karamsarlığa kapılıyorum. Orası benim evimdi, ben bir sarhoşluk anında hatta epeyce bir sarhoşluk anında, ağzında sigarayla uyuyakalmış ve evini kül etmiş, her nasılsa kendisi hayatta kalmış bir adamım. Tersi de olabilir, kendim yandım, ev öyle kaldı.

“Yok, düşünmüyorum pek.”

“Ama gelmeniz lazım.”

“Nedenmiş o?”

“İzahı çok kolay değil. Belki de dervişler ‘Celâl’ ismiyle imtihan ediliyor. Karmaşık rüyalar oldu. Sizi epeyce insan gördü. Bilmiyorum. Allah doğrusunu bize göstersin.”

Baki Semih’in ne dediğini duyamadığımı, duyduğumu da

anlayamadığımı belli eden bir ifadeyle yüzüne baktım. Yanındaki Hacı Asım da öyle baktı. Söylememesi gereken bir şeyi söylemiş de dünya hepimizin başına yıkılacakmış gibi. Benimle ne ilgisi var olan bitenin? Ben oradan ayrılırken babamla irtibatım olan şah damarımı kesip de çıktım. Ben daha âsitânenin kapısından henüz çıkmış, bahçesindeki daracık yolda yürürken öldüm. En dış kapıya ulaşamadan öldüm ben. Allah neden sizi benimle imtihan etsin? Bu kadar başınızı derde sokacak ne yapmış olabilirsiniz ki?

“Âsitânenin selameti için sizi bekliyoruz efendim.”

16.

Baki Semih’in ağzından dökülen o anlaşılmaz cümle, aslında cümle olarak gayet anlaşılırdı ama öznesi ben olunca ağzından çıkanlar dünyanın en anlamsız kelimeleri haline geliyordu. İşte o tuhaf cümle bana o apartman dairesinin kapısının önünde ayakkabılarımı bağlarken yaşlı bir adamın, Halil Coşkun’un sorduğu o son soruyu hatırlattı.

“Daha önce birini öldürdünüz mü?”

Ama haksızlık etmeyeyim, Baki Semih’in cümlesi bununla yarışırdı. Hatta belki daha sarsıcı ve daha saçmaydı. Tartışmasız bir biçimde şimdiye kadar kulaklarımla duyduklarımın, bir yerlerde okuduklarımın en anlaşılmazıydı.

“Âsitânenin selameti için sizi bekliyoruz efendim.”

Eda’yla tanıştığım güne kadar gerçekten hiç kimseyi öldürmemiştim. Onunla tanıştıktan bir süre sonra, çok kısa bir süre sonra birini öldürdüm.

Kendimi.

Eda’ya âşık olduktan sonra aramızda ortaya çıkabilecek en büyük sorunun kendim olduğunu fark edince, kendimi ortadan kaldırmaya karar verdim. Onunla arama mesafe koyabileceği düşüncesiyle kendimi, benliğimin her zerresini, geçmişimi, onunla tanışmadan önceki varlığımı, bildiklerimi, tüm inandıklarımı ortadan kaldırıyordum.

Aramıza girebilecek her şeyi öldürmeye hazırdım.

İnsanlar suç mahallindeki bütün parmak izlerinin kendine ait olduğunu anladığında, yakınlarında duran herkesi öldürmeye, her şeyi yok etmeye çalışır. Suçun gerçek faili günahlarını çoğaltarak sıradan yaşamına devam eder.

Ben öyle yapmamaya karar verdim ve içimdekileri ellerimle çıkarıp tek tek boğmaya başladım. Bir kedinin kendi yavrularını boğması gibi acımasız bir içgüdüyle.

Halil Coşkun'un sorusuna bu yüzden hiç düşünmeden "Evet, birini öldürdüm!" diye cevap verebilirdim ama adamın niyetinin ne olduğunu tam olarak anlamadığım için cevap vermeden dışarı çıkmıştım.

Kafamdan atamıyordum o sorunun ihtimallerini; benden birini öldürmemi isteyebilir, geçmişimi araştırmak için sormuş ya da bunamış olabilirdi...

Aynı iş için tekrar arayacaklarından adım gibi emindim. Gerçeği söylemek gerekirse iyi de para vermişlerdi. İki saat muhabbet için iyi ama bir adam öldürmek için düşük.

Burak, evde birkaç ay daha kalabileceğimi, bir sorun olmayacağını, para da vermem gerekmediğini söyledi. Bir süreliğine de olsa üzerimden büyük bir yük kalktı. Zamanı gelince tekrar konuşacaktık ev durumunu. Güzel.

O hafta cuma günü Eda, Burak, ben ve kulüpten iki arkadaş dışarı çıktık. Aldığım ilk parayla Karaköy'de balık ısmarladım onlara. Oradan da Asmalımescit'e yürüdük. Kalabalık bir mekânda bir şeyler içebilmek için diğer insanlarla sırt sırta, kıç kıça bir yere yerleştik.

"Ben bira içeceğim, sen?"

"Ben de."

Bu sefer içimde hiçbir sızı olmadı. Gayet sıradan, yıllardır içmeyi sevdiğim bir içecek gibi söyledim. Babam aklıma gelmedi. Okunan ezanı duymadım bu kez. Biraları içip geç saatlere kadar muhabbet ettik. Onlar konuştular, ben Eda'ya baktım. Eda konuştu ben yine ona baktım. İnsanlar sipariş verdi, ben Eda'ya baktım, müşterilerin bir kısmı kalkıp gitti, ben Eda'ya baktım. Gece boyunca ona baktım.

Dışarı çıkınca bir süre de ayaküstü muhabbet edildi. Burak'ın Eda'ya yaptığı teklife kadar söylenen hiçbir şeyle ilgilenmedim. O an bütün dikkatim konuşmaya döndü.

"Eda bizde kal istersen, eve kadar gitme."

Eda bizimle kal. Eda aslında benimle kal. Sadece benimle.

Burak'ın sorusundan sonra gülümseyerek bana baktı.

"Valla sabah erken kalkmam lazım, muhabbet olacaksa hiç gelmeyeyim."

"Bana bakma hiç. Benim de uykum var" dedim.

Geç saatlerde metronun Şişhane tarafına girdik. Metro saatlerini kaçırmışız. Dışarı çıkıp İstiklal'den Taksim'e yürüdük. Taksim'den de yol kısa, taksiciler laf eder diye taksiye binmeyip Elmadağ'a kadar yürüdük.

Salona geçip oturduk. Eda televizyonu açtı ama sesi kısıktı. Eda televizyonu kısık sesle seyrediyordu. Eda'nın bir şey duymaya tahammülü yok gibiydi. Bu gece onu rahatsız edebilecek hiçbir şey konuşmamaya karar vermiştim.

Burak bir müjdeye başlar gibi konuştu.

"Evde cigara var, saralım mı ufak bir tane."

"E sar madem Burak."

Eda çok keyiflenmişti.

Ben ne olduğunu anlayamadan Burak içeri gidip elinde biraz tütün ve sigara kâğıdıyla geri geldi. Tütünü özenle kâğıda serdi, sonra üzerine küçük küçük esrarı serpiştirdi. Aynı özenle kâğıdı sarmalayıp arkasına da kartvizitten bir parça kesip yerleştirdi.

Burak elindeki sigarayı yakıp derince bir nefesle ateşini körükledi. Dumanı uzunca bir zaman bırakmadı. Arkasından Eda da aynı şeyi yaptı.

Ben de.

Duman içimde öldürücü bir hale dönüşene kadar dışarı bırakmadım. İkisi de yüzüme bakıyordu, sigarayı Burak'a uzattım. Sıralamanın böyle olmasından memnundum. Hiçbir şeyi sorun etmedim. Eda'nın dudaklarının değdiği yere dudaklarımı koyup derin bir nefes çekiyordum.

İçimde dumanla Eda karışıyordu, dışarı bırakmak istemiyordum.

Kızarmış gözlerle televizyona bakmaya devam ediyorduk. İkisi uzun saçlı, üç adam oturmuş bir şeyler konuşuyorlardı. Televizyonun sesi kısıktı.

Eda konuşmaya başladığında ses kafamın içinden geliyor gibiydi.

"Bak sana bir şey diyeceğim. Bana ilgi duyduğunu biliyorum. Tabii sen evlenmek filan deyip abarttın. Daha dün bir bugün iki. Saçmaladın açıkçası. Saçmalığın da ötesi hatta ama önemli değil. Olabilir yani böyle şeyler. Ama ben de seni tanımıyorum. İyi bir çocuksun onu kastetmiyorum. Onu söylemiyorum ama tam da anlatamıyorum. Sanki sende bilmediğim çok şey varmış gibi. Ya sonuçta her şeyini anlatacaksın diye bir şey yok. Ben de anlatmıyorum. O derece değil kastettiğim şey. Açıkçası eksik bir durum var. Tamamlayamıyorum bir türlü. Sohbet ediyoruz tamam. Ben de çok keyif alıyorum tamam. Buralar değil. Ama

sen bazen birden değişik duruyorsun. Ulan diyorum, adam herhalde bir şeye bozuldu. Acayip bir şey var, bize söylemiyor diye düşünüyorum. Sonra hiçbir şey yokmuş gibi devam ediyorsun. Yanlış anlama, anlamadığım için böyle söylüyorum. Yoksa şöyle kötü böyle kötü diye eleştirmiyorum. Ben açık birisiyim mesela. İçimde ne varsa dilimde de o var. Öyle insanları seviyorum. Çok konuşsun değil ama içindekini konuşsun. Bir şey söylemek istemiyorsa da oturalım susalım, umurumda olmaz. Neden konuşmuyorsun diye sormam bile. Bilirim ki söyleyecek bir şey yok, susuyoruz. Ama bir şüphe olunca insanın tadı kaçıyor. Kırılma bak, açık konuşuyorum. Arkandan da konuşmuyorum. Ben herkese böyleyim. Babam annemi başka bir kadın için bıraktı. Olabilir, sevmiştir dedim ilk başta. Sonra o kadını da bıraktı. Sonra diğerlerini. Ben karşısına geçtim daha on iki yaşındaydım bak, on iki yaşında. Dedim ki ‘Baba ağzımıza sıçtın sen!’ Resmen böyle dedim. ‘Sen,’ dedim ‘herkesin ağzına sıçtın ortada bıraktın. Bir sebebin olsa bir şey demezdim...’ dedim. Ama sen söylemiyormuşsun gibi geliyor anlıyor musun? Anlıyor musun ha? Söylemiyormuşsun gibi geliyor bir şeyleri. Ne değişir? Ben seni yargılayacak değilim. Ben senin özel durumlarına da bir şey diyecek değilim. Bana ne! Bana ne gerçekten. Ama mesele güven meselesi. Ben hep buradan yaralandım. Herkes aynı bok. Bunlar bir yana. Başka bir şey daha var. Bunlar da önemli ama asıl bir şey var. Bak benim bir sevgilim var. Sen görmedin henüz. Bu aralar pek bir arada takılmıyoruz da ondan. Yoksa sürekli dibimde geziyor. Sevimsiz bir durum oldu. Ayrıldık. Tam ayrıldık diye konuşmadık ama uzak duruyoruz. Ne kadar uzak dursak da ayrıldık diyemem. Ben de onu seviyorum. Yanlış yaptı. Bir gece yine böyle arkadaşlarla Galata’da takıldık. Neyse sohbet muhabbet. Kafamız güzel oldu. Yanımızda okuldan arkadaşlar da var. Mert’i biliyor musun? Neyse o da var. Biz samimiyiz yıllardır. Neyse bizimki, Savaş, kalktı buna bozuldu. Çıktık oradan. Ben bu herifi döveceğim diye tutturdu. Saçmalama Savaş, dedim. Mert benim arkadaşım. Ne alakası var. İlle de döveceğim diye tutturdu. Ben de seninle bir daha konuşmam bak ciddiyim dedim. Bunu duyunca bu sefer ulan kesin aranızda bir şey var diye daha da üzerime geldi. Hayır bir şey yok, çocuğu haksız yere neden dövesin, arkadaşım o benim dedim. Böyle deyince daha da sinirlendi. Böyle nasıl biliyor musun, surat kıpkırmızı, bağırıyor, ağzından tükürükler saçılıyor. Ya Savaş Allah aşkına sakin ol diyorum buna, hiç dinlemiyor. Gece gece

sokakta nasıl bağırıyor göreceksin. Ben de sinirlendim. Ben de bağırmaya başladım. Daha ağzımı açtım bana vurmaya başladı. Öyle böyle değil. Yumruklarıyla. Ağlıyorum, yalvarıyorum yapma diye. Gözü döndü. Adamın biri geldi ayırmaya çalışıyor. Ona da küfretti. Adam elinden alamadı beni. Sonra gitti. Bu yumruk, tekme devam etti. Ağzım burnum kanıyor. Sonra da bir taksiye sürükledi beni. Gitmek istemedim. Zorla bindirdi. Zaten artık karşı koyacak halim de kalmamış. Elimi kaldıracak halim yok. Evine gittik. Sonrasını boş ver. İki aydır görüşmüyoruz. Ama ben özlüyorum. Garip değil mi? Salak mısın sen diye içinden geçiyordur, biliyorum. Ama gerçek bu. Ne yapayım? O da beni seviyor. Feys'ten mesaj atıyor. Ben de arıyorum. Özür dilemiyor ama çok pişman. Gurur yapmanın da gereği yok. Öyle işte."

Bunların ne kadarını duydum ne kadarını esrar sarhoşluğuyla söyledi, şimdi pek emin değilim.

"Eda."

Son duman içimdeymiş, öksürüklere boğuldum. Bundan sonra söylediklerimden eminim.

"Sana anlatmadığım kendimle ilgili şeyler vardı. Doğru. Ama inan bana önemli değil. Ben senden önceki beni öldürdüm yavaş yavaş. Kan kaybından öldü benliğim." Eda'yı dinledikten sonra biraz sustum ve sakince bu cümleyi kurdum. En çok bundan eminim.

"Şimdi de Savaş'ı öldüreceğim."

"Yine saçmalamaya başladın. Savaş'ı seviyorum ben hâlâ" dedi Eda.

İnsan kendini öldürmeyi başarınca, bir başkasını öldürmek fikri o kadar da zor, o kadar da kötü gelmiyor.

17.

O hafta şirketten iş için tekrar aradılar ve perşembe günü, öğleden sonra saat dörtte müsait olup olmadığımı sordular. Biraz tereddüt ettim ama paraya olan ihtiyacım tereddütlerimi çarçabuk bastırdı. Büyük bir iş disipliniyle saat tam dörde beş dakika kala, Halil Coşkun'un Teşvikiye'deki dairesinin önünde zili çaldım. Elimde Bahar Pastanesi'nden aldığım tatlı, tuzlu kurabiyeler vardı. Kapıyı açıp da beni görünce oğlu gelmiş gibi duygulu baktı. Mideme bir ağrı saplandı.

Şirketin doğru zamanda doğru iş kolunu seçtiğini o an ilk kez anladım. Yaptığımız iş son derece aptalca, saçma sapan geliyordu ama kapı açılınca bir çeşit aydınlanma yaşadım. Yaşlı insanlar, kapıcıların ve satıcıların dışında, sadece kendileri için, biraz mütebessim ve şefkatli bakan, oraya gelmiş olmaktan son derece mutlu, bunun için az ya da çok çaba sarf etmiş ve nihayet ziyarete gelmiş gibi duran birileri zillerini çalsın istiyorlardı. Profesyoneller, bunun için hatırı sayılır miktarda para ödenebileceğini çok geçmeden keşfetmişlerdi. Bunun aslında parayla alınıp satılan bir şey olmadığının elbette farkındaydılar ama aynı zamanda parayla satın alınabilir olmayan bir şeye insanların daha çok para verebileceklerini de gayet iyi biliyorlardı. Büyük pazarlar böyle oluşuyor; kozmetik, sağlık ve estetik uygulamalarla, ölümsüzlüğün bu kadar çok para etmesi de bundan. Parayla ölçülemeyeni, çok çok parayla satın almak mutluluğu ve elbette ayrıcalığı.

Halil Coşkun'a aradan geçen zamanda çok özlemişim de nihayet fırsat bulup gelebilmişim gibi baktım. Şirketin personel bilgilendirme broşürlerinde bu bölüm epeyce geniş yer tutuyordu. Yaptığımız işin ne

kadar önemli olduğunu hatırlatan uzun bir girişten sonra işin ciddiyetini pekiştirecek davranış modelleri hakkında ayrıntılı ve örneklerle geliştirilen bilgiler veriliyordu; içten olmak, sevgiyle bakmak, duygularını apaçık hissettirmek ve paylaşımcı olmak. Benim bakışlarım o kadar da inandırıcı değildi. Hatta biraz abartılı ve komikti muhtemelen. Fakat Halil Coşkun için önemli değildi bu. İnanmaya çok ihtiyacı vardı. Gerçekliğin hiçbir yüzüyle ilgilenmeyecek kadar birilerinin ilgisine ihtiyacı vardı. Bunun için para ödediğini, parayı ödedikten en fazla beş saniye sonra unutması gerekiyordu ve yaşlı adam gerçekten de beş saniye sürmeden bu bilgiyi unutuyordu.

Ayakkabılarımı çıkarıp önümde duran terlikleri giydim. Elimdeki kutuyu görebileceği şekilde kenara bıraktım. Geçen sefer oturduğum odaya doğru, önceki gelişime göre biraz daha rahat adımlarla yürüdüm. Halil Bey de son derece neşeli görünüyordu.

“Bir an gelmeyeceğinizi düşündüm.”

“Neden?”

“Geçen sefer biraz münasebetsiz bir soru sordum farkındayım. Siz de bir şey demeden çıkıp gidince haklı olarak bir daha gelmeyeceğinizi düşündüm.”

“Şaşırdım da ondan bir şey diyemedim.”

“Haklısınız. Affedersiniz ben hemen geliyorum.”

“Bir şey zahmet etmeyin.”

“Yo, yo... Ne zahmeti. Geliyorum.”

İçeri gitti ve kısa bir süre sonra üstünde çay bardağı ve tabak olan tepsiyle geri döndü. Benim getirdiğim kurabiyelerin yanında, ev yapımı pastane poğaçaları vardı tabaklarda. Çayları ve tabakları usulca alıp geçen seferki yerlerimize oturduk. Kısa bir sessizlik oldu. İkimiz de o son soruya dönüp, oradan itibaren konuşmamız gerektiğini biliyorduk. Kaçınılmaz olanı başlatmakta kararsız kalmıştık. Onun aşırı nezaketi lafa başlamaya mâni olacağından benim sormam daha uygun olacaktı. Nihayetinde sorduğu soru “beni bugüne kadar en çok etkileyen filmin, şarkının veya romanın hangisi olduğu” sorusu değildi; “birini öldürüp öldürmediğimi” soruyordu ve buradan yürüyeceğimiz yolun bizi çıkarabileceği güvenli bir yer ufukta görünmüyordu.

İkimiz de dünyanın en ilginç şeyleri önümüze gelmiş gibi çay bardaklarına ve tabaktaki yiyeceklere bakıyorduk.

“Neden sordunuz sahiden?”

Bazı anlar uzun sürer; arkasından kötü şeyler olacağını düşündüğünüz anlar özellikle. O anın içinde geçmişinizdeki bütün acı, kötü, sarsıcı deneyimlerin izleri ardı ardına sıralanır. Zamanı uzatan, insanın geçmiş acılarının toplamını bir duygu olarak o an diliminde yaşamasıdır. Yaşlı adamın kısa süren suskunluğunda ikimiz de kabuk tutmamış yaralarımızın sancısını çekiyorduk. Böyle anların ardından ilk söz bir kadınla başlar. O da öyle başladı, bir kadının adıyla.

“Selmin. Karım.” Öksürüp boğazını temizleyip, öyle devam etti. Hazırlık yapar gibiydi.

“On yıl önce bir başka adama âşık olduğunu söyledi. Akşam yemeği sonrasında oturmuş kahve içerken. Pat diye. Sayıklar gibi. Kendinde değilmiş gibi, boşluğa bakar gibi. Dünya başıma yıkıldı sandım. Yıkıldı da. Dünya içindekilerle birlikte başıma yıkıldı. Söyleyebilecek bir şey bulamıyor insan. Her şeyden çok sevdiğin kadın, otuz yıllık karın, ölümü paylaşmanın hesabını yaptığın kadın bir başkasını sevdiğini söylüyor. Daha meselenin ne olduğunu bile anlayamadan, oturup adamakıllı bir kez olsun konuşmadan evden ayrıldı. Ben öyle yalnız başıma kalakaldım. Ne yapacağımı bilmez halde, kendi başıma susup oturdum. Her Allah’ın günü kendi kendime ‘neden’ diye sordum, cevap bulamadım. Düşünsene otuz yıl aşkla geçmiş ve sonra bir gece vakti ben gidiyorum deyip gitmiş. Neyse aradan bir yıl geçti, bir akşam vakti kapı çaldı, bir baktım ki Selmin. Elinde bir bavul var. İçeri davet ettim, hiçbir şey söylemedi. Ben de sormadım ne o adamın kim olduğunu ne de geçen bir yıl içinde neler yaşadığını. Geldi ama bir daha aynı odada uyumadık. Birlikte yemek yedik, kahve içtik ve gece olunca odalarımıza geçip yalnız kaldık. Kızımız ve oğlumuz o geldikten sonra evimize bir daha adım atmadılar. Ne kendileri ne de torunlarımız. Benimle de konuşmamaya başladılar. Biraz zaman geçer alışırlar dedim. Biraz zaman geçti, hiçbir şey değişmedi. Yanımıza gelmediler bir daha da. Bir sabah kalktığımda Selmin’in odasından çıkmadığını fark ettim. Epeyce bir zaman çıkmayınca ben de meraklandım. Odasına girince bir baktım, Selmin sere serpe yatağa uzanmış yanında da boş bir tansiyon ilacı kutusu duruyor. Hepsini içmiş. Hastaneye götürdüm apar topar. Üç ay yoğun bakımda bilinci kapalı kaldı. Ben her gece başında aynı soruyu sordum; kimdi o adam Selmin? Bir daha gözünü açamadı. Üç ayın sonunda vefat etti. Bir iki kişiyle cenazesini

defnettik. Çocuklar, torunlar artık gelirler diye umut ettim. Gelmediler. Sağdan soldan haberlerini alıyordum o kadar. Onlardan gelen tek iz resmi bir çağrı evrakı oldu. Beni hastanede sağlık kuruluna davet ediyorlardı. Akli dengemin yerinde olmadığını söyleyerek kanuni miras hakları olan mülkleri satabileceğim endişesiyle mülkler üzerinde işlem yasağı koymak istediler. Ben de madem öyle düşünüyorlar deyip bütün mülkleri onların üzerine geçirdim. Bir tek bu daire hariç. Sonra bu daire için de dayattılar. Gittim hastanede kurul karşısına çıktım. Aklımın başında olduğuna hükmettiler. Burada kalıyorum. Kimsenin gelip gittiği de yok. Ben de günler boyunca evden çıkmadım. Şu koltukta öylece oturdum. Sonra öleyim istedim.

Ne olacak ki? Ne olacak yani? Ama gel gör ki yapamadım. İlaca baktım, ipe baktım, camdan baktım. Olmadı. Meğer o dirayette değilmişim. Bu da başka türlü bir şey. Birisi beni öldürse yahut ölmeme yardımcı olsa diye geçiyor içimden. İntiharıma küçücük de olsa bir yardımı olsa, ben çekip gitsem. Onu da zan altında bırakmayacak türde bir yardım olabilir. Oturup bunu düşünürüz. Bana böyle bir iyilik yapar mısın? Beni öldürür müsün, sana zor olmazsa?”

18.

Eda’nın anlattıkları, aklımdan çıkmaması bir yana, aklımın derli toplu odalarını da darmadağın ediyordu; gerçeklik duygumu kıran ikilemlere düşüyordum. Geçmişte olanları değiştirmeye gücümüzün yetmemesi, üstüne üstlük buna rıza gösteremememiz ne hazin. Ne yapacağımı uzun uzun düşünüp, sonunda her ne pahasına olursa olsun Eda’nın yanında yöresinde kalmaya karar verdim; onun gittiği yerlere gitmeye, yapmaktan hoşlandıklarını yapmaya, ilgilendikleriyle ilgilenmeye, üzüldüklerine üzülmeye. Eda’dan önceki benliğimi ortadan kaldırdığımdan bu yana yüzümü dönebileceğim bir geçmişim de yoktu. Bir kadını hayatımın ortasına koyup öncesizliği tercih ettim.

Onun beni sevmesi, benimle yaşamaya ikna olması, sabah uyandığında ilk iş beni araması, gece yatmadan önce son iş benimle konuşması, bende kalması mümkün görünmüyordu, biliyorum. Hiç olmazsa onu görebileceğim bir yer bulup oraya yerleşmeye, orada yaşamaya ve nihayet orada ölmeye karar verdim. Sadece onu görebileceğim fakat karşısında durup konuştuğu insanları göremeyeceğim, kim olduklarını, neden geldiklerini, ne konuştuklarını anlayamayacağım bir yaşama alanı. Onun da hafifçe başını çevirdiğinde, çok değil az da olsa başını çevirdiğinde beni görebileceği bir yer. Beni görmek istemediğinde uzak ama aklına geldiğim anda yakın bir yer. Varla yok arasında, az önceyle şimdi arasında, aydınlıkla karanlık arasında bir yer.

Bir kere aklından geçsem bir daha yalnızlık nedir bilmez kalbim.

O hafta içinde şirketten tekrar aradılar ama çok yoğun bir döneme girdiğimi, derslerin sıkıştırdığını ve bu yüzden de işi bıraktığımı

söyledim. Şirketteki kadın bırakmamam konusunda telefonda telkinlerde bulunmaya çalıştı ama söylediklerini dinlemedim. Israrla, şirkete bir kez olsun uğramamı ve mümkünse Muzaffer Bey'le konuşmamı, benden memnun olduklarını söylüyordu. Dinlemedim. Aslında Halil Coşkun'un küçücük bir yardımı hak ettiğini düşünüyordum ama şu sıralar kimseye yardım edecek gücüm yoktu. Kendime bile.

Tekrar iş aramaya başladım. Engelli gazetesi satışı, marka memnuniyeti araştırma anketörlüğü, Asmalımescit'te garsonluk, çağrı merkezlerinde yarı zamanlı çalışmak gibi işler vardı ama yeteri kadar para kazandırmıyordu. Daha rahat koşullarda ve daha az süre çalışabileceğim bir iş bulup iyi para kazanmak istiyordum.

Bizim üniversiteden Levent diye bir arkadaşla sağdan soldan konuşurken, laf arasında aynen böyle söyledim. Biraz duraksayıp sonra yüzüme küçümser bir tavırla bakıp "Oğlum ben öyle bir işte çalışıyorum" dedi. Çok üstelememe rağmen bir türlü ne iş yaptığını söylemedi. Zaten az konuşan, pek öyle milletle samimi olmayan ve okula arada sırada uğrayan biriydi. Böyle bir tipi şirket danışmanı yapıp da eşek yüküyle para vermeyeceklerine göre, az çalışıp çok kazanabilmesinin tek yolu kesinlikle hırsızlık ya da başka türlü gayri meşru işlerdir, diye geçti aklımdan. Çok üzerinde durmadım ama küçük bir merak arada öylece asılı kaldı. Eğer Levent'in bulaştığı bir pislik varsa o pisliğin gelip beni de bulacağını, üstüme başıma, her yerime bulaşacağını sonra da boktan bir halde bir kenara fırlatacağını biliyordum. Daha konuşma biter bitmez aklıma bu geldi ve Levent'ten uzak durmaya karar verdim.

İki hafta boyunca iş aramaya devam ettim. İstediğim gibi bir iş bulamadım.

Hafta sonu yaklaşıyordu. Okul civarındaki kafelerden birine girip oturacak yer bakınırken, Eda'nın arkadaşlarla oturduğunu gördüm. Hiç düşünmeden yanlarına gittim. Tanımadığım biri vardı yanlarında. Eda'nın yanında. Çok yakınında yani.

"Merhaba Savaş ben" dedi.

"Bir daha bu kıza dokunursan senin yedi sülaleni sikerim ulan!" dedim. O esnada kabalık, küfür, ayıp etmek gibi şeyler kafamdan silinivermişti.

Ayağa kalkmasıyla kafa atması bir oldu. Bu kadar erken davranacağını düşünememiştim. Kafayı vurduğunda burun kemiğimden gelen ses pek iç açıcı sayılmazdı. Arkasından gelen yumrukları sayamadım. Yere düştüm.

Durmaksızın küfredip, vurmaya devam ediyordu. Aklıma gelen tek şey Eda'nın o esnada ne yaptığıydı; burnumdan gelen sesi duymuş muydu acaba? O an onu görmek isterdim sadece. Savaş bana vururken içi acımış mıydı? Ona engel olmaya çalışıyor muydu? Ağlamaya başlamış mıydı? Onun da canı yanmış olabilir miydi?

Gözlerimi zar zor açtığımda Eda'yı gördüm kalabalığın içinde.

Ağlıyordu.

Gülümsedim.

Ağzımdan, burnumdan kan boşanıyordu. Kaldırıp kafenin tuvaletine götürdüklerini hatırlıyorum. Yüzümü yıkadıklarını, bir torbaya buz koyup yüzüme bastırdıklarını da hatırlıyorum. Eda'nın ağlamasından sonraki her şeyi hatırlıyorum. Hastaneye götürmek istediklerini de. Eda'nın gözyaşları bütün acımı dindirmişti.

Burak bir taksi çevirdi ve birlikte eve gittik.

"Acıyor mu, gidelim mi hastaneye?"

"Yok, iyiyim, bir şeyim yok."

Konuştukça ağrılarım artıyordu. Eda'nın ağlamasını gözümün önüne getirmeye çalıştım ama ağrılarımı dindirmeye yetmiyordu. Burak meseleyi kapatmaya niyetli değildi.

"Abicim manyak mısın sen? Sana ne abi? Durduk yere neden olay çıkarıyorsun?"

"O herif kızı evire çevire dövmüş abi. Nasıl durduk yere?"

"Ya onlar sevgili, karışmasana sen. Eda çocuk mu? Kendi başının çaresine bakamaz mı?"

"Burak, galiba benim burnum kırıldı."

Kalktık, Şişli Etfal Hastanesi'nin acil bölümüne gittik. Burnuma bir pansuman yaptılar. Acıdan gözümden yaş geldi. Ya da ağlamak için uygun zaman arıyordum, buldum. Hastaneden çıktık. Aynı sokakta ilaçları almak için bir eczaneye uğradık. Burak'ın arkadaşıymış eczacı, para almadı ilaçlardan. Sercan. Hiç üşenmeden çay demledi. İçtik. Sohbet ettik, sonra da vedalaşıp çıktık.

Biraz hava alayım diye eve yürüyerek gittik. Kapıya vardığımızda Eda bizi bekliyordu. Yüzüme baktı bir şey söylemeden. İkimiz de konuşmayınca Burak konuştu.

"N'aber Eda? Bir sorun yok değil mi?"

"Yok… Yok... Öyle geldim işte."

Bana döndü.

“Sen nasıl oldun?”

Yüzüne uzun süre bakamıyordum.

“İyiyim ya, iyiyim... Bir şey yok. Biraz şişmiş. O da geçer zaten hemen.”

Eve çıktık. Her birimiz bir koltuğa serildik konuşmadan. Eda televizyonu açtı, sesini kıstı. Hep birlikte televizyona bakmaya başladık. Doktorlu, hastaneli bir dizi vardı. Burnumun acısını daha da çok hissettim.

“Benden sonra sana bir şey yapmadı değil mi Eda?”

“Sen neden karıştın? Bunu konuşmamış mıydık?”

“Onu görünce dayanamadım, kendimi tutamadım birden.”

“Sen kendini ne sanıyorsun? Hayır, ne sanıyorsun anlamıyorum ki!”

Birden ağlamaya başladı. Kalkıp sıkıca sarılmak geçti içimden, kendimi tuttum. İşleri daha da zorlaştırabilirdi benim açımdan. Büyük bir öfke vardı bakışlarında; benden düpedüz nefret ettiğini bile düşündüm. Şu an yapmam gereken en son şey, Eda bu durumdayken, bunca lafın arkasından kalkıp ona sarılmaktı. Biraz sakinleşmesini, gözyaşlarını bitirmesini beklemem gerekiyordu. En doğrusu buydu. Bir kadını tanımaya başlamanın ilk adımlarından biri, o kadına ne zaman yaklaşmaman gerektiğini bilmendir. Kendime bunu telkin ettim; şimdi zamanı değil, şimdi zamanı değil, doğru zaman değil.

Kalktım ve ona sarıldım.

Kollarını yerinden kıpırdatmadı.

Daha da sıkı sarıldım. Ağlamasının şiddeti arttı. Sonra ellerini kaldırdı, sarıldı. Tam sarılmadı aslında. Ellerini kaldırıp hafifçe vücuduma dokundu. Olsun. O an ölseydim dünyayı bir mutluluk ülkesi olarak hatırlayacaktım. O an ölseydim dünya bir huzur mekânına dönüşecekti ve ben de dünyanın en huzurlu adamı olacaktım.

“Kusura bakma. Benim yüzümden ne hale geldin.”

“Saçmalama. Bir şeyim yok. Gayet iyiyim.”

Bir süre daha bizimle oturdu Eda. Bir ara tekrar hıçkırıklara boğulur gibi oldu ama hemen kendisini toparladı. Burak’ın çarşafa serip sarmaladığı ot, aramızda birkaç tur dolandı. Sonra da Eda kalktı, hiçbir şey söylemeden çıktı gitti.

Bir türlü uykuya dalamıyordum. Gün içinde olanlar bedenimin gevşemesine izin vermiyordu. Kalbim hızlanıyordu Eda’nın kollarını hafifçe kaldırıp sırtıma dokunmasını düşündükçe. Bu düpedüz sarılmak

aslında, yani sarılmak sayılabilir, niyet bu en azından, daha fazlasına lüzum yok ki, bu bildiğin sarılmak, bazıları böyle sarılır, elini kaldırıp dokunması sarılmak için yeterli bir hareketti, kim görse buna sarılmak der. Büyük bir eşiği geçmiş olmanın heyecanını yaşıyordum. İçim içime sığmıyordu, ben geceye, gecenin karanlığına, karanlığın dipsizliğine sığmıyordum. Yataktan kalktım pencerenin yanına geçip oturdum, bir sigara yaktım. Sigara böyle zamanlar için var; bir hayale duman katmak için. Güzeldir öyle vakitler. Göğe, yıldızlara, Ay'a onlarla aynı hizadaymış gibi bakarsın; Ay bir pencereye oturmuş seni izliyordur hatta. Omzuna yıldızlar konar, konar, kalkar; güzeldir. Sabah ezanı okunana kadar uyumadım. Ezanı duyunca abdest alıp namaz kılmak geçti içimden. Sonra utandım. Ama çok utandım. Namaz kılmayınca ezan bitmek bilmez şekilde uzuyor; müezzinin sesi en etkileyici makama dönüşüyor.

Uyudum.

Ertesi gün okula gider gitmez ilk iş bizimkilerin takıldığı yere uğradım. Bazı arkadaşlar oturuyordu, yanlarına geçip ben de oturdum. Gülümsüyordum, Eda henüz gelmemişti. Sabırsızlıkla gelmesini bekliyordum, geldi.

Yanında Savaş'la.

Tekrar tekrar baktım ve evet Savaş'tı, ellerinde kahve bardakları, Savaş bu kesin, ne demek ulan bu, ikisi birlikte, Savaş'la birlikte yani, evet o, kantinde bir başka köşeye doğru yürüyordu.

Kadınların ağladıklarına sık sık şahit olabilirsiniz ama gerçekte ne için ağladıklarını sadece kendileri bilir. Kadınların yanında ağladıkları erkekler başka, güldükleri erkekler başkadır. İkisini yan yana yapabildikleri biriyle karşılaştıklarında, o zaman da onunla birlikte yaşamanın ve sonrasında birlikte ölebilmenin hesabını yaparlar. Hatta yaşamak gibi anlamsız bir detaya girmeyip birlikte hemen ölmenin hesabını yaparlar gerçekten âşıklarsa. Çok biliyormuş gibi böyle şeyler düşünüyordum.

Can sıkıntısıyla eve gittim. Kendimi koltuğa bıraktığım anda Halil Coşkun'un hediye ettiği kitap gözüme ilişti; *Huzur*. Kitabın sayfalarını oturduğum yerde rastgele çevirmeye başladım. Aldığımdan bu yana tek bir sayfasını bile okumamıştım. Kitabı okursam Halil Bey'i satırların arasında bir yerlerde bulabilirim diye geçti aklımdan. Alelacele üzerime bir şeyler giyip tekrar dışarı çıktım ve doğruca Teşvikiye'ye yöneldim.

Halil Bey’in evine. Benden istediği o küçücük yardıma kayıtsız kaldığım için utanç içindeydim. Yaşlı, yalnız ve en önemlisi de çaresiz bir adama bu kadar umursamaz davranmamalıydım.

Apartmanın dış kapısı açıktı, içeri girdim. Bunu bir işaret gibi algıladım ve sessiz bir şekilde daire kapısının önüne kadar çıktım. Orada bir süre durdum, bekledim. Ellerim terlemişti ve terden kitabın kapağı bile nemlenmişti.

Kitabı usulca kapı dibine bırakıp ayrıldım.

Uzun bir gün oldu. Daha da uzayacağı varmış.

Harbiye’de boş bakışlarla aylak aylak yürürken yanıma yaklaşan kişiyi fark etmemiştim bile. Levent tok ve duygusuz sesiyle kendime gelmemi sağladı. Yan yana yürümeye başladık.

“Hacı n’aber?”

“İyi Levent. Korktum lan bir anda.”

“Leyla gibi dolanıyorsun da ondan oğlum.”

“İyi oldu seni gördüğüm ya.”

“Hayırdır?”

“Oğlum beş param yok lan. İş lazım bana.”

“Bakmıyor musun ki sağa sola?”

“Bakıyorum da kafama uymadı. O senin bahsettiğin iş neydi?”

“O iş olmaz hacı.”

“Beş parasızım diyorum oğlum. Vicdansızlık etme.”

“Abi olmaz diyorum. Öyle bildiğin gibi bir iş değil.”

“Nedir? İllegal bir iş mi? Hırsızlık mı, katillik mi, nedir abi?”

“Yok değil. Saçmalama. Ne işim olur benim.”

“Eee. İhtiyacım var işte.”

“Bak... Tamam... Söylerim... Ama...”

“Ama ne?”

“Kimseye bir şeyden bahsetmeyeceksin. Benim de iş yeriyle konuşmam lazım. Onlar kabul ederse seni de götürürüm. Ama birine bahsedersen, bir pislik olursa, ikimizin de ağzına sıçılır. Ona göre!”

19.

“O’nun yüzü dışında her şey yok olacaktır.”
Kur’an 28, 88

Böyle olsun istemezdim.

Sonradan pişman olacağımı bile bile bir meselenin içine dahil olmak, geçmişte başımı bin türlü belaya soktu. Bu belaların sürpriz olduğunu söyleyemem; neredeyse tamamı bağıra çağıra, göstere göstere, ayan beyan üzerime geldi. Asla yapmamam gereken, kesinlikle uzak durmam gereken tek bir şey oluyordu ve ben onu yapıyordum. Kendi kendimin pususunu bekler gibi, her durumda en zayıf anımı kolluyordum. En savunmasız halimde, başıma gelebilecek karanlık bir olayı gözetleyip doğru zaman gelinceye kadar katillere özgü bir serinkanlılık ve sessizlikle bekleyip sonrasında da en zarar verici tercihleri yapıyordum. İnsanın kendi kendini pusuya düşürmesi, kendi savunmasız anını kollaması, kendi düşüşü için kuyular kazması, karanlığa düşmesi için çevresini ve içini aydınlatan bütün ışıkları söndürmesi ve öylece çaresiz, bir karanlıkta yapayalnız kalmasına neden olması durumu kolay anlatılabilir bir şey değil; ama gerçek bu.

Kendimi yavaş yavaş öldürmeyi hak edecek ne yaptım, diye soruyorum bazı zamanlar. Hafifletici sebepler arıyorum kendi hakkımda; bütün olup bitenlerin, bütün karanlık tercihlerimin altında benim dışımda sebepler olmalı diye kafa patlatıyorum. Olmuyor. Kabul edilebilir sebeplerim yok. Aklım başımdayken, her şeyin farkındayken, sonunun ne olacağını gayet açık görebilir haldeyken karanlığıma teslim oldum. Beni bu dibi olmayan

kuyuya kimseler itmedi, kimseler bu ıssız yolun ortasında terk edip gitmedi. Kendimi affedemediğim için de bir başkasının verebileceği zararlardan çok daha fazlasını, tuhaf bir uyanıklık haliyle, uzun yıllar birikerek gelmiş bir öfkeyle, korkutucu bir gaddarlıkla, başkalarının sezemeyeceği zayıflıklarımı kollayarak kendi ellerimle veriyorum.

Masumiyetime ikna olmayı çok istedim.

İnsana dair bütün meselelerin karanlıkla aydınlık arasında salınıp durduğunu, insan doğasının öngörülemez bir biçimde bu aydınlık veya karanlıklar içinde büyük, akıl almaz mesafeler alabileceğini kendime hatırlatıp masumiyet aradım. Her seferinde sözler verdim; gayet anlaşılabilir, makul ölçüde tutulabilir, sabretmem neticesinde kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olacak sözler. Başlangıç için kolay tutulabilir sözlerdi; küçük bir çabayla yerine getirilebilecek türden. Olmadı. O kadarını bile yapmadım. Gözümü bürüyen karanlık, yaşadığım her anı yutabilecek büyük bir karanlık olarak her geçen gün büyüdü, her şeyi karanlığın içinden görmeye başladım ve sonunda karanlığın kendisi oldum.

Bir kötülüğün içine düştüğümde, düştüğümde değil bile isteye adım attığımda, tanıdığım en temiz, saf, masum yüzler aklıma üşüşüyor ve o an oturup ağlayasım geliyor. Gerçekten ağlamak ama. İçimi çeke çeke, hüngür hüngür ağlayasım geliyor. Onların temiz yüzleri gözümün önüne geldikçe pişmanlığım artıyor ve daha iyi bir insan olmak için tekrar kendime sözler veriyorum. Bu sözü de tutamıyorum.

Bu döngü, artık içinden çıkılmaz hale dönüştü. Bir yerde durabileceğine dair bütün umutlarımı yitirdim.

Kötü biri olabileceğimi sahiden de beklemiyordum.

Bunu hiç istemezdim.

Okul, sohbet edip ikişerli, üçerli gruplar halinde yürüyen öğrencilerle doluydu. Yalnız başıma yürüyordum ve hava henüz kararmaya başlamıştı.

Yolun karşı tarafında öylece bekleyen babamı gördüm.

Ait olmadığı bir yerde kök salmış, kökleri onlarca yılın sonunda çok derinlere inmiş koca bir ağaç gibi ayakta dikiliyordu. O kadar kalabalık bir caddede benden başka kimse onu görmüyor gibiydi, insanlar babamın içinden geçip gidiyorlardı; sadece benim gördüğüm bir hayal gibi bekliyordu orada.

Ne kadar zamandır beklediğini bilmiyorum. Beni görünce her zamanki

müşfik gülümsemesi belirdi yüzünde. Yanına gittim, alnımdan öptü sarıldı. Birlikte yürümeye başladık hiç konuşmadan. Kendi pusumda bekliyor olmasaydım, orada babama uzun uzun sarılıp helallik isteyip onunla eve dönebilirdim.

Babam yaşından beklenmeyecek bir şekilde saatlerce yürüyebilen insanlardandı. Herhangi bir araca binmeden yol boyunca yürümeyi de severdi. Öyle yaptık. Kurtuluş tarafında bir kahvehaneye kadar yürüdük. Kahveci babamı görünce hemen yaklaşıp elini üç kere öpüp başına götürdü. Babam da adamı başının üzerinden öptü.

Kahvehanede arka tarafta bir masaya geçip oturduk. Ben bir şey içmek istemediğimi söyledim. Babama hiçbir şey sormadı ama çok geçmeden kahvesinin fincanını öperek önüne bıraktı.

“Bizler hatadan münezzeh insanlar değiliz evladım. Hatalar yapıyoruz, unutuyoruz, tekrar yapıyoruz, tevbe ediyoruz sonra, unutuyoruz, tekrar yapıyoruz. Kulun kendisiyle böyle kavga etmesi Allah’ın hoşuna gider. Sürekli pişmanlık ve tevbe hali. Üzerimize yüklenen vazifeye layık olmadığımızdan bunlar. Anneciğinin ahirete intikalinden sonra burada bir başıma kalınca bazı şeyleri ihmal ettiğim doğrudur. Bizim imtihanımız birbirine eklendi. Ben iyi olsam sen de olursun. Evvela Allah’tan af diledim. Şimdi de senden dilemek için geldim. Yabandasın, evin yok, bir yanmış ocağın yok, ıssız dağın başında mihmanı arzularsın, diyor hazret. Halim öyle bir hal. Anneciğin gitti, sen de olmayınca ıssız dağın başında kaldım.”

“Estağfurullah babacığım. Zat-ı âlinizle ilgili doğrudan bir şey değil. Kendimle ilgili daha çok.”

“Eve dönsen, bir hal yolu varsa gayret etsek. Niyazımız bu olursa Rabbimiz her derde derman verir, yolumuzu açar, göğsümüzü genişletir, ruhumuza sükûnet verir.”

Çok acı çekiyordu babam; oraya öylece yığılıp kalacak gibiydi. Yüzündeki acı ifadesini ilk kez bu kadar açık bir şekilde gördüm. Sırtındaki onca yüke bir de ben eklenmiştim. Ağır bir utanç doldu üzerime. Yalnız kaldıkça babam, onu hayatta tutan köklerine su inmiyor, kuraklıktan ölüyordu. Bu kadar olabileceğini tahmin etmemiştim. Doğrunun ne olduğunu biliyordum.

Nice sonra konuştum:

“Baba, ben eve dönmek istemiyorum.”

20.

Rüstem, gelinlikli kız ve ben, korku dolu bakışlarla sağı solu gözetleyerek, etrafımızı sürekli kollayıp bizim üzerimize yönelmiş şüpheli bakışları arayarak, adamların bellerinde silah anlamına gelecek kabarıklıkları seçmeye çalışarak sabahın erken saatlerinde uzunca bir yola çıktık. Bu çocukların peşindeki adamlar öldürürler bizi; yol ortasında önümüzden, arkamızdan gelip gözlerimizin içine içine bakıp zerre kadar tereddüt, zerre kadar merhamet duymayıp öldürürler bizi. Bir vazifenin gereğini yerine getirir gibi, bir sevap işler gibi, bütün dünyayı karanlık bir günahtan arındırır gibi, sabah uyanıp da yüzlerini yıkar gibi, ayakkabılarını giyer gibi öldürürler bizi.

Yürürken bazı sokak başlarında, bazı arabaların ön koltuklarında köpek başlı, insan gövdeli yaratıklar gördüm. En çok böyle anlarda ortaya çıkıyorlar; gözlerimi iyice kapatıp tekrar açtım, bir iki tanesi durup bana bakmaya devam ediyordu. Tekrar sıkıca kapadım gözlerimi ve on saniye sonra açtım; bir tanesi duruyordu. Ona da aldırış etmeden devam ettim. Birlikte Esenler Otogarı'na gittik. Üç tane bilet aldık Çorlu'ya gitmek için; Rüstem cezaevinde annesini ziyaret edecekti ve bütün olup bitenleri anlatacaktı. Aslında epeyce kararsız kaldık anlatıp anlatmaması konusunda. Kadıncağız orada endişeden ölebilirdi. Rüstem annesinin güçlü bir kadın olduğunu, İstanbul'dan aniden gitmek zorunda kaldığı yalanına inanmayacağını ve hatta daha çok endişe edeceğini söyleyip doğruyu anlatmaktan başka çaresinin olmadığına beni de ikna etti.

Otogardaki ofislerin birinden biletleri aldıktan sonra birazdan kalkacak otobüse doğru yöneldik ki...

Pat diye karşıma çıktı Baki Semih.

Gözlerimi yirmi saniye kadar yummam gerekiyordu. Böyle durumlarda çok işe yarar. Öyle yaptım, yirmi saniye gözlerimi kapayıp bekledim ve açtım. Baki Semih hâlâ oradaydı. Konuşmaya başlayınca gözlerimi yummamın da bir faydası olmuyor.

“Merhaba.”

“Merhaba Baki Abi. Hayırdır nereye gidiyorsunuz?”

“Çorlu’ya. Siz?”

“Biz de Çorlu’ya gidiyoruz.”

“Ne güzel tevafuk. Hangi firmayla?”

“Çorlu Güven. Siz?”

“Aynı. Koltuk numaranız kaç?”

“35.”

“Benim de 36.”

Baki Semih bir işe başladıysa peşini bırakmaz. Ama şimdi nasıl bir işe kalkıştığını ve amacının tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Beni âsitâneye götürmek gibi bir niyeti var. Sebebini öğrenmek istemiyorum, düşüncesi bile beni yoruyor, bu kadar ısrarlı olmasını anlayamıyorum, ağız dolusu bağırıp küfredip yanımdan uzaklaştırasım var ama bunu da yapamam. Âsitânede ne olduğuyla ilgilenmiyorum, beni davet etmesinin altında yatan ne varsa dünyanın en saçma sapan şeyi olduğundan adım gibi eminim.

Rüstem, gelinlikli kız, Baki Semih ve ben Çorlu’ya giden bir otobüste hiç konuşmadan yolculuk ediyorduk. Benim evde bir araya gelmemiz yeteri kadar saçmaydı ama Çorlu otobüsündeki bu birliktelik artık akla hiçbir ihtiyacımızın olmadığı bir zaman dilimine girdiğimizi apaçık bir şekilde gösteriyordu. Aklı başında bir insanın yorumlayabileceği şeyler yaşamıyorduk.

Diken üstünde oturuyordum. Baki Semih dilinin altındaki meseleyi ha açtı ha açacak derken, camdan dışarı bakıp tespih çekmenin dışında bir şey yapmadı. Öyle epeyce gittik, lafı açmaya niyeti olmadığını anladım.

“Baki Abi neden peşimden geliyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Ne demek bilmiyorum! Bilmiyorsan neden peşimden geliyorsun abi?”

“Sebebini öğrenmek için.”

Sebebi ikimiz için de bir felaket olabilir. Bunu ben biliyorum ama o

bilmiyor. Belki de biliyor ama umursamıyor; inanmış bir adamın en az umursadığı şey meselenin sonunda ne olacağıdır. İnanmış adamlara özgü bir sadakatle bildiğinin peşinden gidiyor. Aklı ona bambaşka şeyler söylüyor; yaptığı şeyin koca bir yalandan ibaret olduğunu, bir yanılgının peşinden gittiğini, yolunu kaybedeceğini anlatıyor ama o aklının bildiğini, gözünün gördüğünü, kulağının işittiğini bir kenara fırlatıp ille de kalbinin söylediğini dinliyor. Gördüğüne, düşündüğüne, işittiğine yalan deyip kalbinden geçene iman ediyor. Kendisi için hiçbir gerekçe, ikna edici bir sebep, ucundan tutup yürüyeceği bir gerçeklik duygusu aramıyor.

Cezaevi kapısına geldiğimizde vakit öğlene yaklaşıyordu. Rüstem ana kapıdan içeri girdi. Biz de oradan ayrılıp yakınlarda oturacak bir yerler aradık. Lokanta, kafe arası bir yer bulup oturduk. Yakınları cezaevinde yatan ziyaretçiler vardı diğer masalarda. Özellikle mahkûmla birinci dereceden akrabalığı olmayan, birilerine eşlik etmek için gelen insanlar.

Kadınlar oturmuş gözleme yapıyorlardı, birer tane söyledik. İkisi patatesli istedi, ben peynirli. Yanında da çay. Fazla bekletmeden geldi gözlemeler. Çok sıcaktı. Acıkmıştım, sabredemedim. Dilim damağım yana yana yedim önümdeki gözlemeyi. Ben bitirdiğimde onlar henüz ikinci lokmalarını ısırıyorlardı. Bir tane daha söyledim. Yine peynirli. Ben her şeyin peynirlisini severim.

Çaylarımızı içerken ezan okundu. Baki Semih izin isteyip camiye doğru yola koyuldu. Biz kızla baş başa kaldık. Bir genç kadının düğün gecesi üzerinde gelinlikle gittiği düğün salonundan, o ana kadar yüzünü bile görmediği bir salon çalışanıyla birlikte, ölümü göze alarak kaçmasına sebep olan şey nedir? Aklıma böylesi sorular gelince hemen savdım; bilmek istemiyorum sebebini, o yüzden de sormaya niyetim yok. Rüstem, sebep her neyse o kızın yüzündeki kelimeleri bir araya getirip okudu ve harekete geçti.

Acılı bir kadının yüzünü okumaya kalkarsan ateşe dokunmayı, bir uçurumdan yuvarlanmayı, coşkulu bir nehirde boğulmayı göze almışsın demektir. Rüstem’in elleri yanacak, Rüstem’in vücudu paramparça olacak, Rüstem boğulacak. Bilmiyor. Belki biliyor ama umursamıyor; Rüstem bu kıza inanıyor çünkü. Rüstem bir kere kızın yüzündekileri okudu, bir lanete düştü, hatırından çıkaramıyor orada yazılanları. Aynaya baktığında belki kendi yüzünde de görüyor aynı kelimeleri.

Baki Semih namazını kıldıktan sonra yanımıza döndü. Şekersiz bir Türk

kahvesi söyleyip etrafına bakınmaya devam etti. İkindi ezanına kadar aynı durumda bekledik. İkindi ezanında tekrar kalkıp yakındaki camiye gitti. Biz kızla yine baş başa kaldık. İkindi namazını kıldıktan sonra yanımıza döndü ve bir şekersiz Türk kahvesi daha söyledi. Rüstem'i beklemeye devam ettik. Rüstem duvar gibi bir suratla geldi yanımıza.

"Hadi gidelim."

"Hallettin mi, n'oldu?"

"Tamam hallettim, gidebiliriz."

Dört kişi, geldiğimiz gibi geri döndük. Baki Semih'le ben yan yana oturduk, Rüstem'le de kız. Yol boyunca yine konuşmadık. Benim aklım Rüstem'deydi. Annesiyle ne konuştuğunu merak ediyordum. Baki Semih oturduğu yerde tekbir alıp akşam namazını otobüsün içinde vücut hareketleriyle kıldı. Yan yana iki koltukta o kendi miracına yükselirken ben kendi cehennemimin dipsizliğine yuvarlanıyordum; koltuklarımızda otururken omuzlarımız birbirine değiyordu ama varoluşlarımız arasında ölçülmesi imkânsız mesafeler oluşuyordu. Kainatta her mesafe ölçülebiliyor ama birbirine uzak iki hayatın arasındaki mesafeyi ölçmenin imkânı yok.

Baki Abi sağa sola selam verdikten sonra hafifçe öne eğilip ellerini açıp kısa bir dua etti ve hemen ardından tespihini çıkarıp başlığını takıp zikrini mırıldanmaya başladı; ben kimseler bakıyor mu diye sağa solu incelemeye koyuldum. Kimse bizimle ilgilenmiyordu.

Esenler Otogarı'nda indik, metroya binip Aksaray'a geçtik, orada Baki Semih'le ayrıldık. Evin mahallesine gelince büyük bir tedirginlikle etrafı kolaçan etmeye başladım. Rüstem'in umurunda değildi, kızın da. Eve girdik, kız artık onların olan odaya geçti. Aslında daha birkaç gün öncesine kadar benim odamdı. Rüstem'le ben televizyonlu odadaki koltuklara yığıldık. Ben televizyonu açıp sesini kıstım. Eda'nın yaptığı gibi. Boş boş televizyona baktık. Latif Doğan yanında iki kadınla halay çekiyordu.

Rüstem yüzünü televizyondan hiç ayırmadan birden anlatmaya başladı. Gözleri kör olmuş gibi anlatıyordu. Anlatıyor gibi değil de Rüstem'in vücudundan cümleler sızıyormuş gibi daha çok. Ağzından dökülüyor gibi. Ama asla oturup düşünüp anlatmaya karar vermiş gibi değil. Rüstem sızmış ya da ölmüş, bayılmış ama açık kalan ağzından bir şeyler akıyordu.

"O kadın aslında benim öz annem değil. Ama nasıl diyeyim sana öz

annemden bile öz. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Nasıl, neyini anlayacağım lan!

Siktir git. Ne anlayacağım?

“Anlıyorum.”

“Ama sorsan üvey işte. Ne gerçek anamı biliyordum ne babamı. Beni alıp yetiştirmişler, yedirmişler, giydirmişler, büyütmüşler. Ben, annem cezaevine girdikten sonra öğrendim bunları. On üç sene geçti üzerinden, o zaman çocuk sayılırım. Babam kafasını kumardan kaldırmıyor. Babalık ettiği de yoktu şerefsizin ama annemin hatırına baba diyordum işte. Kumar var, cigara var, içki var. Sorsan bu dünyada bir kendisi temiz, geri kalanının alayı Allah’sız kitapsız. Sanki bir tek bu adam iyi, ona da geriye kalan herkes pislik yapıyor, haksızlık ediyor. Bu kanatsız melek! Annemin zoruyla, canını dişine takıp korumasıyla ben ortaokula gidiyorum ama üvey babam sürekli ‘Girsene bir işe, okulda bok mu var, eve üç kuruş da sen getir’ deyip benim de annemin de burnundan getiriyor. Bir yerden sonra dayanamıyorsun. Daha beteri var. Bu herif, hiç haberimiz yok, gitmiş herkese borç yapmış. Utanmaz adam yedi kat yabancıdan bile para almış. Nasıl yapıyor anlamıyorum. Allem ediyor kallem ediyor birilerinden parayı alıyor. Annemin de yazık, yüreği kaldırmıyor; biri geliyor ‘Yenge, Naim Abi’nin bana borcu var’, diğeri geliyor ‘Yenge Naim Abi iki günlüğüne dedi ama parayı halen vermedi.’ Gelen gidenin haddi hesabı yok. Annem sürekli ağlıyor. Elindeki bütün parayı bu adamın yaptığı borca harca veriyor, yine de yetmiyor. O parayı kazanmak için nasıl çalışıyordu biliyor musun? Elli bin kişinin kahrını, ağız kokusunu çekti o kadın. O puştun keyfine harcadığı paraların her kuruşunu kazanabilmek için kadının elleri inşaatçı eline döndü ama herifin zerre kadar umurunda olmadı. Habire borç yapmaya devam etti. Bu kadınlar neden kocalarını bırakmıyorlar ki? Bir türlü kafam basmıyor anasını satayım. Çek git işte o piçin kahrını çekeceğine. Zaten parayı sen kazanıyorsun, adamın bütün pisliklerini temizlemektense kendi hayatını kur. Ama yok, gitmedi bir yere. Ben de ufak tefek işlerde çalışmaya başladım o ara.

Babam, baba ne anasını satayım Naim işte, beni bir yere götürdü. İş için, dedi. Daha önce de getir götür işlerine bazı yerlere götürmüştü. Oralardan öyle haftalık yevmiyeler alıyordum. Okuldan kalan vakitlerde, hafta sonları falan çalışıyordum. Bu götürdüğü yere gittik işte. Bayrampaşa’da

bir büro. Büroda bir masa var, bir iki sandalye var o kadar. Naim dedi ki ‘Annene bir şey söylersen seni de onu da gebertirim, iş yapacağız beraber burada.’ Ben başta anlamadım. Orta sona gidiyorum. Bana dediler ki, sana verdiğimiz paketi söylediğimiz adrese, filanca adama götüreceksin, o kadar. Anlayacağın beni bir nevi getir götürcü yaptılar ama götürdüğümüz şey toz. Sadece ben değilim. Büroya başka çocuklar da geliyor. Acayip acayip adamlar geliyor. Bokun içine saplandıkça saplanıyoruz. Ben fark edemiyordum aslında neyin içinde olduğumu. Bir gün ben paketi götürmeden anneme yakalandım. Evde fark etti daha doğrusu. ‘Bu nedir, sen n’apıyorsun?’ derken kadın olayı hemen anladı. ‘Kalk,’ dedi ‘beraber gidiyoruz, bu paketi geri vereceğiz.’ ‘Anne bizi gebertirler, babam da çok kızar...’ dedim ama dinler mi hiç.

Sürükleye sürükleye Bayrampaşa’ya büroya götürdü beni. Paketi İsmail Abi’nin masasına fırlattı. ‘Bu çocuğa bir daha böyle işler yaptırırsan burayı başına yıkarım, polisi kapına yığarım!’ diye bağırıp çağırdı. Ben nasıl titriyorum anlatamam. Kolumdan tuttu yine sürükleye sürükleye eve götürdü. Akşam oldu tabii. Naim eve geldi. Zaten suratına bakınca anladım olacakları. Sarhoş, ne dediği de anlaşılmıyor. Anneme Allah yarattı demeden tekme tokat girişti. Elinden almaya çalışıyorum, o arada bana da vuruyor. Kâfir, küfür sallamaya devam etti.

O gece öyle geçti, ertesi gün okulun kapısında baktım ki Naim duruyor. Aldı beni yeniden Bayrampaşa’ya ofise götürdü. ‘Sen bakma annene, biz ekmeğimize bakıyoruz, İsmail benim can kardeşim, zarar gelmez ondan...’ dedi. Ben de mecburen devam ettim. Etrafında topladığı adamlara hırsızlık yaptırıyor, gasp yaptırıyor, tahsilat yapıyor, tam pislik adam. Aradan bir zaman geçti. Annem sürekli uğraşıyor ama Naim’le de başa çıkamıyor. Ben de yalanlar söyleyip annemi korumaya çalışıyorum. Ama sürekli yalan söylüyorum. Arada da işe çıkıyorum, annemin haberi yok tabii. Sonra anladı durumu. Bayrampaşa’dayken, babam da gelmiş o ara, İsmail bir şeyler anlatıyor. Pat diye içeri annem girdi. Ortalık buz kesti. Babam ayağa kalktı ‘Senin ne işin var burada lan orospu!’ diye bağırmaya başladı. Herkes kalktı ayağa. Annem ‘Bu çocuk bir daha buraya adım atmayacak,’ dedi. İsmail sinirlendi, ‘Yenge ben bu çocuk için Naim Abi’ye beş milyar verdim, çalışsın aileye de bir katkısı olsun...’ dedi. Der demez annemin gözlerinden ateşler saçıldı. Görsen korkarsın valla, o derece.

Annem durdu, biraz sakinleşti, ne diyeceğini bilemedi, babama baktı,

bana baktı, İsmail'e baktı. Dedik ki herhalde geri gidiyor. Elini mantosunun cebinden çıkarınca makineyi gördük. Önce babama sıktı iki el, daha İsmail kendi makinesine davranamadan ona da iki el sıktı. Sonra tekrar Naim'e iki el daha sıktı, kalanı da İsmail'e boşalttı. Ben donup kalmışken gelip başımı okşadı, 'Rüstem sen Müzeyyen teyzenlere git' dedi."

Ne diyeceğimi bilmiyordum; Rüstem'in yıllardır merak ettiğim hikâyesine hazırlıksız yakalanmıştım.

"Şimdi gidince ne dedi annen?"

"Dikkat et" dedi. "Biri bir şey yapmaya kalkarsa bu sefer yanına koşup gelemem."

"Gerçek anne babanı öğrendin mi Rüstem?"

"Öğrendim."

"Kimlermiş?"

"Akılda tutmaya değecek insanlar değil. Unuttum bile."

21.

Çaresizlikten yapılan şeylerin masumiyetini sorgulamanın bir anlamı yok. Dünyanın en alçak şeylerinden birini yapsanız da çaresizliğin doğurduğu masumiyet bir iç sızısı olarak alttan alta merhameti çağırır. Benim yaptıklarıma dair böyle bir masumiyet karinesi bulmak imkânsızdı ve hatta gayet bilinçli tercihlere dayanıyordu; bilerek, isteyerek, çaba sarf ederek yaptığım şeylerdi. Bir işe ihtiyacımın olduğu doğruydu, parasızlığın bir çaresizlik doğuracağı da kesindi ama ben hayatımı asgari ölçülerde sürdürmek amacıyla değil, bilakis daha çok para kazanmak arzusuyla hareket ettim. Levent'le buluştuğumuzda işin ayrıntılarını net olarak öğrendim. İşi bana söylemek konusunda neden ayak dirediğini de böylece anlamış oldum. Bir karar vermem gerekiyordu. Kolay bir karar değildi ve uzun uzun düşünmek gerekiyordu. O kadar vaktim yoktu.

Çeşitli tıbbi ilaçlar için yapılan yasadışı araştırma ve testlere denek olarak katılmayı kabul ettim.

Hayat denilen büyük laboratuvarda kendimi gözlem altındaki kobay gibi hissederken neden bundan para kazanmayayım ki diye düşününce, karar vermek de kolaylaştı. Henüz çıkmamış bir ilacı kullanma prestijine sahip olacağımı düşündüm ama piyasaya sunulmamış bir telefona sahip olmak kadar heyecan verici gelmedi. İnsanlar başkasında olmayan bir şeye sahip olacakları vaadiyle büyük paralar ödüyorlar. Sonra aynı parayı ödeyen başkaları da satın almaya başlayıp da her şey aynılaşınca yeni bir şey aramaya başlıyorlar. Piyasaya sürülmemiş ilaçlardan kullanmak aynı etkiyi yaratmıyor, farkındayım.

Levent üç yıldır bu işi yapıyordu. İşin ayrıntılarından biraz bahsettikten

sonra araştırmaları yapan laboratuvara gitmek için yola koyulduk. Seyrantepe'de bir yere gittik. Ofis gibi döşenmiş bir odaya aldılar. Yarım saat, kırk dakika kadar birinin gelmesini bekledik. Beklerken kapının önüne bir kadın geldi. Kumral düz saçlı, bembeyaz suratlı, kolunda tuttuğu çantayı taşıyacak kadar bile gücü kalmamış genç bir kadın. Kapının önünde durup bize bakmaya başladı. Bir şey söyleyecek diye düşündüm; bir şey söyleyecek ve sonra kapının önüne yığılıverecek. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama bize bakmaya devam etti, bize bakıyor muydu gerçekten bilmiyorum, bize doğruydu gözleri, orada kendisinin bile varlığından kuşku duyuyor olabilirdi. Biz yoktuk belki de açık bir kapıdan bakıyordu, açık bir kapı görmek miydi derdi, yüzü bize dönüktü sadece, bakışlarını ben de fark edemiyordum artık. Kapıda durdu ne bir şey söyledi ne de yere yığıldı; gözlerini kapayıp yoluna devam etti. Levent'le bakıştık; sanki durumu normalleştirmeye dönük bir şeyler söyleme ihtiyacındaydı ama onu zorlamadan ben önüme döndüm, o da bir şey söylemek zorunda kalmadı böylece. Bir kadın kapıda belirip bize bir şeyler anlatmaya çalıştı ama beceremedi; yüzünden anlaşılanları da görmeye benim niyetim yoktu.

Nihayet takım elbiseli, kravatlı bir adam geldi ve Levent'le samimiyetle selamlaştılar. Levent beni tanıttı, adamla hafifçe gülümseyerek tokalaştık. Çay söylediler. İkisi havadan sudan bir süre konuştuktan sonra adam bana döndü.

"Hoş geldiniz tekrar. Levent biraz bahsetmiştir sanırım ama ben yaptığımız işi daha detaylı anlatayım isterseniz. Siz de ona göre karar verirsiniz."

"İyi olur."

"Biz ilaç şirketleriyle çalışan bir firmayız. Bünyemizde hekimler, laborantlar, araştırmacılar var. Çok uzun zamandır bu piyasada hizmet veriyoruz. Bu anlamda son derece ciddi ve legal çalışıyoruz, bakanlığın her türlü denetimlerine de tâbiyiz. Yanlış anlamanızı istemem. Ama bazı çalışmalarımız henüz yurtiçinde onaylanmış değil. Sizinle birlikte çalışmayı arzu ettiğimiz de bu araştırmalar. Evet bu tarafından bakarsanız illegal. Ama halen Amerika'da, Almanya'da yasal olarak devam eden ilaçlardan ve araştırmalardan söz ediyoruz. Aynı çalışmaları burada da yapabilmek için gönüllülük esasıyla çalışıyoruz. Başka türlü ilaç piyasasında gelişemezsiniz ve rekabet de edemezsiniz. Bu araştırmalar

tırnak içinde yasal bir çerçevede değil ama deneklerimizin sağlık koşullarını sürekli olarak gözetiyoruz.”

Tırnak içinde derken, iki parmağıyla tırnak işaretini havaya çizmişti.

“Nasıl yani?”

“Şöyle anlatayım. Çalıştığımız gönüllü denekler sürekli tıbbi denetim altındalar, beklenmedik durumlar ya da bazı endikasyonlar görüldüğünde anında müdahale ediyoruz. İstenmedik şeylerin yaşanmasına engel oluyoruz. Levent bilir. Değil mi Levent?”

Levent “evet” anlamında başını salladı.

“Bunlar olmaz mı, olur. Yani kola da içsen, cips de yesen ne bileyim caddede de yürüsen risk var. İlaç kullanımında da olur. Bazı ilaçların prospektüsünü okusan, hayatta kullanmazsın. Grip ilacı kullanıyorsun ‘kalp krizi riski vardır’ yazıyor. Neticede ilaç dediğin de zehir. Her türlüsünde bir risk var. Bizim birlikte çalıştığımız hekimler, hastaneler var. Gönüllü sağlığı bizim için birinci derecede mühim. Ama tekrar söylüyorum; bu süreçler şimdilik illegal. Ha yarın öbür gün sisteme dahil olur diğer çalışmalar gibi. Bu da mümkün. Peki bu süreçlerde sorunlar oluyor mu? Evet oluyor. Gerekeni yapıyor muyuz? Evet, kesinlikle. İçiniz rahat olsun diye söylüyorum. Hayati bir tehlikeye sebebiyet verecek çalışmalar değil.”

“Hiç kimse ölmedi yani.”

“Bizim çalışmalarımızda böyle bir durum olmadı. Tabii biz başlamadan önce tahliller yapacağız. Yani ölüm her zaman var. Şimdi bir kalp krizi geçirirsin ya da ben geçiririm ölürüz. Bu ille de ilaca bağlı durum değil. O ayrı. Ama gayet iyi bakıyoruz gönüllülere. İyice araştırıyoruz.”

“Benim öyle bir rahatsızlığım yok.”

“Belki vardır.”

Adam da Levent de kahkahayı patlatınca ben de gülmek zorunda kaldım.

“Şaka bir yana, olabilir de. Bazı arkadaşlarımız hekimlerimizle görüşünce, tahliller yapınca neler çıkıyor bilemezsiniz. Ben sapasağlamım diye geliyor, bakıyorsun bambaşka durumlar. Umarım yoktur ama gerçekten olabilir. Biz bu ara ağırlıklı olarak psikiyatri ilaçları üzerinde araştırmalar yapıyoruz. Bazı nöral hastalıklar için de ilaçlar var. Hastalarla çalışıyoruz ama sağlıklı bireyler üzerinde de çalışmalarımız oluyor.”

“Anladım.”

“Levent anlatmıştır ama bir kez daha tekrar edeyim, ki siz de durumu

anlamışsınızdır, gizlilik ve güven azami derecede önemli.”

“Evet evet anlattı. Tabii ki.”

“Yani bu konuda eğer bir aksilik çıkarsa biz de çok anlayışlı olamıyoruz maalesef.”

Anlayışlı olamıyoruz derken ne kastetti acaba? Bir yanlışlık yaparsan senin için hiç iyi olmaz demek istedi herhalde. Mahkemeye veremezler. Başka türlü mekanizmaları devreye sokabilir. Mesajı gayet iyi anladım.

“Elbette.”

“O zaman sorun yok. Umarım gayet iyi çalışmalar yaparız. Nihayetinde bu araştırmaların her biri çok çok kıymetli, çok değerli. Sağlık hizmetleri sürekli olarak bu araştırmalar üzerinden ilerliyor. Sonuçlarını herkesle paylaşıyoruz. Tanı ve tedavilerde aşama kat ediyoruz. Tıp etiğini gözetiyoruz. Yasal düzenlemeler ille de etik olmuyor. Bunlar bürokrasi. Bürokrasi başka bir şey tıp etiği başka bir şey. Anlatabiliyor muyum? Adam bize yasal değil diyor ama biz biliyoruz ki etik anlamda bir yanlış yapmıyoruz. Biz bilim insanlarıyla çalışıyoruz, bilim insanlarının onaylamadığı hiçbir uygulamaya da sıcak bakmıyoruz. Merdiven altı üreticisi değiliz ki biz. Yasallığı da önemsiyoruz ama kardeşim, biraz da bürokratik davranmayı bırakın ve önümüzü açın. Ben neden sürekli Almanya’dan alayım bu ilaçları? Neden sürekli Amerika’ya bakıyorum ne çıktı diye? Öyle değil mi?”

“Anlıyorum, evet.”

“Güzel. O vakit ben sizi bir arkadaşımızla görüştüreceğim, o size ne yapmanız gerektiğini anlatacak. Bu da benim kartım. Bir ihtiyaç olursa ararsınız. Gerçi çok sık görüşeceğiz ama ne olur ne olmaz. Levent size yardımcı olur.”

“Tamam, teşekkür ederim.”

Kalktı, gülümseyerek ikimizin de elini sıktı ve odadan çıktı. Levent’le yeniden baş başa kaldık.

“N’aber? Var mı bir sorun?”

“Yok. Sorun yok.”

“İyi abi beraber gidip geliriz işte.”

Odada beklemeye başladık. Aradan birkaç dakika geçmişti ki aynı kadın tekrar kapıya geldi ve yüzüme bakmaya başladı. Bu kez Levent atıldı.

“Selam. Bir şey mi diyecektiniz?”

Kadın Levent’e dönüp bakmadı bile, gözlerini bana dikip sustu. Kalkıp

onunla gitmeyi düşündüm ama vazgeçtim. O da bir şey söylemeden gitti.

“Hatuna bak, bir gizem olayı filan. Trip yapıyor aklınca.”

Levent söylediğine kendisi de inanmıyordu ama ikimizin de böyle olduğuna inanmaktan başka çaremiz yoktu. Yaklaşık bir saat daha bekledikten sonra odaya beyaz önlüklü bir adam girdi.

“Selam. Kusura bakmayın biraz beklettim. İçeride biraz işim vardı da. Yeni arkadaşımız sizsiniz sanırım.”

“Evet. Benim.”

“Tamam, şimdi ben size bir program vereceğim, bir aylık. Ama önce bazı bilgiler alacağız. Bir formumuz var.”

Adam elindeki naylon dosyadan formu çıkardı masaya bıraktı. Yanına da bir kalem koydu.

“Kişisel hastalık tarihinizi, ailenizin hikâyesini almamız gerekiyor. Sonra müsait olduğunuzda bazı tahliller yapacağız. Bu hafta olabilir, haftaya olabilir. Nasıl, müsait misiniz?”

“Olur, ben hep müsaitim. Ne zaman derseniz.”

“Tamam. O zaman önümüzdeki hafta başı diyelim. Birkaç tüp kan alacağız. Bir de bu formlar üzerinden hikâyelerinizi denetleriz. Sonra da başlarız. Siz şunu alın. Ama pazartesi mutlaka aç karnına gelin. Biliyorsunuz zaten.”

“Tamam.”

Adamın verdiği formu doldurmaya başladım. Formda, kişisel bilgiler ve iletişim adreslerinden sonra çocuklukta geçirdiğim hastalık ve operasyonlar, kullandığım ilaçlar, aile fertlerimin geçirdiği hastalıklar, sürekli kullanmak zorunda oldukları ilaçlar, büyükbaba ve büyükannelerle ilgili bilgiler soruluyordu. Cevaplarımın doğru ve hassas olması gerektiğini tembihlemişlerdi; uzun uzun düşünerek cevapladım, bildiğim bütün ayrıntıları anlattım.

Öldürmeye çalıştığım bir benliğim vardı ve bütün kişisel geçmişini tekrar düşünmek zorunda kalacağımı bilmiyordum. Epeyce gerilere doğru gitmek zorunda kaldım; ellerimle tek tek boğduğum hatıralarıma. Talan edilmiş bir şehirde yürümek gibiydi. Bir tabuta girmek gibiydi. Bir mezar toprağını eşelemek gibi. Ölü bedenimi kurcalıyordum. Sıra annemin ölümüne gelince orada durdum. Orada her şey duruyor; zaman, yol, inanç, fikir, her şey.

Hafta başı ilk olarak yine Seyrantepe’ye gittim ve tahliller için kan

verdim. Üç tüp kan aldılar. Bir yere uzandım, meyve suyu içip biraz da kek yedikten sonra hafiften uyudum. Çok çaba sarf etmeden, çok kazanacağım yeni işim için hazır durumdaydım. Tahlillerde bir aksilik çıkmazsa bundan böyle dünya sağlığı için kendini adamış bir gönüllü olarak hayatıma devam edecektim.

Bir ay geçtikten sonra yeni işe başladım.

O günden sonra tam iki yıl boyunca bu işle idare ettim. Ölmedim. Ama o zamanlardan bir hatıra kaldı üzerimde. Ara ara halüsinasyonlar görüyorum. Hayvan kılığındaki insanlar, insan kılığındaki hayvanlar da diyebiliriz, hayvan insanlar, bazen garip garip konuşan, sesler çıkaran aslında, garip garip bakan, gözetleyen, bazı yaratıklar görüyorum. Eski zamandan kalma hatıralar gibi birden gözümün önüne geliyorlar; görür görmez gözlerimi sıkıca yumuyorum, birer ikişer eksilip yavaş yavaş kayboluyorlar.

Nerede ortaya çıkacakları pek belli olmuyor; evin kapısını açınca sık sık karşıma çıkıyorlar, otobüse binince yanımdaki boş koltuğa oturuyorlar, amfide yanımda ders dinledikleri de oluyor.

Ne olursa olsun gerçekten iyi paralar kazandım. Benim şartlarımda birinin kazanması zor paralar.

İşleyiş gayet basitti aslında; gidiyorduk ve bize bir ilaç veriyorlardı. İlaç daha önce sadece hayvanlar üzerinde denenmiş oluyordu; insan üzerinde nasıl sonuçlar vereceğine dair bilgiler olmayan ilaçlardı bunlar. Her seferinde otuz günlük bir ilaç perhiz süresinin ardından, önceki ilaçlar vücudumuzdan temizlendikten sonra bir grupla birlikte alıyorduk bu ilaçları. Yanımdakiler genellikle güven vermeyen tipler oluyordu; üstü başı perişan, yoksul tiplerdi. İlaçları belirli periyotlarla almaya devam ediyorduk. İlacın adını hiçbirimiz bilmiyorduk; ML7500 gibi kod isimler veriyorlardı. Bazı denekler daha çok kazanmak için temizlenme süreci tamamlanmadan dahil olabiliyorlardı bu testlere. Aslında kabul edilebilir bir durum değildi ama ses çıkarmadıkları da oluyordu.

İlaçları belirlenen zamanlarda kullandıktan sonra “Faz I” testi uygulanıyordu ve sonuçlar ölçülüyordu. Tabii ki denekler bu aşamada birbirlerini pek göremiyorlardı. En fazla arada bir karşılaşıp ayaküstü sıradan konuşmalar oluyordu. Bazılarıyla ayaküstü konuşmak da mümkün olamıyordu. Çünkü Türkçe bilmiyorlardı; testlere Arap, Afgan ve Afrikalılar geliyordu az da olsa.

Sadece halüsinasyonlar değildi tabii yaşadığım sorunlar. Birkaç kez böbrek ağrısıyla hastaneye kaldırıldım ama çok uzun süreli tedaviler gerekmedi. Ben şanslıydım ama benim kadar şanslı olamayanları da gördüm. Bazı denekler bir dahaki teste katılamamak endişesiyle, aslında para kazanamamak endişesi diyelim, yaşadıkları yan etkileri saklıyorlardı ve devam ediyorlardı. Bir süre sonra daha ağır sorunlarla karşı karşıya kalıyorlardı; el ve ayak parmaklarını kaybedenleri gördüm, bir böbreğini aldırmak zorunda kalanları, uzun süre kan tükürenleri. Bazıları da daha çok kazanacakları bir iş buldukları zaman yalan beyanlarda bulunup testten ayrılıyorlardı; olmayan yan etkileri abartılı şekilde anlatıp gruptan çıkıyorlardı.

Ben hiç öyle yapmadım. Son derece disiplinli bir şekilde ilaçlarımı aldım, sonuçlarını paylaştım, testleri yaptım, tahlillere girdim, temizlenme dönemlerine önemle riayet ettim ve karşılığını aldım.

Bir keresinde okul çıkışında yine babam bekliyordu. Babam sıklıkla bunu yapıyordu ama ben artık her gün beklediği yere bakıp oradaysa başka çıkışlara yöneliyordum. Bazen de artık çaresizce yanına gidiyordum.

Öyle bir gündü ve yanına gittim. Yanında iki tane o yaratıklardan duruyordu. Gözlerimi kapatıp açtım gitmediler, bir daha kapatıp açtım gitmediler. Bir daha. Yok, yine gitmediler.

Babam elini başıma koydu ve okumaya başladı:

“Kul e’uzübirabbinnâs. Melikinnâs. İlâhinnâs. Minşerrilves-vâsilhannâs. Ellezîyüvesvisü fî sudûrinnâsi. Minelcinnetivennâs.”

İkisi de o an gittiler. Sonra babamı gördüğüm hiçbir zaman geri gelmediler; okulun kapısının önünde bekliyorlardı ama babam geldiğinde yanımıza uğramıyorlardı.

Okulda Levent’in dışında kimse ne yaptığımı bilmiyordu. Eda bile.

Bir süre sonra Levent’in bilmesinin de bir anlamı kalmadı.

Levent öldü. Levent, pat diye ölüverdi.

Ne bir hastalık belirtisi ne bir fenalaşma, ne hastane süreci... Hiçbiri olmadı. Bir sabah evinde, oturma odasındaki kanepede ölü bulundu. Evinde ölü bulunanların gizemli ve hazin öykülerine eklendi kısacık hayatı. Levent’in kendisi bile anlayamadı öldüğünü, uyuyorum sanmıştır büyük ihtimalle, üzerine bir ağırlık çöktü diye düşünüp uzanmıştır. O kadar gençti ki ölüm değil en fazla yorgunluk gelmiştir aklına.

Öldüğünü öğrenir öğrenmez ne yapacağımı bilemeyip Seyrantepe’deki

laboratuvara gittim. Ne için gittiğimi de bilmiyorum. Çaresizlikten. Onlar da sanki geleceğimi biliyormuş gibi karşılayıp bir ofise aldılar.

“Hepimiz üzgünüz. Levent çok düzgün bir çocuktu. Ama büyük bir hata yaptı.”

“Ne gibi?”

“Uyuşturucu, alkol. Biliyorsun. Defalarca bu konuda uyarılıyor arkadaşlar. Levent bunu yapmaması gerektiğini bilecek kadar tecrübeliydi ama kanında yoğun miktarda uyuşturucu çıktı.”

“Ben arada bir sigara sarıyorum, birkaç duman çekiyorum. Bir şey olur mu?”

“Uyarımız açık. Durmanız gereken bir yer var.”

22.

“İnsan zaten dertli değildir, derdin kendisidir.”
Şule Gürbüz

Levent’in içine konulduğu tabutu, belediyenin tahsis ettiği bir araçla otogara götürdük. Ön tarafta şoförün yanındaki koltukta oturuyordum. İki arkadaşımız da arkada oturuyordu. Sessiz sedasız bir yolculuk oldu. Yolda giderken bazı arabalardaki insanlar cenaze arabasına kendi ölümünü hatırlamış gibi keyifsiz bakıyordu. Bazıları arabaya bakar bakmaz gözlerini kaçırırken birkaç kişinin de mırıldanarak bir şeyler söylediğini gördüm. Belki de dua ediyorlardı. Bir ölüm gibi trafiği yarıp geçiyorduk.

Otogara gelince Levent’in tabutunu Bayburt’a giden bir otobüsün alt bagajına, diğer yolcuların valizlerinin yanına bir yere özenle yerleştirdik. Otobüs muavininin de yardımıyla tabut kaymasın diye sağını solunu ağır valizlerle sağlamlaştırdık. Tabutun üzerindeki yeşil örtüye iğneyle iliştirilmiş bir kâğıtta, kötü bir el yazısıyla Levent’in adı soyadı yazılıydı. Benim dışımda üç kişi daha vardı otobüsün hemen önünde gerçekleşen mütevazı cenaze töreninde. Bizimle gelen arkadaşların dışında laboratuvardan da birisi gelmişti. Tabutu yerleştirme işlemi tamamlandıktan sonra muavin yüksek sesle “El Fatiha!” diye bağırdı. Önce hepimiz şaşkınlıkla bir süre bekledik, ardından ellerimizi açıp Levent için okumaya başladık. Muavin de Fatiha’yı okudu ve sonrasında bagajın kapağını hızlıca kapadı.

“Başınız sağ olsun kardeşler.”

Muavin, doğrudan yüzüme bakmaya devam ediyordu. Önce ne olduğunu

anlayamadım ama çok geçmeden vaziyeti kavradım. Cebimden elli lira çıkarıp kimseler görmüyormuş gibi muavinin avucuna sıkıştırdım.

“Abi ne gerek var Allah aşkına. Tekrar başınız sağ olsun.”

Omzumu kırk yıllık arkadaşların birbirine teselli vermesi gibi sıkıyordu. Birbirimize sarılıp ağlayacak gibi yakın duruyorduk dışarıdan bakanlar için.

Böylece Levent epeydir fırsat bulamadığı için sürekli hayıflandığı bir yolculuğa çıktı. Ana babasını ziyaret etmeye gitti. Bir koltukta değil, bagajda, yolcu valizlerinin yanında.

Otobüs ağır ağır hareket ederken ben de epeydir ziyaret edemediğim annemin mezarına doğru yola çıktım. Her ölüm aklıma annemi getiriyor. Özlemle, aç susuz kalmışçasına bir özlemle yanına koştum.

Mezarlığa girer girmez peşime takılan sucu çocuğun elindeki su kovasını aldım. Eline biraz para sıkıştırdım.

“Sonra gelirsin almaya.”

Annemin yüzünü yıkamaya başladım usul usul. Tertemiz yüzünü. Melek yüzünü. Suyu annemin yüzünde gezdirdim. Ellerimle, şefkatle. Yanaklarını, alnını, dudaklarını yıkadım. Annemin ellerini yıkadım. Mis kokan ellerini. İncecik parmaklarını yıkadım annemin. Avuç içlerini öptüm, gözlerinden öptüm, kaşlarından, kirpiklerinden öptüm. Annemin ayaklarını yıkadım. Zarif topuklarını. Sonra toprağı karmaya başladım ellerimle; toprağın üzerindeki yaban otlarını temizledim tek tek, titizlikle. Annemin saçlarını taradım. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim.

“*Yâ Sîn. Vel Kur’an’il hakîm.*”

Anne seni çok özledim. Anne çok yalnız kaldım. Anne ben de ölüyorum. Anne kayboldum. Anne kendimi tanıyamıyorum artık, görsen sen de tanımazsın.

Ben seni bir kerecik görsem, yalnızca bir kerecik daha seni görsem. Anne. Kafesinde deli gibi kanat çırpmaktan kanatları kan revan içinde kalmış göçmen kuşlar gibiyim. Kendi tırnaklarıyla yüzünü paramparça eden bebekler gibi çaresiz, kimsesiz. Evin yolunu kaybettim, evimizin yolunu, çocukluğumun, pencere önündeki çiçek kokularının yolunu bir türlü bulamıyorum. Sokaklar birbirine benziyor, insanlar birbirine benziyor, evler birbirine benziyor ve hiçbirini hatırlayamıyorum. Nerede olduğumu da. Anne elimden tut. Anne beni buradan al götür; uzaklara, rüyalarında gördüğün yerlere götür, kendi çocukluğuna, senin beşiğine

saklanalım, dedemin Mushaf muhafazasına saklanalım.

Anne ben âşık oldum, aşk oldum, aşktan oldum. Bir parça nefes alabilseydim eğer vazgeçerdim. Hiç olmamış gibi. Şimdi geç kaldım. Çok geç. Dokundum, yandım, dokunanı da yaktım, sen elini çekme üzerimden. Aldığım her nefes içimi çürütüyor. Bir de ilaçlar. Artık çok ilaç içiyorum, çok, kızma. İçine bir ateş parçası düşmüş sünger gibi için için yanıyorum, kül oluyorum. Senin yüzüne bakmaya, senin toprağına bakmaya çok utanıyorum, bağışla. Birinin peşinden gidiyorum ben, hiç durmuyor; durup arkasına dönüp göz ucuyla da olsun bir kez bakmıyor. Artık nereye gideceğimi bilmiyorum anne. Yol bitti, iz bitti, şarkı bitti, ilkbahar bitti, sayfalar bitti, şehir bitti, merhamet bitti. Her şey bitti ve o yürümeye devam ediyor. Arkasında ben. Yoruldum. Elleri titreyen bir cerrah, gözleri kör olmuş bir türbedar, felçli bir duvar ustası. Burada, bu mezarlıkta, senin yanında yörende yatanlardan daha cansız, daha ölü. Yoruldum. Geri dönebilmek için küçük de olsa bir işaret beklerken sürekli, şimdi dönüşsüz kaldım. Evsiz. Muhtaç.

Artık kimseler inanmayacak bir zamanlar bir kalbim olduğuna. Kimseler inanmayacak bir zamanlar bir yaranın hatırına gözlerimden kan akarcasına, şah damarım çatlayacakmışçasına sustuğuma. Bir ismim olduğuna. Yaşadığıma. Kimse inanmayacak. İnanmasınlar olsun. Ben de inanmıyorum. Onlara, onların inandıklarına, kendime. Estağfurullah. İnanmıyorum. Estağfurullah. Anne ağzımı kapat. Ellerinle, zarif parmaklarınla, mis kokan avuç içlerinle ağzımı kapat. Sustur beni. Ağzımı kapat, dilimden dökülen günahkâr kelimeleri tut. Beni sana inandır, kendime inandır, Allah'a inandır, meleklerine, peygamberlerine, kitaplarına, kaderin ve şerrin O'ndan olduğuna inandır. Beni çamura inandır ya da bir damla sperme.

Beni öldürecekler, kolla beni. Öldürecekler beni, bırakma. Ölümümü helal kılan ne varsa kendi ellerimle yazdım. Sırrımı ele verdim. Çırılçıplak. Huzurdan kovulmuş ve diğer kovulmuşların da şerrine müstahak. Hırkasını kaybetmiş. Yetim. Tespihi darmadağın. Serseri. Doğunun ve batının, insin ve cinnin nefretine mağlup. Yenilmiş. Beni öldürecekler. Onlardan önce ben öldüreceğim, onlara inat. Kendime inat. Babama inat. Onun bir günahı yok.

"*Yâ Sîn. Vel Kur'an'il hakîm.*"

İnanmışların ülkesinden, nasipsiz ve aşağılanmış bir halde ayrılıyorum.

Kimsenin yüzüne bakmadan, şehrin uzak tarafındaki eski kapıdan. Kimselerin artık girip çıkmadığı o ağır, o lanetli kapıdan.

“Kardeş... Şşştt… Birader. Kalkar mısın… Kardeş!”

Gözümü açtığımda mezarlık güvenlik görevlisi omzumu dürtüyordu. Hafifçe doğruldum. Yanağımda, ağzımın kenarında topraklar vardı. Hava kararmıştı. Üstüm başım toprak olmuştu. Mezarın üzerinden hafifçe doğruldum.

“Birader hayırdır, ne yapıyorsun sen burada?”

“Annemin dizlerinde uyuyorum. Yasak mı?”

23.

“Sahi senden mi doğdum anne
Yollar nehirler kuşluk vakitleri dururken
Bir insandan mı doğar bir çocuk”
Haydar Ergülen

Artık Burak’ların yanında kalmıyordum; Kurtuluş civarında bir ev kiralamıştım. Kurtuluş son durağa yakın sokaklardan birinde, yüksek tavanlı yetmiş metrekare bir daire. İlaç testlerinden iyi para kazanıyordum ve bu sayede kiramı rahatlıkla tek başıma ödeyebilecek hale gelmiştim. Bir ara Rüstem’le paylaştığımız ev işte burasıydı. Ben kiraya ortak olacak birini aramıyordum ama Rüstem’in aradığı biri vardı; anlattıklarını dinleyecek birisi, saçmaladığında lafını kesip konuyu başka yerlere taşıyacak birisi, kendisiyle fazla meşgul olduğunda dikkatini dağıtacak birisi. Rüstem’in aradığı o kişi de mecburen ben oldum.

Tanıştığımız gün, Rüstem’in pek de hatırlamak isteyeceği bir gün değildi. Gerçeği söylemek gerekirse benim için de öyle. Birbirimizle tanıştığımız için değil başımıza gelen şey yüzünden.

Dolapdere’den Kurtuluş’a çıkan yokuşun üzerinde bir yerde, kırklarında bir adam, yaşı ona göre daha genç olan bir diğer adamı, Rüstem’i yani, taksinin kapısına yaslamış, elindeki bıçağı da gırtlağına dayamış “Parayı vereceksin lan!” diye haykırıyordu. Önce bir taksiciyi gasp ediyorlar sandım. Olaya hiç karışmamam gerektiğini düşündükten dört saniye sonra yanlarına yaklaşmaya başladım. İyice yaklaşınca ikisi de bana bakmaya başladı.

“Sen kimsin lan?”

Elinde bıçak olan sormuştu elbette. Taksici olan.

“Bir sakin olun hocam. Nedir mesele?”

“Sana ne lan, muhtarı mısın buranın?”

Çekip gitmem için bir fırsat daha doğmuştu; adam diğerini bırakıp elindeki bıçağı benim gövdeme bir yere saplayarak hıncını çıkarabilirdi. Gözlerinden bu okunuyordu en azından. Ben o fırsata da aldırış etmedim.

“Belki çözeriz diye söyledim abi.”

Adam bir an sakinleşir gibi oldu. Kısacık bir an ama.

“Tanıyor musun lan sen bunu?”

Yüzüne baktım, tanımıyordum. O zaman henüz Rüstem olduğunu bilmediğim Rüstem, kendisini tanımamı tercih ederdi.

“Ne yaptı abi? Nedir mesele?”

“İbnenin oğlu paramı vermiyor.”

“Taksi parası mı?”

“Yok dansöz parası. Başka ne parası olacak. Herifle Çorlu’ya gittim anasını satayım. Şimdi param yok diyor.”

Bu sefer Rüstem’e döndüm.

“Çorlu’ya taksiyle mi gidip geldin?”

Rüstem’in bir şey söyleyebilecek hali kalmamıştı. Gırtlağına dayanmış bıçak, aklıyla dili arasındaki bütün bağlantıları kesmişti.

“Kaç para borcu var arkadaşın?”

“Sabahtan akşama kadar onunla gezdim. Yol, günlük yevmiye, benzin altı yüze anlaştık.”

“Tamam abi ben veririm. Bırak onu.”

İkisi de söylediğime inanmadı. Ben de kendime inanmadım ama gayriihtiyari elim cebime gitti ve çıkan parayı saymaya başladım. İnandılar. Bense parayı adama teslim ettikten sonra anca inanabildim yaptığıma. Taksici bir küfür daha edip öyle bıraktı Rüstem’i.

“Şerefsiz oğlu şerefsiz, bu arkadaşa dua et.”

Birden ortamın hatırlı, iyi adamı oluvermiştim. Taksici hızlıca arabasına binip yanımızdan uzaklaştı. Rüstem’le baş başa kaldık. Üstünü başını toplamaya çalışıyordu ama gömleğinin üst düğmeleri koptuğundan ne kadar bir araya getirmeye çalışsa da yakası bağrı açık kaldı. Gömleğini toparlayamayınca bu kez elleriyle saçlarını düzeltmeye başladı.

“Abi sen ne yaptın ya! Gerek yoktu açıkçası.”

“Nasıl yani?”

“O kadar para ödedin, lüzum yoktu.”

“Nasıl yoktu? Adam az daha öldürüyordu seni.”

“Nasıl öldürecek abi, o kadar kolay mı? Tehdit ediyordu. Blöf yani. Anladın mı?”

“Adam bıçağı gırtlağına dayamış öldürecekti. Sen kalkmış ne gerek vardı diyorsun. Yok tehditmiş yok blöfmüş. Böyle mi teşekkür ediyorsun? Hayır teşekkür de etme. Ne biçim adamsın oğlum sen! Adamın dediğine bak ya. Neden ödemişmişim. Kafama sıçayım. Öldürseydi lan sana ne. Sana ne anasını satayım!”

Öfkeyle yürümeye başladım. Rüstem arkamdan koşmaya başladı.

“Abi bir dakika ya. Yanlış anladın sen. Ben yanlış söyledim daha doğrusu. Kusura bakma, biraz kafam dağıldı. Öyle demek istemedim.”

Yüzüne hiç bakmadan yürümeye devam ediyordum.

“Abi Allah aşkına bi’ dur ya. Kurban olayım bak. Öyle demek istemedim diyorum. Sen benim canımı kurtardın. Ben, benim için değmezdi diye söyledim. Gerek yok derken o manada. O kadar parayı verdin benim için. Vallahi billahi onun için söyledim.”

Ne söylediğiyle ilgilenmedim. Gelip koluma yapıştı.

“Abi bir dakika. Bir dakika abi. Allah aşkına.”

İkimiz de durduk ve yüz yüze bakmaya başladık. Rüstem’in gözlerinden yaşlar şıp şıp dökülmeye başladı.

“Allah razı olsun senden. Ben o parayı sana öderim. Kuruşu kuruşuna. Biraz mecburiyet oldu o yüzden. Benim borcum bu sana. Bana telefonunu verir misin? En kısa zamanda arayacağım seni.”

Rüstem’le o gün tanıştık ve o sevimsiz tanışmanın ardından dayanamayıp eve davet ettim. O akşam bir çay içmeye eve geldi, bir buçuk sene aynı evde kaldık. Allah var, bana hiçbir zorluğu olmadı bu süre içinde. Yalnız kalmam gereken anları hissedince ortada gözükmüyordu.

İlk geldiği gece karşılıklı çay içerken merakımı yenemeyip sormuştum. Sonra da bir daha öyle sorular sormadım Rüstem’e. O da bana sormadı.

“Sen Çorlu’ya neden taksiyle gittin?”

“Annemi ziyaret etmeye.”

“Annen Çorlu’da mı oturuyor?”

“Yok, orada cezaevinde.”

“Cezaevinde mi?”

“Evet.”

“Üzüldüm. Allah kurtarsın.”

“Sağ olasın abi.”

“Tamam da niye taksiyle gittin? Otobüse binip gitsene.”

“Bilmiyorum ki. Rüyamda gördüm. Daha doğrusu rüyamda annemi gördüm. Çok iyi durumda değildi. Rüstem yetiş diyordu sürekli. Sürekli böyle bağırıyordu. Rüstem yetiş. Rüstem yetiş. Sabah bir uyandım kafamda ses çınlıyor. Ben de atlayıp taksiyle gittim. Yetişmek için.”

“Yetiştin mi bari?”

“Ben zaten bir kere geç kaldım annem için. Hareket edemedim yerimden. Annem otuz sene ceza aldı. Daha ötesi yok ki. Neye, nasıl yetişeceğim?”

24.

“Gerçek bende nefes darlığı yapıyor.”
E. M. Cioran

Gece evime polisler geldi. Levent’in ölümünün ertesi günü, gece vakti. Polisler hep gece gelir. Ambulanslar da gece gelir. Polis arabasının sireninden yayılan mavi ışık odama vuruyordu. Apartman duvarının rengi maviyle siyah arasında gidip geliyordu. Bazı insanlar camlarda, pencereyi açmadan perde arkasından dışarıya bakıyorlardı.

Üzerime bir şeyler giyip aşağıda bekleyen polis aracına bindim ve beni almaya gelenlerle birlikte Emniyet’e doğru hareket ettik.

Savcılığa ifade vermem gerektiğini, Levent’in ölümüyle ilgili bazı sorular soracaklarını söylediler. Telaşlanacak bir şey olmadığını, başkalarından da benzer ifadeler alacaklarını, ölümün sebebini tam olarak anlamak istediklerini söylediler. Telaşlı değildim. Beni bir yere kapatabileceklerinden, orada kimselerle karşılaşmayacağımdan, böylece tedrici sosyal intihar girişimimin de bir biçimde durdurulacağını düşündüğümden gizliden gizliye mutlu oluyordum aslında. Savcıya, “Levent’i aslında ben öldürdüm!” diye bir ifade vermek bile geçti aklımdan. Bunu yapabilirim; Levent’e bazı ilaçlar içirdiğimi, birlikte uyuşturucu aldığımızı, hatta ilaçları o bilmeden çayına, kahvesine filan karıştırdığımı da söyleyebilirdim.

Savcılıktan önce hastaneye götürdüler. Haseki Hastanesi’ne. Bazı tahliller için kan almak istiyorlardı. En son testlerden sonra temizlenme süresindeydim ama kaç gün geçtiğini bir türlü hatırlayamıyordum.

Düşünmekten vazgeçtim. Epeyce bir beklettiler. Oradan tekrar savcılığın olduğu yere gittik. Yine beklettiler.

Sabah bir savcının masasının önüne oturabildim nihayet.

“Levent Yıldırım’ı tanıyor musunuz?”

“Evet, okuldan arkadaşım.”

“Onun dışında bir samimiyetiniz, birlikte yaptığınız bir şeyler, takıldığınız mekânlar filan var mı?”

“Bazen bir yerlerde oturduğumuz oluyordu. Okul dışında yani. Onun dışında bir şey yok.”

“Peki onun nerelere gidip geldiği hakkında bir bilginiz var mı?”

“Yok, hayır. Okula gidip geldiği zamanlarda görüşüyorduk daha çok.”

“Peki, anladım. Teşekkür ederim, çıkabilirsiniz.”

“Bu kadar mı?”

“Evet bu kadar. Başka şeyler mi olması gerekiyordu?”

“Yok, hayır.”

Kendimi ele vermedim ama yakalanmayı isterdim. Yakalanmak derken yaptığımız şeylerin anlaşılmasını, engellenmeyi ve bir daha yapmamayı. İstesem de yapamamayı, bütün bunların artık sona ermesini.

Genç bir adam öldü ve bir gencin ölümünde ikinci bir suçlu her zaman vardır; bir yerlerde kendi başına ölmüş olsa bile. Levent’in böyle bir hayatı, hayatı diyorum ama ölümü demeliyim, böyle yavaşça ölümü, sanki iyi bir hayat gibi neredeyse özenerek seçmesinin gerçek sebebini hiçbir zaman öğrenemeyeceğim.

Dışarı çıktım. Kapının önünde babam bekliyordu. Savcının sorularının bu kadar kısa sürmesinin altında yatan sebebin o olup olmadığını düşündüm hemen. Yanına yaklaştım ve elini öptüm. O da alnımdan öptü. Sonra sarıldı uzun uzun. Ben herhangi bir harekette bulunmadım, öylece hareketsiz kalakaldım o sarılırken. Yürümeye başladık. Konuşmadık. Bir yere gelince de sebepler uydurup yanından ayrıldım ve eve gittim.

Nasılsa bir yerde duracağım, ayaklarım yorgunluktan bir adım daha atamaz hale gelecek, istesem de zorlasam da bir adım ileri gidemeyeceğim, nefesim kesilecek, olduğum yere çökeceğim, kalbim deli gibi atacak ve elimle kalbimi bastıracağım, olduğum yere, dizlerimin üzerine çökeceğim ve tekrar kalkacak takat bulamayacağım kendimde.

Herkes hızlıca, bir yerlere yetişme telaşıyla yanımdan geçip gidecek nasılsa. Kendimi durdurmaya gücüm yetmiyor ama bütün gücümün

tükendiği o an yığılıp kalacağımı umuyorum.

O gece eve Eda geldi.

Tek başına.

O ve ben, ikimiz, yani başka hiç kimse yanımızda olmadan, baş başa, yalnız başımıza. Dünya bir anda bomboş kaldı.

Bir kadını sevmeye başladığınızda dünya gitgide tenhalaşıyor. Başka hayatların izleri tek tek silinmeye başlıyor; başkalarının sesleri, başkalarının ayak izleri, başkalarının hatıraları. Sonra sizden ve o kadından başkası kalmıyor. Öncesinde de hiç kimse yaşamamış gibi. Boşluktan doğmuş gibi. Sonra siz de yok oluyorsunuz ve sadece o kadın kalıyor. Aşk bir kadının bu dünyadaki yalnızlığıdır; ona âşık olan adamın her şeyi ve nihayetinde kendisini, kadının varlığında yok etmesidir. Ben henüz yok olmamıştım. Şimdilik.

Savcılığa çağrıldığımı bilmiyordu. Öylesine uğramış. Öylesine.

“Sürekli peşimde olduğunu hissediyorum.”

Konuşmaya böyle başlamasını istemezdim. Bir kuşku ve şikâyet cümlesiyle. Ama haklıydı söylediğinde. Öyleydim. Sürekli ona bakıyordum. Hayatımın her yerinden ona doğru.

“Nereye gitsem. Nerede dursam.”

Öyleydim. Nereye gitse, nerede dursa ona bakıyordum.

“Baksana, sen sahiden kimsin?”

“Seni seviyorum.”

“Sen kimsin diyorum! Anlamadın herhalde.”

Sorusunu doğru anlamıştım ve gerçek cevabım da buydu. Onu sevmek gibi bir kimlik edinmiştim kendim için. Onu sevmeye mâni olacak, onu sevmenin dışında kalan bütün kimliklerimi bir kenara bırakıp onu seven erkek olmaya karar vermiştim. Sen kimsin sorusuna verebileceğim en gerçek cevap “seni seviyorum”du ve o cevabı vermiştim.

“Kimsin, ne yapıyorsun, gerçekten kimsin?”

“Çok mu merak ediyorsun?”

“Evet. Sadece adını biliyorum.”

“Gerçek adım değil o.”

Ortam bir anda daha da gerildi. Yüzüme inanmaz gözlerle bakıyordu. Şaşkınlık, duyduklarına inanmama ve elbette öfke. Önce öfke, sonra şaşkınlık, sonra inanmama. Hepsi birden işte, iç içe. Kalkıp gidecekti tek kelime daha etmeden. Gitmesin. Gitmedi. Devam etti.

“Nasıl yani? O da mı sahte! Ya nasıl bir adamsın sen? Nasıl sahte?”

“Gerçek adımı taşıyamayınca bu adı kullandım.”

“Ne demek taşıyamadım?”

“Öyle işte. Gerçek adımı taşıyamadım, ağır geldi, uzun zaman taşıyınca yoruldum. Ben de başka bir ad buldum kendime. Bana ait olmayan, daha rahat taşıyabileceğim...”

“Gerçek adın ne?”

“Unuttum.”

“İnsan ismini unutur mu, benimle dalga mı geçiyorsun?”

Öfkeden gözlerinin karardığını görebiliyordum.

“Kimsin diyorum sana!”

“Öyle merak edilecek biri değilim Eda. Korkmana gerek yok. Gördüğün, bildiğin, tanıdığın adamım işte. Tamam bilmediğin şeyler olabilir ama önemli değil hiçbiri. Gerçekten önemli değil. Senden önce, yani seninle tanışmadan önce bir geçmişim var. Ama önemli değil diyorum. Ne fark eder? Bilsen ne olacak? Çok istiyorsan da anlatırım.”

“İstiyorum evet.”

“Derviştim senden önce. Derviş nedir biliyor musun? Bir şeyhe intisap etmiş, bir dergâha gidip gelen dervişlerden biriydim. Aslında gidip geldiğim yer de babamın dergâhıydı. Evet babam bir şeyh. Şeyh Ahmet Niyazi Efendi. Düzenli olarak günde beş vakit namaz kılıyordum, haftanın iki günü zikir halkalarına katılıyordum, verilen derslerimi talim ediyordum her gün. Sabah ve akşam okumam gereken derslerim vardı. Sureler, zikirler, öyle şeyler. Ara ara sohbetlere katılıyordum. Böyle tekdüze devam eden sıradan bir hayatım vardı. Sonra annem öldü, sonra seninle karşılaştık. Sarsıcıydı. Her ikisi de demek istiyorum. Çok sarsıcıydı. Sonra bir şeyler değişti. Ama bir şeyler değişti de mi sana âşık oldum, yoksa sana âşık olunca mı bir şeyler değişti, emin değilim. Gerçekten bilmiyorum. Sana komik gelecek ama hayatımda ilk kez o zaman sigara içmeye başladım. Hatırlar mısın bilmem? Beyoğlu’na birlikte gittiğimiz gün. Öksürmeyeyim diye boğularak ölecektim az daha. İçkiyi de ilk kez seninle ağzıma sürdüm. Cigaralık da öyle tabii, söylememe gerek yok sanırım. Bunların hiçbirinin tadını bile bilmiyordum. Öyle olunca namaz niyaz kalmadı. İkisi aynı olunca insan kendini acayip kötü hissediyor. Köpek gibi pişman oluyordum her seferinde. Böyle gitmez deyip evden ayrıldım sonra. Bunu da biliyorsun

aslında. Neden ayrıldığımı, neyin peşinde olduğumu bilmiyorum. Senin peşindeydim evet. Bu kesin. İş bulup bir yerlerde çalıştım. Birileriyle sohbet edip karşılığında para almak gibi bir işti ilki. Anlamsız geliyor kulağa ama yemin ederim böyle. Zaten ilanı da okul panosunda görmüştüm. Sonra sohbet etmek için evine gittiğim yaşlı bir adam kendisini öldürmem için yardımcı olmamı istedi. Aslında kabul edilebilir bir talepti. Nasıl söyleyeyim, gayet masum bir istekti yani. Dinlesen sen de hak verirdin. Yaşadığı şeylerden sonra bunu yapmaya hakkı vardı. Tek başına yapamayınca benden yardım istemiş. Kabul etmedim, o işten de ayrıldım zaten. Sürekli seni görebileceğim bir yerde duruyordum ve hiç uzaklaşmadım oradan. Uzaklaşamadım. O mesafeyi açmamak için uğraşıp duruyordum. Sonra Levent'in sayesinde bir iş buldum. Bir ilaç şirketinde henüz piyasaya sürülmemiş ilaçlar için kobaylık yapıyorum. İyi para kazanıyorum. Arada bir halüsinasyonlar görüyorum, o kadar. O işe devam ediyorum. Okula gelip gidiyorum zaten. Onu da biliyorsun. Bu kadar işte. Buyum ben. Her şey bundan ibaret. Ama hiçbiri önemli değil. Hiçbiri. Seni seviyorum."

"Levent ilaçlardan öldü, değil mi?"

"Tam olarak değil. Uyuşturucu da almış."

"Sen de öleceksin."

"Yani... Evet. Bir gün. Hepimiz gibi."

"Delisin sen. Delisin. Gerçekten delisin."

25.

Eda, uzaktan baktığında delilik olarak gördüğü şeye yakından bakabilseydi, bunun aşk olduğunu anlayabilecekti. Bakamadı, bakmadı.

Yakından bakabilseydi eğer kalbimin içinde duran kadının kendisi olduğunu fark edecekti; kalbimi çepeçevre saran kıpkızıl alevlerin içinde, tam ortasında bir yerde, onca ateşe rağmen güvenle, esenlik içinde duran o kadının. Yanan büyük ateş, onun dışında kalbime giren her şeyi küle çeviriyordu. O hariç her şeyi. O ateşin, bir mum alevinin mumu eritmesi gibi beni de yavaş yavaş erittiğini göremedi.

Hayatında başka birisi vardı. Yakından bakmamayı tercih etti; yanıma geldiğinde gözlerini kapamayı, elimi uzattığımda gözlerini başka yere kaçırmayı, soluğum yüzüne değecek kadar yanına sokulduğumda hiç orada değilmişim gibi başkalarıyla konuşmayı tercih etti. Yakınlığımın şiddetini biliyordu Eda. Bütün tavırlarımın getirdiği tuhaflık, bir türlü anlamlandıramama hali belli ki onu korkutuyordu. Açıkçası en az Eda kadar ben de kendimden korkuyordum.

Bu bir çeşit delilikse, devam eden bir delirme haliyse, olup bitenleri anlayabilmemi nasıl açıklayacağız? İnsan anbean delirdiğini fark edebilir mi? Her şeyin en ince ayrıntısına kadar farkındayım ve eğer gerçekten bu bir delirmeyse acım katlanarak artıyor. Son adımda artık tamamen delirmiş olacağım ve böylece gerçeklikle ilgili bütün bağlantım kapanmış olacak. Gitgide zayıflayan ama henüz kopma noktasına gelmeyen bu bağ yüzünden biraz puslu da olsa kendimi ve etrafımdakileri seçebiliyorum.

Kendi hayatımı bir film izler gibi izliyorum ve bu kadar dışarıdan bakabilmek pek de normal sayılmaz. Her insan kendine biraz dışarıdan

bakabilir kuşkusuz, hatta bunu yapabilmek iyi bir şey sayılır ama ben tamamen dışarıda kalmıştım ve tekrar dönebilmenin yolunu bir türlü bulamıyordum. Evinin anahtarını içeride unutmuş, balkondan, pencerelerden evine girmeye çalışan ve açık hiçbir yer bulamayan çaresiz insan gibiyim. Kendimi dışarıdan izliyorum ve nasıl içeri girebileceğim hakkında bir fikrim yok. Toprak ayaklarımın arasından ikiye ayrılıyor. Hangi tarafa geçeceğimi bilmediğimden durduğum yer mezarım haline geliyor.

Delisin sen deyip kapıyı çarpıp dışarı çıktı. Arkasından gitmeyi, kolundan tutup gitme demeyi, gitmemesi için dil dökmeyi çok istedim ama yapmadım. Apartmanın merdivenlerinden hızla inerken ev kapısının önündeydim ve ayak seslerinin gitgide uzaklaşmasını dinledim. Sesler zayıfladı ve son olarak sokak kapısının kapanma sesini duydum.

O günden sonra bir daha konuşamadık. Çok az rastlaştık; o zamanlarda da hiç konuşmadık. Yanında Savaş vardı genellikle. Benim zamanla gözlerim yoruldu, o da hep uzaklarda durmaya özen gösterdi. Edebiyat kulübüne gelmemeye başladı, ben de gitmedim, dergiyle ilgilenmemeye başladı, ben de ilgilenmedim. Ertesi sene onun okulu bitti, benimki bitmedi. Doğru dürüst uğradığım yoktu; düzenli olarak ilaç testlerine devam ediyordum, akşamları da Rüstem'le sohbet ediyorduk. O anlatıyordu, ben dinliyordum diyelim daha doğrusu.

Böyle geçen bir yılın sonunda Eda'nın evleneceği haberi geldi. Evlilik davetiyelerini tesadüfen bir arkadaşımızın elinde gördüm. "Bu mutlu günümüzde" diye başlayan, anne babalarının isimleriyle devam eden ve düğün yeri, düğün tarihiyle biten bir davetiyeleri vardı.

Evlendikleri gün nikâh dairesine gidip, tam nikâh esnasında "Durun!" diye bağırabilirdim. Davetliler sesin geldiği yöne bakıp, genç çiftin arkadaşlarının şakası diye gülümseyebilirlerdi. Eda gülmezdi. Eda ben olduğumu görünce durumun ne kadar ciddi olduğunu kavrardı. Savaş da öyle. O da gülmezdi. Eda'ya bu saygısızlığı yapacak değilim. Böyle şeyler filmlerde olur.

O gün evden çıkmadım, perdeleri açmadım. Değil evden çıkmak, yatağımdan bile çıkmadım. Değil yatağımdan çıkmak, gözlerimi bile açmadım. İmkân olsaydı kendi içimde kaybolacaktım. Bir karanlığın içinde gizlenip hemen ertesi gün olsun istedim. Yedi gece uzunluğunda bir geceden sonra ertesi gün oldu. Sabah erken saatlerde ilaç testleri için

laboratuvara gittim. Her zamanki gibiydi. Kimseler görmeden önümdeki kutudaki hapların tamamını içmeyi bir an için düşünsem de yapmadım. İlaçlarımı olması gereken ölçülerde içip tekrar evime döndüm.

Her şey böyle devam etmedi.

Aradan bir sene geçmemişti ki Eda'yla Savaş'ın boşandığı haberini duydum. İçimde tuhaf bir sevinç duygusu oluştu. Eda'nın bizzat kendisinden duydum o güzel haberi. "Biz boşandık" cümlesi ağzından çıktığında önce ilaçların etkisiyle, tam da duymak istediğim şeyleri duyduğumu zannettim. Zihnim Eda'nın ağzından bana oyun oynuyor diye düşündüm.

Bütün gün ağzıma tek lokma koymamıştım. Öyle gerekiyordu. Ardı ardına testlerin yapıldığı günlerden biriydi. Akşama doğru işim bitince Karaköy'deki lokantalardan birine attım kendimi. İçeri girdiğimde masada korkunç başlarıyla insanlar otuyordu; yılan dilliler, gözleri ateş saçanlar, saçları yerine dikenler olanlar. Aldırmadım. Oturup kendime domates çorbası, karnıyarık ve bulgur pilavı söyledim. Bir de cacık. Çorbamı içerken karşıdaki masada başı da vücudu da insan birini gördüm. Lokantadaki tek insandı. Onu da halüsinasyonun bir parçası sandım. Çok uzun zamandır Eda'yla karşılaşmıyordum. Üniversiteli bir genç kız gibi değildi; ceketi, pantolonu, aksesuarlarıyla plaza kadını olmuştu. Bir yıl içinde evlenmiş ve iş hayatına devam eden bir kadın olarak birdenbire fazladan on yıl yaşlanmış gibiydi. Kafasını kaldırınca o da beni gördü ama benden daha az şaşırdı. Önündeki salatasını alıp yanıma geldi. Çatalını, bıçağını ve su bardağını garson masamıza getirdi. Evlendikten sonra ilk kez görüşüyorduk. Ellerini çenesinin altında birleştirip gözlerimin içine baktı.

"İyi misin?"

Gerçeklik duygumu yitirmiş gibiydim. Zihnimi odaklamaya çalıştıkça başarısız oluyordum. Biraz su içtim.

"Kusura bakma, toparlayamadım bir anda."

"İyi misin?"

Gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. O kadar iyi hissettim ki, o kadar hayat dolu hissettim ki, bunu anlatması güç. Ama hepsi bir göz kırpması kadar bir süreydi. Gözlerini kaparsa ölecek gibiydim.

"İyiyim. Fena değil. Sen nasılsın? Evlilik nasıl gidiyor?"

"Biz boşandık."

Dikkatimi tam toparlamıştım ki, yeniden darmadağın oldu. Aklımın bana oyun oynadığı düşüncesinden sıyrılamıyordum. Biraz daha su içtim. Anlamsız bir şekilde gülümsemeye çalışıyordum. Ne dediğini anlamadığımı hissetmesin diye, aptalca gülümseme gayretimden daha anlamsız şekilde bir de ileri geri kafamı sallıyordum. Görüntülerle ilgili sorunlarım olduğunu zaten biliyordum da bu kez kelimeler de başka başka kılıklarda karşıma geliyor olabilir mi diye endişeliydim.

“İyiyim. Fena değil. Sen nasılsın? Evlilik nasıl gidiyor?”

Aynen böyle sordum. Noktasına virgülüne varıncaya kadar az önce söylediklerimin aynısını tekrar ettim. Hiç konuşmamışız gibi, bana hiç cevap vermemiş gibi, ne dediğini hiç duymamışım gibi tekrar ettim.

“Biz boşandık, dedim.”

Tutunacak bir gerçeklik arıyordum; lokantadakilere baktım, bazıları kurt başlıydı, önümdeki domates çorbasına baktım sonra, bardaktaki suyu inceledim uzun uzun, garsonu izledim gözlerimle; yaşadığım andaki gerçeklerle zihinsel yanılgılarım arasındaki mesafeleri ölçmeye çalışıyordum. Eda’nın gözlerine baktım çok kısa bir süre için.

“İyi değilsin değil mi? İlaç testlerine devam mı?”

Konuşamadım. Başımı evet anlamında salladım. Artık yüzüne bakamıyordum.

“Neden hâlâ devam ediyorsun. Levent gibi mi olmak istiyorsun? Söylesene?”

Söyleyebilecek bir şeyim yoktu. Levent’ten daha beter olabilirdim. Onun kadar ucuz kurtulamayabilirdim. Bazen o kadar ağrılar çekiyordum ki tarifi mümkün değildi. Uğursuz bir ağrı böbreklerimden başlayıp ciğerlerime, oradan da bağırsaklarıma geçiyordu; tam olarak nereden kaynaklandığını anlayamıyordum. Gece yarılarında iki büklüm yatağımda kıvranıp yatmaya çalışıyordum.

“Sen az önce ne söyledin Eda?”

“Neden hâlâ ilaç denekliğine devam ediyorsun dedim.”

“Hayır ondan önce.”

“Ne zaman?”

“Boşandım mı dedin?”

“Evet.”

Hiçbir şey olmamış gibi salatasını yemeğe devam etti.

“Öldür kendini, aferin.”

“Neden boşandın?”

“Boş ver, olan oldu.”

“Neden ama? Merak ettim.”

“Bir insanın bir insanı gerçekten tanıyabileceğine dair bütün inancımı kaybettim. Son umudum Savaş’tı, o da tükendi gitti. Babamdan sonra inancımı toparlayacak son erkek oydu. Büyük şeyler beklediğimden değil. Hatta şimdi evleniyoruz ama sonradan bir sürü bokluk çıkar diyebiliyordum. Ben, birlikte yürüyebileceğimiz samimi, içten, gerçek bir duygu olduğunu düşünmüştüm. O da bana yetecekti ama yokmuş. Bana sürekli yalan söylediğini de biliyordum ama olsun diyordum kendi kendime, bu çocuğun bende yarattığı bir şey var. Bir karşılık, ne bileyim işte sağlam bir duygu. Öyle ya da böyle. Ben bunu çalışıyor sanıyordum. Bir işi yokmuş. Siktir et, olmasın. Üniversiteyi de bitirmemiş. Bitirdim deyip birkaç işte çalışmış ama oralardan da atılmış. Onu da umursamadım. Ben çalışıyorum nasılsa, o da bir şeyler yapar eder, geçiniriz dedim. Bir ev alacağız birlikte diye bankada birikmiş paramı onun hesabına aktardım. O parayı da yedi. Giden para olsun dedim. Ne olacak. Bir gün tekrar kazanırız. İyice sıkıştık, ben de kredi aldım. Gel zaman git zaman o para da gitti. İş yapacağım dedi, şu dedi, bu dedi. Maaşımın yarısı kredi borcuna gitmeye başladı. Eve ayık gelmemeye başladı. Morali bozuk çocuğun diyordum. İki aydan sonra tutturdu çocuk yapalım diye. Sevgiden değil de nedir? Ama benim içimde bir kurt vardı; ben kendim bunun bokunu temizlerim ama çocuk başka. Ben buna söylemeden doğum kontrol hapları alıyordum. Hiç söylemedim. Üç beş ay geçince bu tabii neden çocuğumuz olmuyor diye söylenip durmaya başladı. Ben de sabredelim filan deyip geçiştiriyordum. Biraz daha zaman geçti. İş güç yok tabii. Bir öğrendim ki annemden para almış. Düşünebiliyor musun? Eda utandı isteyemedi ama çok zor durumdayız diye kadından para almış. Nasıl utandım anlatamam sana. Köpek gibi çalışıyorum borç ödemek için. Banka kredileri, hacizli borçlar bir de üstüne çevremizden elden alınan borçlar. Bu bir gece benim doğum kontrol haplarımı buldu. Delirdi. Resmen delirdi o gece. Ağzıma yüzüme vurdu. Eskisi gibi. Sonra aynı gece tecavüz etti. Bildiğin tecavüz.”

“Eda anlatma boş ver.”

“Neden, merak etmiyor musun?”

“Etmiyorum anlatma.”

“Ediyorum diyordun, yalan mı söyledin?”

Sesi yüksek çıkmıştı. Etrafıma bakındım. O da bakındı ve anlatmaya devam etti.

“Tecavüz ve dayak sonra da devam etti. Nasıl yapacak, bütün gün yanımda mı duracak? Ben üstüne bir de ertesi gün hapı alıyordum ne olur ne olmaz diye. Rahmimi ellerimle parçalarım da yine de çocuk yapmam diye bağırdım buna. Sinirden yine deliye döndü. Birbirimize girdik, ben de meyve bıçağını buna sapladım.”

“Nasıl yani?”

“Bildiğin sapladım. Zaten ayakta duracak hali yoktu. Dayağa yeltenince dayanamadım sapladım. Sonra da ambulans çağırdım, hastaneye yolladım, kendim de karakola gittim. Kocamı bıçakladım dedim. Düşünebiliyor musun, Demirkubuz filmine döndü evliliğimiz.”

Gülümsedi; kahverengi bir gülümsemeydi. Diğer sandalyeye koyduğu Prada çantasını kucağına alıp içinde bir şeyler aramaya başladı. Bir ara başını kaldırıp gülümsedi tekrar.

“Pazardan aldım.”

Çantasından küçük bir el aynası çıkarıp gözlerine dikkatlice bakmaya başladı. Böyle anlarda herkes kadınların gözlerinin akıp akmadığını kontrol etmek için aynaya uzun uzun baktığını düşünür ama tam olarak öyle değil; kadınlar kendilerine cesaret telkin etmek için bakarlar o aynaya, kaldıkları yerden aynı güçle devam edebilmek için.

“Sonra ne oldu?”

“Karakolda üç, dört saat kaldım. Olaya baktılar filan. İfademi aldılar. Sonra serbest bıraktılar. Bir yere gitmeyin filan diye uyardılar. Öyle işte.”

“Savaş’a ne oldu?”

“Pek bir şey yok. Aynı akşam bıraktılar. Ben eve gitmedim sonrasında. Tehditler, tehditler, tehditler işte, ne olacak ki başka!”

“Bir şey yaptı mı?”

“Yok. Annemin evine gitti geldi. Baktı ki olmayacak sonra o da vazgeçti. İki ay içinde de boşandık.”

“Daha önce böyle olacağını bilmiyor muydun?”

“Herkes gibi başlama lütfen. Bilmiyor muydun, bilmiyor muydun! Biliyordum anasını satayım. Evet biliyordum ama evlendim. Deliyim ben. Allah Allah ya. Herkes aynı lafı ediyor.”

“Tamam kızma.”

“Bilmiyor muymuşum. Lafa bak.”

“Özür dilerim.”

Sustu ve salatasını yemeye devam etti. Tuhaf bir durumdaydık. Aradan geçen onca zaman hiç görüşmemiştik ve şimdi boşanmış bir kadın olarak oturmuş yemeğini yiyordu; kocasından şiddet görmüş, saldırıya ve hatta tecavüze uğramış bir kadın. Edebiyat kulübündeki o cıvıl cıvıl kız, şiirden, romandan söz ederken kalbi kanatlanan Eda gitmiş, pazardan aldığı Prada çantasından çıkardığı küçük el aynasında kendisini tanımaya çalışan bir kadın gelmişti. Her şey çarçabuk olmuştu. Çarçabuk. Ya ben? Benden söz etmeyelim hiç.

“Bir şey soracağım?”

“Yok seninle evlenmem. Boşuna ısrar etme.”

Gülümsüyordu. Ben de gülümsedim.

“Başka bir şey söyleyecektim. Paraya ihtiyacın var mı diyecektim.”

“Yok ya. Sağ ol. Benim düşünceli arkadaşım. İhtiyacım yok.”

“Arkadaşım” kelimesi içime dokundu. Bundan çok daha fazla şey olalım istiyordum. Şimdi biri gelse, iki elinde iki silah, başımıza doğrultup ateşleyiverse, o kırmızı battaniyenin ayrı yerlerine düşeriz.

“Sen para kazanmak için kendini öldür. Sonra birlikte o parayı yiyelim tamam mı? Çok güzel yapıyorsun.”

“Öyle bir şey yok. İyiyim.”

“Bok iyisin. Geberip gideceksin. Sarhoş gibi bakıyorsun.”

İyi olmadığım doğru. Sarhoş gibi baktığım da. Ama bir konuda yanılıyor Eda; ben ona amfide karşılaştığımızda da sarhoş gibi bakmıştım. İyi olmadığımın işareti sarhoş gibi bakmam değildi.

26.

Rüstem annesini ziyaret ettikten sonra planını kafasında netleştirdi. İstanbul'da en fazla üç dört gün daha kalıp trenle Konya'ya gideceklerdi. Konya'da bir arkadaşı varmış. Orada da iki hafta kaldıktan sonra Gaziantep'e bir başka arkadaşının yanına gideceklerdi. Aynı yerde uzun süre kalmak istemiyordu ve mümkün olduğu kadar da kalabalık şehirleri tercih ediyordu. İkişer hafta arayla farklı şehirlerde kalacaklar, bir yandan da evlenme hazırlıkları yapacaklardı.

Rüstem ve kız evdeyken pek fazla yanlarında kalmak istemiyordum; üç kişi tuhaf bir sessizlikle evin içinde birbirimize temas etmeden yaşıyorduk. Sanki bir odadan diğer odaya geçerken içimizden geçiyorduk, o kadar ilgisizdik birbirimize karşı. Sessizlik bir çeşit koruma kalkanı olarak kabul görmüştü ve kimse bu kalkanı delmeye kalkışmıyordu. Kız kendisine sürekli ev işi icat edip onlarla uğraşıyordu, Rüstem sigarasını yakıp düşünceli düşünceli tavana ve duvarlara bakıyordu, ben de televizyonu açıp sesini kısıp gözümü ayırmamacasına televizyona bakıyordum. Kızın üzerinde artık benim eşofmanlarım yoktu. Kendisine birkaç parça kıyafet almıştı. Bana da bir terlik almış. Eve gelince kapının önünde terliği uzatınca gördüm. Önüme uzanan siyah terliğe garip bir nesneymiş gibi baktım önce. Sanki bir anlığına bir şey söylememi bekledi ama hemen geri dönüp yeni yaşam alanı olan mutfağa girdi. Mutfakta, mutfağın küçücük olduğunu söylemem lazım bu arada, o kadar uzun süre neler yaptığını bilmiyorum.

Hem evden biraz uzaklaşmak hem de sürekli ertelediğim yüzleşmeyi gerçekleştirmek için Baki Semih'i aradım. "Bir yerlerde oturup sohbet

edelim mi?” dedim. Hemen kabul etti. İki saat sonra da Kabataş sahilindeki çaycıda oturmuş, hafif soğuk havada kaşkollarımıza sarınmış halde iskeleye yanaşan gemilere bakarak sohbet ediyorduk. Kesik kesik konuşuyorduk diyelim. İskeleye yanaşan gemiden inmek için insanların nasıl sabırsızlandıklarına bakıyorduk. Bizim acele edip yetişeceğimiz bir yerimiz yoktu. Muhtemelen o gemilerden birinde olsaydık en son çıkanlardan biri olurduk; ben ve Baki Semih. O yüzden dönüp dolaşıp birbirimizi bulduk.

“Ne yaptı o çocuklar?”

“Kim, Rüstemler mi?”

“Evet. Nedir son durumları?”

“Gidecekler birkaç güne. Şehir dışına çıkacaklar. Arkadaşları filan varmış.”

“Gidip konuşalım olmazsa aileleriyle.”

“Deli misin abi? Öldürürler onları da bizi de.”

“Neden öldürsünler canım. İnsan gibi konuşacağız.”

Baki Semih için hayat böyle akıyor; birilerinin durduk yere bir başkasına haksızlık edebileceğine, hele hele eziyet edebileceğine ihtimal vermiyor. Böyle şeylerle karşılaşmadığından değil, onun yaşadıklarını gündüz yaşasa gece olurdu, o kadar ağır yaraları var ama bu duyguya teslim olmuyor. Yaşadıklarının ağırlığı ne olursa olsun insanın derinlerinde saklı olan iyiliğe inancını kaybetmiyor; bunun aksini gösteren her türlü olumsuzluğu tereddütsüz bir şekilde görmezden geliyor. Dilinde aynı cümleyi tekrarlamaktan bıkıp usanmıyor: Ne ki mütecellidir, iyidir.

“Bu rüya meselesi nedir abi?”

Meselenin ağırlığından sırtı büküldü. Bardağının dibinde kalan son yudumu aldıktan sonra garsona bir çay daha getirmesi için işaret etti. Çayı gelene kadar da hiçbir şey söylemedi. Garson çayını getirdiğinde bardağın kenarındaki şekerleri ve çay kaşığını tepsinin içine bıraktı. Garson önümüzdeki kâğıda bir çapraz çizgi daha çekti tükenmez kalemiyle. Çayından bir yudum alınca konuşmaya derman buldu.

“Cennetmekân Ahmet Niyazi Efendim son zamanlarında sık sık yaşayacağımız imtihanlardan söz ederdi. Her muhabbetin ucunu getirip buraya bağlardı. Aman dikkat edin birbirinize, yola sıkı sıkıya bağlı olun, diye tembihlerdi. İsm-i Celâl ile imtihanımız var, diyordu. Üzgündü. Daha önce efendime müntesip birkaç kişi sağda solda post sermeye başlamış

diye haberler duyduk. Etraflarına da parası pulu olan adamlar doluşmuş. Bir de bu adamların keramet sahibi oldukları dedikoduları alıp yürüdü. Şöyleymiş de böyleymiş de, şunu yapmış da bunu yapmış da, adamın daha yüzüne bakınca hayatını anlıyormuş, bir rüya tabir ediyormuş ki sormayın gitsin. Efendiciğimin de kulağına geliyordu böyle sözler. Aldırmıyordu; batıl göze, kulağa, nefse hoş gelir ama hakikat ağır yüktür, biz işimize bakalım deyip geçiyordu. Biz işimize bakalım, en çok söylediği buydu. Birileri sinirlendirince de, bunların yaptığı kocakarı falcılığından farksız diyordu. Ama ne olursa olsun, bu adamları daha önceden tanıyan ihvandan da kimilerinin aklı karışıyordu. Efendim sanki bunların inadına cezbeye geleni azarlıyor, rüyasında Peygamber Efendimizi gördüğünü anlatanları sessizce geçiştiriyordu. Biz imtihanı bu sanıyorduk ama meğer daha şiddetliymiş. Sonradan anladık, Efendimi Rabbimize yolcu ettikten hemen sonra."

"Ne oldu ki?"

Yanımızdaki masada oturan genç çiftin birden sesi yükselmeye başladı. İkimiz de oraya bakmaya başladık. Kız ayağa kalktı ama genç çocuk kızı kolundan tutup oturtmaya çalışıyordu. Kız kolunu kurtarmak istemiyordu sanki. Belki de adam kolunu tutsun diye ayağa kalkmıştı; kolunu tutsun ve bir daha hiç bırakmasın. Son çare gitmeye yeltenmiş gibiydi. Gitmeme izin verme ne olur bakışını gördüm kızın gözlerinde; gitmeme izin verme ki beni sevdiğinden emin olayım bakışını, elimi tutup yanına çekersen her şey hallolacak çağrısını. Acaba aynı şeyi ben de yapıyor olabilir miyim, diye düşündüm. Baki Semih elimden tutsun ve beni kaybolduğum sokaklardan tekrar evime götürsün istiyor olabilir miyim? Bunca korktuğum, ertelediğim görüşmeye şimdi neden cesaret ettim bir anda?

"Efendimin vuslat töreninden sonraki gece, ihvanın kahir ekseriyeti rüyasında sizi görmüş."

"Nasıl yani?"

"Öyle işte. Biz de garipsedik. İçimize kuşku düştü, anlamadık. Tuhaf bir şekilde birçoğumuz sizi gördük. Oturduk konuştuk, hikmetini anlamaya çalıştık. Efendime işaret eden bir şey olduğuna kanaat getirdik. Bir yandan da posta oturacak mürşidimizi bekliyoruz. Halifelerden hiç kimseyi rüyamızda göremedik. Ben gidip bir ziyaret edelim, sohbet edelim, rüyanın hikmeti neymiş belki muhabbette açık olur ya da davet edelim tekkeye buyursun gelsin, özledik zaten kucaklaşırız dedim. Biraz mesele

haline geldi tahmin edersiniz ki. Neyse istişare bitti bir de istihareye yatalım dedik. Yattık ama daha da tuhaf bir şey oldu.”

“Ne oldu?”

“Yine sizi gördük birçoğumuz.”

“Ne anlama geliyor bu?”

“Rüya bu. Pek çok anlama gelebilir. Mana âlemi geniştir, işaretlerin peşine düşersin ama seni nereye götüreceğini bilemezsin. Allah bilir. Mesele şu, bu işaretlerin seni götürebileceği her yere ve her şeye razı mısın? Bu yolun bütün sonuçlarına, bütün kalbinle açık mısın? Sonuç dert, çile, gam, keder, hüzün, acı, gözyaşı olsa da razı mısın? Merak için mi işaretlerin peşine gidiyorsun, heves için mi, yoksa kemal bulmak için mi? Mesele bu. Rıza makamı ağır bir makamdır. Kahrın da hoş lütfun da hoş. Bizim Yunus öyle der ya, *hoştur bana senden gelen gerek ağlat gerek güldür*. Çenem açıldı. Uzatmayayım.

İkinci kez görünce ben artık kararımı verdim, bizim burada bir imtihanımız var, gelen gelsin dedim. İhvandan bazıları iyice uzaklaştı. Efendiciğim haklı çıkıyor. Kalktım geldim. Durum bu.”

“Benden ne istiyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun?”

“Bilmiyorum. Bakalım Mevla ne gösterir. Siz dergâha gidip gelmeye başlarsanız belki görürüz. Belki de göremeyiz. Zahir olana gayret gösterelim, batın da elbet gösterilir.”

Dışarıdan bakıldığında ne kadar tuhaf gözüktüğünün farkındayım ama kendi içinde gayet anlaşılır şeyler bunlar. Anlaşılır ama içinden çıkılması da çok güç şeyler. Vaziyeti çözebilmek için aklınızla, iradenizle bir şeyler yapmaya çalışmanızın nafile olduğu durumlar bunlar. Zuhurata teslim olmak, derdi babam sık sık. Onların sorunu bu. Duygusal olarak üzerimde hiçbir sorumluluk hissetmiyorum. Baki Semih’in benden isteyebileceği herhangi bir şeyi yapmak gibi niyetim de yok. Kendi tercihimi çok uzun zaman önce yaptım ben; babama rağmen, bırak babamı, kendime rağmen yaptım.

Çayımı bitirince garsondan hesabı istedim. İskeleye yanaşan gemilere bakmaya devam ettik. Garson önümüzde çarpılar olan kâğıttan borcumuzu hesap etti. Baki Semih’in tek hareketiyle, parayı onun elinden almayı tercih etti.

Baki Semih’ten ayrıldıktan sonra sokaklarda sürte sürte biraz daha zaman geçirip eve doğru yürümeye başladım. Kılıç Ali Paşa Camii’nin önünde kalabalık bir Uzakdoğulu turist grubu, ellerindeki uzun çubukların ucuna taktıkları telefon ve fotoğraf makineleriyle bol bol fotoğraf çekiyorlardı. Çoktandır tek bir fotoğraf bile çektirmediğim geldi aklıma. Boğazkesen’den yukarı doğru yürüdüm.

Eve varınca tekrar fark ettim ki asıl dert etmem gereken şey, Baki Semih’in meselesi değilmiş. Ondan çok daha önemli ve artık kapıma dayanmış bir derdim varmış.

Kapıma dayandığını Rüstem geldiği anda anlamıştım ama eve gidince öğrendiklerim artık meselenin kapıdan içeriye adım attığını gösteriyordu.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Rüstem’e kalsa meselenin çözümü ihtimal dışı gözüküyordu. Yaptığı şeyin izah edilebilir bir yanı yoktu.

27.

Rüstem, sabah ben ayrıldıktan hemen sonra evden çıkmış, Esenler'de düğün salonunda birlikte çalıştığı bir arkadaşının yanına gitmiş. Mürsel durumunu merak ediyormuş. Dışarı bile çıkmamasını tembihlemişken kalkıp da arkadaşına gitmesi her şeyi berbat etmenin ilk adımı olmuştu. Durumun ciddi olduğunu kavrayamadığından, hadi unuttuğundan diyelim, bir de o günden beri ağır mı ağır bir vicdan azabı çektiğinden daha fazla dayanamamış. Benim ne dediğime de artık aldırmadan gizlice arkadaşıyla buluşmuş. Rüstem şunu anlayamamıştı; oradaki herkes bir daha okka altına girmemek için Rüstem'i hiçbir paha istemeden anında satmaya hazırdı. Rüstem onlar için bu kadar ucuzdu aslında. Zaten olan olmuş; Mürsel'i komaya sokmuşlar, diğerlerini bir temiz dövmüşler, her yerde seni arıyorlar, ne diye çıkıp kendini gösterirsin? Çok samimi arkadaşıymış da o yüzden kimseye bir şey söylemezmiş. Buna saf saf inanıyordu Rüstem.

Zamanı ve olayları geri döndüremeyeceğinin farkında olmadığı için aptalca bir cesaretle şövalyelik yapıp kendini ortaya atmıştı. Benim evimde kaldığını söylemiş ama zaten kimse evimin nerede olduğunu bilmiyormuş. Bunu yapmıştı, evet. Ona sorulsa hiçbir sorun yoktu, yapmak zorunda olduğu bir şeyi yapmıştı; kimsenin arkasından kötü bir şey düşünmesini istememişti.

Kaçak gelin ve onun kahraman şövalye âşığının benim yanımda gizlendiklerini de öğrendiklerine göre sadece onların bu şehri terk etmesi yetmezdi; bu şartlarda kendim için de bir şeyler düşünmek zorundaydım. Onları gönderdikten sonra istedikleri cevapları alana kadar bana sorular

sormaya devam edeceklerdi. Ölmeyecek kadar komaya sokup, bir tek soruya cevap verecek kadar iyileşmemi bekleyecekler, cevap veremezsem yine ölmeyecek kadar dövüp aynı soruyu tekrar soracaklardı. Öfke durumlarına göre vücudumdan bazı parçaları keserek de sorularını yöneltebilirlerdi. Hayal güçleri ne kadarına yetiyor bilmiyordum ama benim izlediğim filmleri izlemişlerse ve o sahneler akıllarına gelirse düşünmesi korkunç ihtimaller beni bekliyordu.

Rüstem'le konuştuğumuz andan itibaren gayriihtiyari biçimde, birlikte çalıştığı arkadaşlarıyla karşılaşmalarımızı hatırlamaya çalışıyordum. Kim olduğumu, nerede oturduğumu, nelerle meşgul olduğumu bilip bilmediklerini düşünüyordum. Her şey hızlıca kafamdan akıp gidiyordu; telaş içinde ve ne yazık ki anlamsızca bir çabayla üç yıllık süreyi anbean hatırlamaya çalışıyordum. Olmadı tabii. Her şey korkudan. Her şey telaştan.

Öğrenmek için çok zaman geçmesine gerek kalmadı.

Rüstem, iki gün sonra evin etrafında tesadüfen birini gördüğünü söyledi. Daha doğrusu oralarda dolaşan birisini eski bir tanıdığına benzetmiş. Ona sorarsan benzetmiş ama ben zerre kadar kuşku duymadan benzettiğini sandığı kişi olduğundan emin oldum. Rüstem, gördüğü kişinin epeyce uzaktan geçtiğini ve zaten kendisini görme ihtimalinin olmadığına yeminler ediyordu. Ama anlayamadığı şey; uzaktan da geçmiş olsa yakınımızdalardı artık. Görüp görmemesi hiç önemli değildi, çok yakınımızda bir yerlerdelerdi. Artık bir kişi değil, daha çok kişi olacaklardı. Etrafımızı kuşatacaklar ve her köşeye dikkatle bakacaklardı. Hedeflerine en yakın olabilecekleri yere gelmişlerdi zaten. Asıl zor olanı başarmışlardı ve bundan sonrası küçük tesadüflere kalmıştı. Belli ki evimin tam olarak nerede olduğunu bilmiyorlardı ama yaklaşık olarak buralarda bir yerlerde olduğuna dair fikirleri vardı. Belki beni de tanımıyorlardı ama Rüstem'in zaman zaman Tophane taraflarına geldiğini biliyorlardı. Bu akla daha yatkın; Rüstem'in arkadaşları ara sıra bu çevreye takıldığını biliyor olmalılardı. Peki arkadaşı Rüstem'i takip etmiş olabilir miydi? Bu durumda evi de öğrenmiştir. Peki neden gelmemişlerdi? Korku, yavaş yavaş insanı deliliğe yakınlaştırıyormuş, bu sayede öğrendim. İnsan korkunun eşiğine gelince olasılıklar, akıl ve mantık ölçüsünden hızlıca uzaklaşıyor; imkânsızlık ortadan kalkıyor, yan yana gelmesi mümkün olmayan şeyler birden yakınlaşıyor. Deliliğin daha

kaç türüne yaklaşacaktım acaba?

Rüstem'e de kıza da bu sürede ne yapacağımızı tane tane, güzelce anlattım; kapıyı kilitleyeceğiz, perdeleri kapatacağız, dışarıya adım atmayacağız ve evdeki yiyeceklerle idare edeceğiz. Nefes bile almamamız gereken bir an olursa nefes de almayacağız, kalp atışlarımız ufacık da olsa bir ses çıkarmaya başlarsa kalbimizin atışlarına da engel olacağız.

Ben bunları söyler söylemez kız ağlamaya başladı. İkimiz de ne diyeceğimizi bilemediğimizden sessizce ağlamasını izlemeye başladık. Bir süre içini çeke çeke ağladıktan sonra ani bir hareketle kapıya yöneldi. Rüstem anlık şaşkınlığını üzerinden atıp ayağa fırladı ve koşup kızın kapıyı açmasını engelledi.

"N'apıyorsun Nurhan? Delirdin mi sen? Kendine gel. Saçmalama Allah aşkına!"

Nurhan. Kızın ismi Nurhan.

Adını duyunca garip bir duyguya kapıldım, kızın kimliği daha gerçek bir düzleme taşındı. Artık bir ismi vardı. Bunu hiç beklemiyordum. Gelinlikli kız diye andığım biri olmaktan çıktı. Bir süredir benim evimde kalan, ortak kaderin içinde aynı telaşlara düştüğümüz Nurhan'a dönüştü; ismiyle birlikte gerçek bir kimliğe yani. Böyle olunca da varlığı, anlamı, hatırası pekişti. Tanışmak böyle bir şey; karşındaki insanı göz aşinalığından alıp hatıranda yer tutan insan değerine yükseltiyor.

"Rüstem, bırak ben gideyim. Size de bir kötülük etmesinler."

"Ya sana geç otur diyorum yerine."

"Benim yüzümden hepinizin başı belaya girdi."

"Neden senin yüzünden olacakmış, ben getirdim seni buraya. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Rüstem kapının önüne geçmiş Nurhan'ı içeri doğru çekmeye çalışıyordu. Kız göz ucuyla bana baktı. Ağır bir suçluluk duygusu hissettiği çok belli oluyordu. Rüstem omuzlarından tutup koltuğa oturttu. Oturur oturmaz tekrar ağlamaya başladı.

"Nurhan sakin ol biraz. Bu saatten sonra böyle şeyler yapman her şeyi daha da kötüleştirir. Olan olmuş, yapacak bir şey yok. Sabırlı ol. Bir çaresine bakacağız."

İlk kez ismiyle sesleniyordum. Söylediklerim ne derece etkili oldu bilmiyorum ama en azından ağlaması durdu. Ağlaması durunca ortalığı bir sessizlik kapladı. Perdeler örtülü olduğu için iyice kararmış odada öylece

konuşmadan oturduk. Bir süre daha böyle olması gerekiyordu.

Rüstem'le kızı, Rüstem'le Nurhan'ı yani, birlikte şehir dışına arkadaşlarının yanına yollayıp ben de başka yere taşınayım diye planlar yapmaya başladım. Çok fazla eşyam yok, taşınmak benim için büyük bir sorun değil. Hatta buralardan uzaklaşmak için Anadolu yakasında bir yere taşınabilirdim. Fakat para sorunum var. İlaç testleri işinde iyi para kazanmıştım. Kazandığım paranın epeyce bir kısmını biriktirmiştim. Fakat o iş patlayınca, son bir yıldır yarım yamalak işlerle geçiniyordum. Parayı mümkün olduğunca dikkatli harcamaya çalışıyordum. Adamakıllı bir iş bulamayacağımı bildiğim için bir çeşit sigorta gibi saklıyordum. Ama ister istemez, az az da olsa harcamaya başlamıştım. Bu durumda yeni ev tutmak fazladan bir dolu masrafa sebep olacağından zorluk çekebilirdim.

Eda'yla Karaköy'deki lokantada karşılaşmamızdan bir ay sonra ilaç testleri işi sona erdi. Şirketten aradılar ve bir süre testlerin olmayacağını söylediler. Ne kadar süre olduğuna dair de bir bilgi vermediler; biz sizi haberdar ederiz dediler ama bugüne kadar da arayan soran olmadı. Aynı testlerde yer aldığımız bir kadından laboratuvarla ilgili soruşturma açıldığını öğrendim. Bazı çalışanları tutuklamışlar, ne olacağı belli değilmiş. Allah'tan bizimle ilgili bir durum yokmuş. Gerçekten de mahkemeden, savcılıktan bununla ilgili bir çağrı olmadı. Levent'in ölümü bazı şeyleri tetiklemiş olabilir. Polisler onun ölümü üzerine harekete geçmiş olabilirler. Aslında böyle bir şeyin olacağını şirkettekiler de bekliyorlardı. Onlar için de bizim için de hiç sürpriz olmadı.

Beni laboratuvardan arayıp bugün gel deseler, tekrar testler başlıyor deseler atlar giderim. Bir dakika bile düşünmem giderim ve verdikleri ilaçları almaya devam ederim. Benim için pek çok faydası vardı bu işin; çok para kazanıyordum, zaman zaman da olsa gündelik hayatın gerçekliğinden tamamen uzaklaşıyordum, bütün bunlar yetmezmiş gibi yavaşça ölüyordum. Daha ne isteyebilirdim ki? Umarım bir gün yeniden böyle bir imkânım olur.

Başka bir eve geçtikten sonra para sorunu üzerine biraz daha ciddi kafa yormam gerekecekti. Babam hayatı boyunca biriktirmek nedir bilmediği için, daha doğrusu kesin bir şekilde reddettiği için ondan bana kalan bir şey yoktu. Kitaplarının telifi vardı ama onları da zaten vakıf aracılığıyla öğrencilere burs olarak dağıttırıyordu. O paralarla ilgili bir talebim de

yoktu.

Rüstem ve Nurhan'la birlikte ortalık kararana kadar o odada öylece sessizce oturduk. Akşam olunca Nurhan mutfağa gitti ve bir şeyler hazırlamaya başladı. İçeriden gelen sesler evdeki sessizliği bozdu. Televizyonu açtım ve sesini kıstım. Biraz sonra ikisi masaya geçti ama benim bir tek lokma yiyecek halim yoktu. Bütün ısrarlarına rağmen masaya oturmadım.

Bir an kapının çalındığı hissine kapılıyordum. Diğerlerinin yüzünde herhangi bir emare olmayınca bana öyle geldiğini anlayıp televizyona bakmaya devam ediyordum. Oturduğum yerde sızmışım. Uyandığımda boynumda bir ağrı hissettim. Koltuktan kalkıp üzerimi değiştirip yatağıma yatmaya üşendim ve tekrar gözlerimi kapattım. Bu sefer boynumu diğer yana çevirdim ki ağrı dinsin. Ağrımaya devam ediyordu. Bir ayak sesi geldi kulağıma. Gözlerimi karanlıkta fark edilmeyecek kadar hafifçe araladım. Nurhan'dı. Önce televizyonu kapattı. Sessiz olmaya çalışıyordu. Sonra bir battaniye alıp yanıma yaklaşmaya başladı. Gözlerimi tamamen kapattım. Aslında ayağa kalkıp yeter artık böyle saçma sapan şeyler yapma, böyle abi muhabbeti yapmaktan da vazgeç diye bağıracaktım. Boş verdim. Yanıma iyice yaklaşıp elindeki battaniyeyi üzerime örttü. Uyandırmamak için elinden gelen gayreti gösteriyordu. Battaniyeyi iyice yayıp düzeltti. Sağıma soluma bakıp yine son derece sessizce yanımdan uzaklaştı.

Kendi düğününde, üzerinde gelinlik varken bir bakışmanın sonucunun buralara kadar gelebileceğini düşünemezdi. Böyle şeyler pek kimsenin harcı değildir açıkçası. Bunu yapabilmek için insanın ya deli olması ya da yarasının çok acıyor olması, dayanamayacak hale gelmesi lazım.

Nurhan deli değildi.

Artık acısına tahammül edemez hale gelmişti. Onu umutsuzca Rüstem'in peşine takan ve buraya kadar getiren tek sebep buydu.

28.

Sabah, kapının çalınma tarzından Baki Semih'in geldiğini anladığım için kapıyı açınca hiç şaşırmadım. Ama asıl şaşırtıcı olan Baki Semih'in söylediklerydi. Bir koltuğun ucunda az bir yer kalmış gibi sığmaya çalışarak oturduktan hemen sonra yavaş yavaş konuşmaya başladı. Yanlış bir şey söylememek için azami dikkat gösterdiği belli oluyordu.

"Buralarda huzursuz görünüyorsunuz. İsterseniz misafirlerinizle birlikte zaviyenin misafirhanesine geçelim."

Konuşurken bakışları yere doğruydu ama sözlerini bitirir bitirmez ne düşündüğümü anlamak için yüzüme bakmaya başladı. Bu kez yere bakma sırası bana gelmişti. Bütün bunları nereden biliyorsun diye sormamın bir manası yoktu. Sorsam bile, böyle şeyler kendisine malum olan diğerleri gibi, o da bir şey bildiğinden söylemediğini, sadece içinden geldiği için teklif ettiğini söyleyecekti nasılsa. Bilen söylemez, söyleyen bilmez. O yüzden de meselenin bu kısmını hiç kafama takmadım.

Nurhan, ne ara becerdiyse artık, kısa bir süre sonra elinde kahve fincanlarıyla içeriye girdi. Rüstem sabaha karşı ancak uyumuştu sanıyorum ve henüz uyanmamıştı. Aradan yarım saat kadar bir zaman geçince, o da gelip Baki Semih'e saygıyla, hürmetle "Hoş geldiniz" dedi. Aşırı ihtimam gösterdiği belli oluyordu ve bu da beni şaşırtıyordu. Her seferinde elini öpmek için davranıyordu ama Baki Semih elini çekiveriyordu.

Önümde iki seçenek kalmıştı; ya Baki Semih'in önerisini kabul edip buradan uzaklaşacaktım ya da ailelere gidip Rüstem'le Nurhan'ın kaçtığı yeri söyleyecektim. Bunu da bir ahlak bekçisi gibi, ağdalı cümlelerle

yapacaktım. “Ahlaksızlar kalkıp benim yanıma gelmeye niyet etmişler, hemen kovdum efendim ve sizi aramaya başladım, ancak bulabildim, bir faydam olursa ne mutlu bana, böyle namussuz insanlara razı gelemeyiz!” gibi şeyler söyleyecektim.

Kaçmaya devam etmek zor ve tehlikeli olanıydı. Ailelere gitmenin de riski vardı ama eğer iyi oynayabilirsem sonsuza dek bu meseleden kurtulabilirdim. İkincisi bana daha iyi bir seçenek gibi geliyordu. Bir Baki Semih’e, bir de Rüstem’e baktım. Bu kadar adice fikirlerin kafamda gezinmesinden utandım ama elimden gelen bir şey de yoktu. Hem onları doğrudan teslim etmiş olmuyordum; hayati bilgileri saklayarak sanki ihbar etmiş gibi olacaktım. Gerisi artık onların işi olacaktı. Baki Semih, teklifine vereceğim cevabı duymak için merakla ve sabırsızlıkla yüzüme bakıyordu.

“Valla bilemiyorum ki. Ne yapacağımıza karar veremedim.”

“Siz bilirsiniz ama gelirseniz hem bir değişiklik olur hem de kafanızı toplarsınız. Ne yapacağınıza da o zaman karar verirsiniz. Daha iyi olur bence.”

Haklıydı. Buradan uzaklaşmak iyi olacaktı. Dergâhta daha güvenli oluruz diye geçti içimden. Rüstem konuşmanın başında olmadığından bir Baki Semih’e bir bana bakıp duruyordu; daha fazla merakta kalmasın diye durumu kısaca ona da anlattım. Çok uzun sürmedi zaten, durumu anlatmanın kendisi kısaydı. Sonrası uzun ve zordu. Bizi dergâhın misafirhanesine davet ediyordu Baki Semih. Rüstem’i çok heyecanlandırdı bu teklif. Bir dakika bile düşünmeden üzerine atladı.

“Abi bence de daha iyi olur. Birkaç gün kalırız. Gidene kadar.”

Her şey iyi güzel de yeniden dergâha gitmek fikri beni rahatsız ediyordu. Kafamı kurcalayan tek şey buydu. Babamın cenazesi için mecburen gitmiştim yakın zamanda. Ama şimdi tekrar gitmek, gitmekten ziyade orada kalmak fikrine alışmam mümkün değildi.

“Tamam, toparlanalım.”

Topu topu iki kelimelik cümlemin sonunu beklemeden içeri geçtiler ve eşyalarını hazırlamaya başladılar. Ben de kafamdaki karışıklıklarla birlikte ayağa kalktım ve nerede olduğumu anlamaya çalışır gibi sağa sola baktım. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Bir çantaya birkaç parça eşya koymam gerekiyordu, ne kadar kalacağımız bile belli değildi.

Epeydir kullanmadığım büyükçe bir sırt çantam vardı. Üzerindeki tozları

elimle vurarak temizledim. Seçtiğim eşyaları özenle katlayarak içine koymaya başladım; iç çamaşırlar, tişörtler, birkaç pantolon. Bazı şeyleri unutacağım endişesiyle sürekli sağa sola bakınıyordum; unuttuğum bir şey olursa da gelir alırım dedim, nihayetinde başka bir şehre gitmiyorum. Kendimi böyle rahatlatmaya çalışmama rağmen içimdeki tuhaf hisle baş edemiyordum; buraya bir daha dönemeyeceğim hissiyle. Boğazıma bir şey takılmıştı, bu evi bir daha göremeyeceğimi düşünüp hüzünleniyordum durduk yere. Bu yüzden de daha çok şey almak istiyordum yanıma.

Rüstem'le Nurhan zaten birkaç parça olan eşyalarını bir çantaya sığdırmışlardı. Kızın gelinliği kabarık bir şekilde pencerenin önünde, yerde duruyordu. Nurhan'ın bir an gelinliğe baktığını gördüm. Baki Semih ve Rüstem ortadan kaybolmuş gibiydi. Nurhan'la bir meselem varmış ve çözmem gerekiyormuş gibi.

"Gelinliğini almayacak mısın?"

"Efendim?"

Dalmıştı. Sorumu duyunca hafifçe bir irkildi.

"Gelinliği diyorum. Almayacak mısın?"

"He, yok. Almayacağım."

"Neden?"

Nedenini kuşkusuz biliyordu ama uzun uzun anlatacak mecali yoktu. Cevap vermekte önce tereddüt etti. Sonra utangaç bir edayla konuşmaya başladı.

"O gelinliği kendi rızamla almadım ben abi. Fatih'te bir gelinlikçiden aldık, üzerime geçirdim bir kez. Oldu mu dediler, oldu dedim. Beğendin mi dediler, beğendim dedim. Yalan.

Bir kez bile aynaya dönüp gelinlik üzerime nasıl olmuş diye bakmadım.

Ne gelinliği görmek istiyordum ne de kendimi gelinlikle görmeyi. Birisini gösterdiler kocan dediler, gelinliği de üzerime attılar. O kadar. O zaman neden evlendin diye soracaksın. Haklısın. Bir sebebi olması lazım değil mi? Bir insan sebepsiz yere neden evlensin? Ailem onlar, zorla evlendirdiler diye düşünüyorsundur belki. O da değil. Kimse zorla evlendirmedi. Zamanı gelince evlenmen gerekir. Benim de zamanım geldi. Birilerini gösterdiler. Bu çocuğu tanıyordum. Veysel, evlendiğim çocuk. Teyzemlerin komşularıydı. Bu çocuk olur mu dediler, ben de olur dedim. Zaten bu dünyada hiçbir şey umurumda değil. Zaten gerçekten âşık olabileceğim kimseyi bulamadım. Nereden bulacağım? Esenler'de bir

markette çalıştım. Sonra oradan da çıkardılar. Başörtüsü satan dükkânda çalıştım, oradan da çıktım. Kiminle nerede tanışıp da âşık olacağım, sonra da evleneceğim? Veysel olur dedim, gerisini düşünmedim. Sonra düğün gecesi salona geldik. Orada ben Rüstem'i gördüm. Bir an göz göze geldik. Öyle yıldırım aşk filan değil ha abi, yanlış anlama. Ama içimden dedim ki bu çocuk ölüyor. Aynen böyle geçti içimden; bu çocuk ölüyor dedim. Böyle yavaş yavaş ölüyor ama kimseler farkında değil. Etrafıma baktım, gerçekten de herkes kendi havasında. Rüstem'le birbirimize baktık tekrar. İçimizi gördük. Üzerinde bir gömlek vardı. Beyazlı kırmızılı bir gömlek. Kalbi kanamış gömleğine bulaşmış. Kan kaybından ölecekti. Ben bu çocukla gitmezsem yalnızlıktan ölür dedim içimden. Belki de ben evlenirsem yalnızlıktan ölürüm diye korktum. Yalan olmasın. Ama orada öylece üstü başı kan içinde kalmış, kan kaybından ölmezse bile yalnızlıktan ölecek, konuşuyor gibi yapsa da suskunluktan kelimeleri unutmuş bir adam vardı. Bir tek ben gördüm. Görmesem geçsem sorun değil. Ama Allah gösterdi. Görmezden geleyim dedim önce. Başka yerlere baktım. Anneme, babama, kardeşlerime, Veysel'e. Sonra yine bu çocuğa baktım. O da bana baktı. Artık istesem de görmemiş gibi yapamadım. Yaralarını sarsam iyi olur gibi geldi. Hayatımda hiç delilik yapmadım ben. Şimdi kime sorsan buna delilik der. Ama değil. Delilik değil bu. Ama nedir diye sorarsan bir şey diyemem. İçimden öyle geldi. Gerçekten içimden böyle geldi. Sonrası belli zaten. Çıktık geldik buraya."

Gelinlik orada kaldı. Bir suç unsuru gibi duruyordu. Acaba yaksam mı diye düşündüm ama sonra vazgeçtim.

Yavaş hareket ediyordum. Rüstem ve Baki Semih her nereye gittilerse geri geldiler. Herkes toparlanıp beni beklemeye başladı. Aklımdaki bir şeyi unutmuş da hatırlamaya çalışıyor gibi sağa sola bakıyordum.

"Bir eksik olursa telafi ederiz şehzadem. Çok mesele etmeyin. Çıkalım isterseniz."

Baki Semih'in yüzüne baktım bir şey söylemeden. Burada, benim yanımda olmasını anlayabilmekte güçlük çekiyordum. Bana bakarken yüzüne dolan şefkati, içinde bulunduğumuz duruma rağmen terk etmediği sabrı ve nezaketi, bir rüyanın ardına düşmesine neden olan sebatı ve tevekkülü anlamaya çalışıyordum.

İnsanın bir şeye bağlanması çok kolay değil. Bağlandığın andan itibaren nereye gideceğini sen değil bağlılıkların belirliyor. Kendini zincirleyip

sonra da anahtarı yutmak gibi bir şey. Baki Semih'in bağlılığı onu buraya kadar getirmişti ve sebepleri bir an olsun sorgulamadan yolda yürümeye gayret ediyordu. Anladığım kadarıyla aklına soru üşüşen dervişlerin hepsi bir bir ayrılmıştı yanından. Belki de aklını yitiriyordur diye geçti kafamdan. Belki de aklını yitirmiş bir adamın peşinden gidiyorum. Kendi çaresizliğimden Baki Semih'in önerisine can simidi gibi tutunuyorum belki de. Can havliyle, aklını yitirmekte olan bir adamın sözlerine kanıyor olabilir miyim?

"Bir şey unutmuşum gibi geliyor."

Gidenlere hep öyle gelir; bir şey unutmuşlar gibi. Oysa zaten bir şey unutmak için gider insan. Giderken bir şey unutmak sorun değil; insan çok daha büyük bir şeyi unutmak için gider. Geride kalanların ne anlamı olabilir ki?

"Olmadı geri gelirsiniz zaten."

Sağa sola boş boş bakınmaktan vazgeçip çantamı alıp çıktım. Kapıyı dikkatlice kilitleyip elimle sertçe kontrol ettim. Apartman lambası yanmadı. Elimi havaya kaldırıp hareket ettirdim, lamba yandı. Çantamı sırtıma asıp diğerlerinin arkasından dışarıya çıktım.

Baki Semih arabasıyla gelmişti. Yirmi beş yıldır kullandığı bordo renkli Volvo'sunun bagajına çantalarımızı yerleştirdikten sonra hareket ettik. Hiçbirimiz konuşmadık yol boyunca. Trafik sıkışsın, yolumuz uzadıkça uzasın istiyordum ama öyle olmadı. Beklediğimden de kısa bir süre içinde dergâhın bulunduğu yere geldik. Baki Semih arabayı park etti, bagajı açtı eşyaları indirmeye başladılar.

"Hadi içeri buyurun."

Sevinçli görünüyordu Baki Semih. Nicedir çabaladığı iş olmuştu nihayet. Öyle ya da böyle olmuştu.

"Ben bir sigara içeyim öyle geleyim."

Bir sigara çıkarıp yaktım. Hafiften yağmur yağmaya başladı. Yerimden hareket etmedim. Sigara ıslanmasın diye avucumun içinde saklayarak içmeye devam ettim. Sigaram bittikten sonra gök gürlemeye başladı. Büyük yağmurun habercisiydi. İçeri girdim. Baki Semih odalarda yerleşim planı yaptı. Nurhan için ayrı bir oda ayarlamıştı dergâhın misafirhanesinde, benle Rüstem de aynı odada kalacaktık. Nikâh durumları henüz gerçekleşmediği için böylesi bir zaruret ortaya çıkmış. Son derece kibarca yaptığı izahlardan sonra yerleşip dinlenmemiz için

yanımızdan ayrıldı.

Bir koltuğa oturup karşı duvarda asılı duran hatta ne yazdığını okumaya çalıştım. Aradan epeyce zaman geçtiği için okumakta güçlük çekiyordum. Sonunda başardım: “Allah kuluna kâfi değil midir?”

İnsan farklı farklı mekânlarda, sanki doğrudan kendisine yöneltilmiş gibi, o an içinde cevap verilmesi zaruriymiş gibi duran çetin sorularla karşı karşıya gelir. Sadece karşılaştığınız insanlar değil, bazen bir reklam afişi, okuduğunuz bir şiirin dizesi, kitapçıda rastgele gördüğünüz bir kitap kapağı, izlediğiniz filmin en saçma sapan karakteri garip bir soru yöneltir ve hazırlıksız yakalar. Duvarda asılı duran hat levhası da çetin bir soruyla karşılayabilir insanı; insanın içindeki bütün karanlık odaların kapısını zorlayan bir soruyla.

Orada ne kadar oturduğumu hatırlamıyorum. Bir süre sonra babam geldi. İlk andaki şaşkınlığımı atıp saygıyla ayağa kalktım ve az önce oturduğum koltuğa babam oturdu. Ben de hemen önüne, dizlerimin üzerine çöktüm.

“Sizin öldüğünüzü sanıyordum.”

“Ölüm buna mâni midir?”

Ölümün neye mâni olup olmadığını bilmiyorum. Bunu ancak ölenler ve ölmeden önce ölmeyi becerenler bilebilir. Ölmüş bir insan neler yapabilir? Her ölenin aynı şeyleri yapabilmeye kudreti var mıdır? Yoktur muhtemelen. Levent mesela, neler yapıyordur acaba? Ölünce ilaçlar vücudundan tamamen temizlenmiş midir?

“Hoş geldin evladım.”

“Hoş bulduk. Ama ben çok kalmayacağım burada.”

“Biliyorum.”

“Nereden biliyorsunuz?”

“İnsan ölünce bilmeye başlıyor.”

“Sonra ne olacağını biliyor musunuz?”

“Ne fark eder ki?”

Babam için hiç fark etmedi. Ömrü boyunca, olup biten her şeyin olabilecekler içinde en hayırlısı olduğunu söyleyip durdu. Acaba, neden, keşke gibi lafları kullandığını neredeyse hiç işitmedim.

Bir süre sessiz kaldık. İstemsiz bir şekilde kafamı çevirip duvardaki levhaya bakıyordum. Sürekli oraya baktığımı görünce, babam da levhaya baktı bir süre ve sonra sessizliği yine o bozdu. Ölüler sessizliğimizi nasıl bozabilir ki?

“Sen mürşidini bulamazsın. Mürşidin seni bulur.”

“Anlayamadım?”

“Sen kalkıp olmadık yerlere gittin, kimsenin seni bulamayacağını sandığın yerlere. Ama bak geldin. Mürşidin gelip buldu saklandığın yerde ve elinden tutup buraya getirdi.”

“Mürşidim kim?”

Babam cevap vermedi. Ben üstelemeye devam ettim.

“Baba, mürşidim kim? Ne demek istediniz? Söyler misiniz lütfen?”

Bütün ısrarlarıma rağmen cevap vermedi. Ayağa kalkıp ölülere özgü bir suskunlukla odadan ayrıldı. Gözlerimi açtım, saatin kaç olduğunu kestirmeye çalışıyordum. Çok geçmeden Baki Semih geldi. Babamın söyledikleri kulaklarımda çınlamaya devam ederken, adamı ilk kez görüyormuş gibi dikkatle yüzüne bakıyordum. Bakışlarımdaki farklılığı anladığını hissettim. Yüzüne kondurduğu tebessümle hafızamı yerine getirmeyi başardı. Ben senin tanıdığın, bildiğin o adamım, tebessümüydü bu.

“Gece uyumadınız herhalde. Yorulmuşsunuz. Öğle yemeği hazırladım. Arkadaşlar sofradalar siz de buyurun.”

“Yok. Ben aç değilim.”

“Kahvaltı da etmemişsiniz. Bir iki lokma bir şey atıştırın.”

Ağır ağır kalkıp Rüstemlerin yanına doğru gittim. Bir yer sofrasında oturmuş yemek yiyorlardı. Kız bizi görünce ayağa kalktı. Oturmamızı bekliyordu. Baki Semih eliyle işaret etti.

“Lütfen hanım kızım, rahatsız olmayın. Afiyet olsun.”

Kız yine de bizim oturmamızı bekledi. Yemek servisini de o yapıyordu. Bir tabak çorba içip kalktım. Dergâhın kapısının önünde bir sigara daha içtim. Yağmur yağmaya devam ediyordu. Saçağın hemen altında ıslanmamaya çalışarak bir yandan sigara içiyor bir yandan da yağmuru, sokağı, tek tük gelen geçeni izliyordum. Baki Semih de yanıma geldi. Bir sigara da ona uzattım.

“Bıraktım ben.”

“Sahi mi? Senin bırakacağını hiç düşünemezdim doğrusu.”

“Hiç düşünemediğimiz neler oluyor.”

Bunu bir umut cümlesi olarak mı söyledi, yoksa bir sızı olarak mı söyledi tam anlayamadım. Kuşkusuz son günlerde yaşadıklarımızı yan yana koyunca, söylediğinde ne kadar haklı olduğu ortaya çıkıyor. Rüstem

ve kaçırdığı kızla birlikte senelerdir taziye zarureti dışında adım atmadığım dergâhta oturmamızı açıklamak çok kolay değil.

“Dervişler neredeler? Pek ortalıkta gözükmüyorlar.”

“Gelen giden seyreldi bu aralar.”

“Neden?”

“Biliyorsunuz işte. Cuma geceleri gelenler var. Çok da değil. Sağ olsunlar meydanı boş bırakmıyorlar.”

Babamı gördüğümden, konuştuklarımızdan söz edecektim ama vazgeçtim. Konuşmanın nereye gidebileceğini kestiremediğim için hiç başlamak niyetinde de değildim. Babam için düşündüğüm şeyi Baki Semih için de hissediyorum son zamanlarda; anlatmasam da içimden geçenleri bildiğini düşünüyorum. Karşısında konuşurken son derece çıplak ve savunmasız olduğumu hissediyorum.

“Ne yapacağız şimdi?”

“Biraz sabırlı olacağız. Çocuklar birkaç gün burada kalsınlar. Uygun olduklarında da yola çıkarlar. Nereye gideceklerdi?”

“Önce Konya, sonra Gaziantep veya Antalya olabilir. Aynı yerde uzun süre kalmayacaklar.”

Saçak önünde sohbet ederken Rüstem arkadan seslendi.

“Abi telefonun çalıyordu.”

“Ne telefonu be?”

“Çantandan telefon sesi geliyor.”

İlaç şirketinden ayrıldığım günden bu yana çalmayan telefonumdan söz ediyordu. Çalmaya çalmaya bir telefonum olduğunu bile unutmuştum. Yeniden deneylere çağırıyor olabilirler mi diye heyecanlandım.

“Tamam, sağ olasın bakarım şimdi.”

Telefonumda bilmediğim bir numaradan gelen üç cevapsız arama vardı. Numaraya uzun uzun bakmama rağmen herhangi birini çağrıştırmadı. Ne yapmam gerektiğiyle ilgili bir süre kararsızlık yaşadım ve sonunda numarayı aramaya karar verdim.

Karşıma o çıktı.

29.

“Beni aramışsınız.”

“Benim. Eda.”

Tam konuşmaya başlayacaktım ki, şarj bitti ve telefon kapandı. Çantanın her yerine baktım fakat şarj aletini bulamadım. Odadakiler endişeli halime bakınca tedirgin oldular.

“İnce uçlu Nokia şarjı olan var mı?”

Üçü de birbirine baktı ama kimseden ses çıkmadı.

“Hayırdır, inşallah kötü bir durum yoktur.”

“Yok Baki Abi. Şarj bulmam lazım.”

“Verin bana, bulurum inşallah.”

Baki Semih telefonu aldı ve dışarı çıktı. On gün uzunluğunda geçen on dakikadan sonra elinde bir şarj aletiyle geldi ve fişe taktı. Telefonun açılmasını bekliyordum sabırsızlıkla.

“Yok, önemli bir şey değil bir arkadaşım aradı da.”

Öyle deyince herkes kendi dünyasına geri döndü. Ben de telefonun açılmasının ardından numarayı tekrar aradım.

“Alo.”

“Tekrar merhaba Eda. Kusura bakma telefonun şarjı bitti de.”

“Önemli değil. Nasılsın diye aramıştım. Evde misin?”

“Efendim? Ha yok evde değilim. Bir arkadaşın yanına geldim de. Sen... Sen iyi misin?”

“İyiyim. Aynı işte. Tatsız biraz.”

“Ne oldu? Bir şey mi var?”

“Yoo. Konuşuruz müsait olursan.”

“Müsaitim ben. Bugün görüşelim istersen.”

“Olur. Akşam şirketten çıkınca ben de müsait olurum.”

Sesini okumaya çalışıyordum; sesini okumaya, anlamaya, bir manaya yormaya. Kelimeleri bir şey söylemiyordu fakat sesinde saklı şeyler vardı. Eda’yı üzen, yoran, içine çeken bir şeyler. İnsanın sözünde sakladığını sesi açık eder. Söze perde olur ama sese olmaz. İnsanın içinde hüzün varsa, benzinde yahut sesinde yahut bir küçücük halinde kendini belli eder. Öyle bir telefon konuşmasıydı. Hemen akşam olsun istedim, hemen yanına gideyim istedim, hemen yüzüne bakayım istedim.

Öğle ve ikindi namazlarını Baki Semih’le birlikte Rüstem de kıldı. Bana da namaza duracaklarını söyledi ama son derece nezaketli ve ölçülü olmaya çalışıyordu. Katılmadım. Rüstem’in namaz kıldığını ilk kez görüyordum. Namazı bitirdikten sonra yanıma geldi, gülerek sordum:

“Ne oldun lan korktun mu?”

“Ne alakası var abi, ben zaten cumalara gidiyorum. İçimden geldi.”

“İyi, iyi. Allah kabul etsin.”

“Hacı Abi bir şey soracağım. Bu Baki Abi var ya?”

“Ee?”

“Başka bir adam abi. İnsanın içi huzur doluyor yemin ederim. Ömrün boyunca yanında kalsan olur yani. Hayret ediyorum valla. Gitsem özleyeceğim adamı. Lan tanışalı iki gün oldu daha.”

Rüstem’in anlamlandıramadığı şeyin ne olduğunu iyi biliyordum ama üzerine düşünmek istemiyordum. Birinin yanında böyle duygular hissetmenin ne demek olduğunu, özlemeyi, her vesilede birlikte olmayı arzu etmeyi biliyorum. İnsan sevdiği kadın için böyle şeyler hisseder, bir de Allah dostları için. İkisi de aşktır, ikisi de aşktandır. Yanındayken, yüz yüzeyken başını başka yöne çevirse özlemeye başlarsın. Gözlerini kapasa gurbetin başlar, açınca vuslatın olur.

Baki Semih’e akşam dışarı çıkacağımı söyleyince, hemen itiraz etti. Sorun olmayacağını, benimle ilgili doğrudan bir durum olmadığını, bir arkadaşımla görüşüp çok geçe kalmadan geri döneceğimi söyledim ama itirazlarını devam ettirdi. Ne söylesem karşılığında söyleyeceği bir şey oluyordu. İtirazlarının sonuç vermeyeceğini anlayınca, bu kez kendisi de benimle gelmek istediğini söyledi. Hiç olmazsa birlikte gitmemizi istiyordu. Ona da razı gelmedim. Bir kız arkadaşımla buluşacağımı ve birlikte içki içeceğimizi söyledim. Buna rağmen ısrarını sürdürdü.

Sonunda kesin bir dille olmaz dedim. Söyleyecek bir şey kalmamıştı. Üzüldüğünü görüyordum ama yapabileceğim bir şey yoktu. Eda'yla Karaköy'deki lokantada tesadüfi karşılaşmamızı saymazsak ne zamandır ilk kez buluşup sohbet edecektik ve yanımızda herhangi birinin olmasını istemiyordum. Mümkünse insanların yaşadığı bir gezegende bile olmak istemiyordum ama bunun için şimdilik yapabileceğim bir şey yoktu.

"Baki Abi amma ısrar ettin yahu. Özel görüşme yapamayacak mıyım?"

"Kusura bakmayın, kabalık etmek istemedim. Yanlış da anlamayın beni. Bizim Musa diye bir arkadaşımız vardı. Nereden baksan otuz sene evvel. Bir akşam vakti bir telefon aldı, ben gidiyorum deyip kalktı. Bir hanımla gönül bağı vardı. Meğer o hanım evliymiş ama Musa bilmiyor. Durum ilerleyince hanımın evli olduğunu ama kocasından iki senedir ayrı olduğunu, boşanmak için de mahkemeye gittiğini öğrendi. Böyle şeyler olur, bunda bir beis yok. Affedersin kedi köpek gibi kavga ettiği kocası, Musa'yı öğrenince hanımı rahatsız etmeye başlamış. Zaten olay bitmiş, fiilen ayrılmışlar, ikisi de rıza gösterip mahkemeye gitmişler, bir iki celse olacak boşanacaklar. O zamanlar boşanmak şimdiki kadar kolay değildi ama bir süre geçince hâkim duruma bakıp boşuyordu. Adam gurur meselesi midir, kıskançlık mıdır ya da ikisi birden midir bilemem artık kadına eziyet etmeye başlamış. Musa da duruma üzülüyor. Sürekli dalgın, mutsuz, sinirli. Biz de Musa'ya sabır telkin ediyoruz; olur böyle şeyler diyoruz, gelir geçer bu günler, sonrasında mutlu zamanlarınızda konuşursunuz bu yaşadıklarını diyoruz. Diyoruz ama Musa'nın derdine derman olmuyor bunlar. Kadın da öyle. O da mutsuz; sürekli diken üstünde kocası bir şey der mi, gelir mi, gider mi diye telaş ediyor. Kocası mahkemeden de vazgeçti bu sefer. Adam nasıl çirkefse, ben karıma geri dönmek istiyorum demeye başladı. Mahkeme uzadı. Hâkim ileriye gün verdi falan filan. Lafı fazla uzatmayayım. O akşam Musa gidiyorum deyip çıkarken, buna dedim ki gitme. Yarın olsun öyle gidersin ya da hanım buraya gelir. Bu saatte oraya gitmenin ne gereği var dedim ama dinlemedi. Ben de baktım başka çaresi yok, ne desem vazgeçmeyecek arabamın anahtarını verdim. O zaman da bu Volvo nasıl biliyor musunuz? İstanbul'da kimsede yok zaten. Aldı bu anahtarı, bindi arabaya gitti. Biz Bomonti'de oturuyoruz kadın da Ulus'ta bir yerde. Ertesi gün Musa'nın kanını ön koltuktan kendi ellerimle temizledim. Anlayabiliyor musunuz? Kendi ellerimle, kendi gözyaşlarımla yıkadım Musa kardeşimin kanını.

Akşam Ulus’taki evine gitmiş bakmış ki kadın perperişan bir halde, ağzı yüzü dayaktan şişmiş bir vaziyette ağlıyor. İnsan evladı bir kadına bunu yapar mı? Allah’tan korkmaz, zalimin biriymiş ki kadına bunları yapmış. Musa ne yapsın kadına teselli vermiş; kalk bir hastaneye götüreyim seni demiş ama kadın illa gitmem demiş. Bir süre oturmuşlar, konuşmuşlar, dertleşmişler sonra da Musa müsaade isteyip kalkmış. Nereden bilecek ki o hain adamın ne çakallıklar peşinde olduğunu. Yandaki apartmanın girişinde saklanmış bekliyormuş. Adamın kurnazlığına bak, biliyor Musa’nın geleceğini. Musa arabanın kapısını açmış, tam binecekken yanına yaklaşmış ve bıçağı kalbinin üzerine saplamış. Oracıkta ölmüş diyorlar. Arabanın koltuğuna yığılmış kalmış. Adamı hemen yakaladılar. Benim izzetinefsimle oynadı, diye ifade verdi. Karımı ayartmaya çalışıyordu, sürekli evine gidip geliyordu, biz henüz boşanmış değiliz, haysiyetimiz var demiş mahkemede.

Halbuki külliyen yalan; Musa çok hassas ve nezaket sahibi bir insandı. O vakte kadar da kadının evine bir kere dahi olsun adım atmış değildi. Çok dikkat ederdi adabımuaşerete. O hanıma laf gelmesin diye azami gayret gösterdiğini, ben şahsen biliyorum. Tek suçu sevmek ve sevdiğini de izhar etmekti. Başka da en küçük bir suçu günahı yoktu. Ben hem şahidiyim hem kefiliyim. Gencecik insan bir zalimin elinde göçtü gitti. Allah rahmet eylesin. O aklıma geldi, ne yalan söyleyeyim.”

“Buradan çıkaracağımız sonuç çok açık o zaman. Giderken senin arabayı almıyorum.”

Gülmeye başladım ama onun espri yapacak hali yoktu.

“Tamam abi, şaka yapıyorum alınma hemen. Peki bir şey soracağım, o kadına ne oldu sonra?”

“Başka bir adamla evlendi.”

“Nasıl yani? Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Şaşırdım açıkçası.”

“Herkes ölenle ölünmez der ama zaten ölenle ölmek herkesin yapabileceği bir şey değil. O hanım da hayatına devam etti.”

Eda’yla çalıştığı şirkete yakın olsun diye Mecidiyeköy’de buluşmaya karar verdik. Orada takılacak bir yer bulamazsak Taksim’e geçeriz diye anlaştık. Akşam altı buçuktaki buluşma için bir saat öncesinden Mecidiyeköy’e gittim. Yarım saat kırk dakika kadar boş boş dolandıktan

sonra otobüs durağının önüne gelip beklemeye başladım. Otobüs durağında üç tane kurt kafalı ve takım elbiseli erkek, iki tane de yılan başlı kadın bekliyordu benden başka. Hiçbiri benimle ilgilenmedi. Gelen otobüslerin kalabalığında birkaç tane köpek kafalıyla kısa süreli de olsa göz göze geldik. Eda on dakika erken geldi. Zoraki gülümsüyordu. Yorgundu. Boynuma sarıldı. Ben de sarıldım.

“Nereye gideceğiz?”

“Aç mısın?”

“Valla açım aslında. Öğlende sadece salata yedim. Baksana ya kilo aldım. Okuldan sonra dokuz kilo aldım biliyor musun?”

“Belli olmuyor. Bence gayet iyisin.”

“Bırak ya, pantolonlarım olmuyor. Mecidiyeköy’de ne yeriz ki?”

“Tam bilmiyorum, biraz dolaştım ben buralarda ama ileride Profilo var istersen. Orada yeriz.”

“Şimdi gidemem alışveriş merkezine. Baksana sana bir şey diyeceğim. Gel bize gidelim. Hem evde kimse yok hem de dün yaptığım yemekler var mis gibi. Dolapta duruyor. Ne dersin?”

“Evde şimdi yemekle uğraşma bir de. Zaten yorgunsun.”

“Hiç uğraşacak bir durum yok. Hepsi hazır zaten bir tek ısıtacağım. Hadi gel.”

Bir taksi çevirip Fulya’ya doğru gittik; Edalar’ın evine. Yol boyunca kendime sorular sorup durdum; Edalar’a gitmenin doğru bir fikir olduğunu düşünmediğim halde tereddütsüz kabul ettim. Önce düşünüp sonra karar vermek yerine, önce karar verip sonra düşünmek alışkanlığından kurtulamıyordum. Aklım başıma geldiğinde pek çok şey için geri dönemez durumda oluyordum. Apartman kapısının aydınlatması çok iyi değildi. Çantasındaki anahtarlığı bulması hayli zaman aldı ama o karanlıkta kapıya anahtarı tek hamlede sokup açıverdi. Eve gidip lambayı açtı. Ayakkabılarını kenara neredeyse fırlatır gibi attı. Üzerindeki iş kıyafetlerini değiştirip, sonra mutfağa geçti. Ben televizyonun karşısındaki koltukta otururken aklım başıma gelmişti ama kalkıp gidebilecek bir durum söz konusu değildi. Televizyonun sesi kısıktı. Ekrandaki adamın önünde duran masanın üzerinde bu kez yedi kavanoz bal vardı.

“Yardım edeyim mi?”

“Yoo ben hazırlıyorum. Masaya getireceğim o kadar. Televizyonun

kumandası orada bir yerde olacak. Aç sesini istersen.”

Yarım saat içinde bir masada karşı karşıya oturmuş yemeklerimizi yemeye başlamıştık. Yemeklerimizi tamamladıktan sonra bulaşıkları mutfağa taşımasına yardımcı oldum. Tabakları bulaşık makinesine yerleştirdi. Bu arada çayı koymuştu bile. Eda’yı izlerken, birden onun üniversitedeki edebiyat meraklısı genç kız halinden eli pratik bir ev kadını haline geçtiğini fark ettim. Çabucak masayı kurup yemek servis eden, çabucak bulaşıkları toplayıp o arada da çayı demleyen bir kadın.

Çay bardaklarıyla birlikte kül tablasını da getirip masaya koydu. Sonra çantasında sigara paketini aramaya başladı.

“Sen hâlâ sigara içiyor musun? Yoksa benden sonra bıraktın mı?”

Sorusundaki kinayeyi anlamazdan geldim.

“İçiyorum. Var bende.”

Montumun cebinden sigarayı çıkarırken o da kendi sigarasını çıkarmıştı bile. Yine de paketi ona doğru uzattım.

“Ben değiştirmeyeyim.”

Sigara paketi henüz elindeyken, sigarasını ağzına götürdü ve çakmağıyla yakıp derin bir nefes aldıktan sonra çayından bir yudum aldı. Hepsi bir anda oldu. Bir şeyler söylemek için hazırlık yapıyor gibiydi; bütün bu hareketler bir merasim havasında gerçekleşiyordu.

“Levent’ten sonra sen de öleceksin diye ödüm koptu biliyor musun?”

“Sahiden mi? Bunu düşündün mü gerçekten?”

“Deli misin, tabii düşündüm.”

Küçükken öldüğümü düşünürdüm. Daha doğrusu öldükten sonra cenaze törenim yapılırken olacakları. İnsanların cenazemdeki üzüntülü hallerini düşünürdüm; kimlerin ne kadar üzüleceğini, arkamdan neler konuşulacağını, çok sevdiğim insanların ne tepkiler vereceğini. Bir an aynı şeyi Eda için düşündüm. Ölümüme üzülme biçimlerini düşünmekten tuhaf bir biçimde haz duyuyorum. Bir otobüs bagajında değil elbette.

“Eda canını sıkan bir şey mi var?”

Sigarasından bir nefes daha aldı. Duman henüz içindeyken konuşmaya başladı.

“Yeni bir şey yok aslında. Sana biraz bahsettim biliyorsun. Savaş’la olan mevzuları kastediyorum. Rahatsız etmeye devam ediyor. Alıştım artık. Ne yapacaksın ki? Yalnız geçen sefer yine öyle bir ağız dalaşına girince senin adını söyledi birdenbire. Şaşırdım. Sonra seninle ilişkim olduğunu, o

yüzden boşanmak istediğimi söyledi. Ne alakası var dedim buna. Seni görmediğimi söyledim. Yalan da değil. Evlendikten sonra görüştük mü hiç?"

"Görüşmedik."

"Bu manyak kendi kafasında kurmuş. Boşandıktan sonra rahatsız etmeye başlayınca ben polise giderim diye tehdit ettim bunu. Bir şey yapmıyorum, insan gibi konuşuyoruz diyordu. İnsan gibi duramıyor ki, bir iki kelimeden sonra sapıtıyor, başlıyor bağırmaya. Ben polise gittim. Dayanamadım artık. Ulan dedim bu manyak şimdi bir şey yapar. Hadi savcılık mavcılık derken buna eve yaklaşma dediler. Bir süre yaklaşmadı ama geçen sefer geldi. Bir de senin ismin geçince telaşlandım. Bu çocuğa bir şey yapar mapar dedim. Onun için konuşalım istedim. Ya seni de telaşlandırmak istemem ama bilmen de lazım diye düşündüm."

"İyi ettin. Telaş etme. Ben başımın çaresine bakarım."

Konuşurken boynunun altında bolca fondötenle kapatmaya çalıştığı izleri fark ettim. Oraya doğru dikkatle baktığımı anlayınca çay bardağını alıp ayağa kalktı.

"Son yudumunu al, çayını tazeleyeyim."

"Eda gelsene biraz."

"Çay koyup gelirim."

"Eda gel bir dakika."

Ayağa kalkıp kolundan tutup başını diğer yana çevirdim. Boynundaki izler kapatılamayacak kadar kötüydü. Daha bir şey söylemeden ağlamaya başladı; gözlerindeki yaşlar o ana kadar birikmiş birikmiş, bir anda boşalıvermişti. O izlere neden olan şiddet belli ki boynundan daha çok ruhunu incitmişti. Boynundaki izler fondötenle biraz olsun kapanıyordu ama kalbindeki izlerin kapanması mümkün değildi.

Birden boynuma sarıldı. Ağlarken göğsünün inip kalkmasını vücudumda hissediyordum. Gözyaşları boynumu ıslatırken bir yandan da başını yasladığı yer sımsıcak olmuştu. Ağlayan bir kadına sarılmakla yeni doğmuş bir bebeğe sarılmak birbirine benziyor; alabildiğine merhametli ve bir o kadar da sevgi dolu. Ağlayan kadınlar da yeni doğmuş bebekler gibi, ağlarken bir şey söylemenizi beklemezler. Yapmanız gereken şey sadece sarılmaktır; susmak, sarılmak ve kadının gözyaşları dinene kadar öylece sabırla beklemek.

Ben de öyle yaptım.

Eda’nın gözyaşları dinince eliyle gömleğimi temizlemeye başladı.

“Islanmış.”

“Bir şey olmaz.”

“Göz kalemim vardı leke olmasın.”

“Olsun.”

Gözlerimin içine baktı. Bu aslında, beni öp bakışıydı ama kıpırdayamadım yerimden, artık ne olduysa yerimden kıpırdayamadım ve o da karşılık vermediğimi görünce tekrar sarıldı. Bin yıldır beklediğim anı birkaç saniyeyle kaçırmıştım. Her şey tam yerli yerindeyken, bütün koşullar oluşmuşken hareket edemeyince onun sarılmasıyla teselli bulmaya çalıştım. Bu seferki sarılma başka türlüydü; uzun uzun öper gibi bir sarılma. Üç yılı sarıp sarmalayan, üç yılda açılan bütün yaraların acısını dindirmeye çalışan bir sarılma. Zamanı o anda durdurmaya kudreti yeten fakat bir saniye bile geriye döndürmeye yetmeyen bir sarılma. Kollarını gevşetti ve ağlamaktan şişmiş gözlerindeki yaşları eliyle silip sigara paketini aramaya koyuldu. Televizyonun karşısındaki koltuğa oturup sessizce karşıya bakmaya başladı.

“Kusura bakma ya, senin de keyfini kaçırdım.”

“Saçmalama şimdi. Ben halimden memnunum.”

Yüzünü televizyondan çevirip bana baktı. Gülümsüyordu. Ben de gülümsedim.

“Allah’tan daha ne isteyeyim Eda?”

“Sen daha iyi bilirsin, iste bir şeyler.”

“Senin istediğin bir şey yok mu?”

“Var.”

“Nedir?”

“Bazı şeyleri erkene alması.”

“Ne gibi?”

“Boş ver. Gel otur.”

Yan yana oturduk. Bir yandan sigarasını içerken, bir yandan da televizyona bakmaya devam etti. Televizyonun sesini açmadık. Ayrılmam gerekiyordu.

“Benim çıkmam lazım.”

“Eve gidiyorsun, değil mi?”

“Bir arkadaşta kalıyorum birkaç günlüğüne.”

“Kimmiş o arkadaş? Hatun mu?”

Savunmacı bir ses tonuna geçtim.

“Yok ya, ne alakası var. Eski bir tanıdık.”

Ayağa kalktım ve montumu giydim. Eda gömleğimin yakasını eliyle temizlemeye başladı yeniden.

“Leke oldu ya.”

“Taktın sen ona. Boş ver diyorum.”

“Tamam. Kendine dikkat et.”

“Bir daha görüşecek miyiz?”

“İstiyor musun?”

“Tabii. Çok istiyorum.”

“Olur, görüşürüz.”

Kapıdan çıkarken her iki yanağımdan öptü ve kapı girişine yaslanıp merdivenlerden inmemi bekledi. Merdivenlerden inerken dönüp baktım; gözlerini kırparak selamladı son kez.

Apartman kapısından çıktığımda hava epeyce soğumuştu. Montumun yakasını iyice kaldırdım. O esnada bir araba dikkatimi çekti. Önce benzettiğimi sandım ama yakınlaşınca o araba olduğundan emin oldum; Baki Semih’in Volvo’suydu. Bu arabanın burada ne işi var diye sağa sola bakınmaya başladım; bir korku soğukla birlikte önce yüzüme, ellerime ve sonra bütün vücuduma sirayet etmeye başladı. O karanlıkta omzuma dokunan bir elle irkildim. Baki Semih karşımda duruyordu. Ne diyeceğimi bilemedim.

“Geçin arabaya, hemen gidelim.”

Eda’nın karşısındaki durumdan sonra aynı saat içinde ikinci kez kıpırdayamayacak hale gelmiştim; Baki Semih karşılık vermediğimi görünce üsteledi.

“Hadi gidelim buradan.”

Arabaya biner binmez gaza asıldı. Gecenin karanlığında Fulya yokuşundan aşağı doğru kaptırdık. Baki Semih gözünü yoldan ayırmıyordu; tek kelime bile etmeden dergâha doğru gidiyorduk.

“Abi anlatmayacak mısın Allah aşkına?”

“Hele bir gidelim, anlatacağım.”

Eda’nın evinden çıktığım bir gece yarısında kapıda Baki Semih’i görmek çok da hayra alamet bir durum değildi. Ne olduğunu merak ediyordum ama Baki Semih, henüz zamanı gelmediğini düşünüyorsa tek bir kelime bile etmezdi. Yolculuğun bitmesini beklemekten başka çarem

yoktu.

30.

“Sakın yanlış anlamayın, sizi takip ederken asla ve asla kötü bir niyetim yoktu. Sizinle konuştuktan sonra bir türlü içim rahat etmedi. Ne yapayım ne edeyim diye düşünürken, dayanamadım arkanızdan geldim. Siz hanımefendiyle eve girdikten sonra biraz bekleyip dönecektim ama birden kuşkulandığım bir şey oldu.”

“Ne oldu?”

“Dönüp arabama doğru yürürken birisi dikkatimi çekti. Genç bir adam gördüm. Biraz, nasıl söylesem, kuşkulu halleri vardı. Arkanızdan bir süre sizi gözetledi. Apartmanın önünde beklemeye başladı sonra. Bir ara gitti, iki üç dakika geçti geçmedi yeniden apartmanın önünde belirdi. Bir şeyler çevirdiğinden emin oldum. Bir yandan beklemeye, bir yandan da gözlemeye başladım. Montunun cebinde bir bıçak olduğunu fark edince iyice telaşlandım.”

“Nasıl biriydi?”

“Yirmi yedi, yirmi sekiz yaşlarında, kemikli bir yüzü var, esmerce, siyah saçlı biri.”

“Savaş.”

“Tanıyor musunuz?”

“Eda’nın eski kocası. Üniversiteden de biliyorum. Sonra ne yaptınız?”

“Hallettim ben, sorun yok. Ama bir süre dikkat etmeniz lazım. Telaş etmeyin, ben çözeceğim meseleyi.”

“Ne yapacaksın abi?”

“Orasını düşünmeyin siz. Yeter ki çok göz önünden ayrılmayın. Rica ediyorum. Bakın rica ediyorum, bir süre buralarda olun.”

Rüstem’le Nurhan’ı arayanlar yetmez gibi, bir de beni arayan Savaş eklendi listeye. Hepsinin ortak noktası beni bulmak ve layığımı göstermek. Kendim için bugüne kadar gayet makul sonlar düşünmüştüm; az acılı, hatta acısız, hasta yatağımda çok yatmadan, mümkünse uykuda, yaşım müsait olduğunda, artık kaç yaşsa, kâfi derecede yaşadıktan sonra. Dilerim böyle olur ama bugüne kadar aldığım ilaçları ve peşimdeki adamları düşününce beklentilerimden epeyce uzaklaşabileceğimi hissediyorum. Bu aşamadan sonra çok da önemli değil. Eda’nın sarılmasının yatıştırıcı bir etki yaptığını hissediyorum. Oldukça kuvvetli bir yatıştırıcı almışım da endişelerimin tümü uçup gitmiş gibi. Hem de etkisi çok ama çok uzun süre devam edecek bir ilaç bu. Uzun yıllar beklenmiş bir ilaç.

Öldükten sonra hayatımla ilgili bir fragman hazırlanacaksa sadece ve sadece bu sahne olsun istiyorum; kadın, adama sarılmaktadır. Kadının göz kalemi ağlamaktan ötürü adamın gömleğinin yakasına akmıştır. Adam, boynunda kadının sıcaklığını hissetmektedir. Öylece bir süre kalırlar. Bu kadar. Hayatımla ilgili kayda değer tek durum bu gibi geliyor.

Dergâha geldiğimizde, Rüstemler henüz uyumamışlardı. İkimiz birden gelmeyince, epeyce telaşlanmışlar. Zaten diken üstünde duruyorlardı. Onlara bir arkadaşımı ziyaret edeceğimi söylemiştim ama bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemişler. Allah’tan, Rüstem’e ne olursa olsun buradan ayrılmayın, diye tembihlemiştik de sokaklarda bizi aramaya çıkmamıştı. Nerede olduğumuzu da bilmediğinden aylak aylak sokaklarda dolaşıp dururdu. Bizde de bu şans varken muhakkak Nurhan’ın ailesinden biriyle karşılaşırdı.

Baki Semih bir yandan bizimle yakından ilgilenirken, bir yandan da dergâhın neredeyse bütün işleriyle bizzat meşgul oluyordu. Fakirlerin nafakası ayrılmaya, cuma geceleri yemek pişmeye devam ediyordu. Ona yardım eden, eskiden kalma birkaç kişi daha var. Babamın vefatından sonra gidip gelen o kadar az kişi kalmış ki, insan duyunca inanamıyor. Allah, Celâl ismiyle imtihan ediyor; Baki Semih’in dergâhla ilgili her sözü böyle başlayıp böyle bitiyor neredeyse. Yüzünün solgunluğunu bizimle ilgilenmesine ve yorulmasına yoruyordum ama asıl mesele burada olup bitenler; dergâhı terk edenler, yolu hafife alanlar, usulü yok sayanlar, edep ve erkânı görmezden gelenler. Bütün bunlar Baki Semih’in benzini sarartıp solduruyor, sırtını kamburlaştırıyordu.

Gece Eda’yı düşünmekten gözüme uyku girmedi. Yüzü gözümün önünden gitmiyordu. Uzunca bir zamandan sonra, ilk kez mutluluğa yakın bir duygu hissediyordum. O ânın mutluluğunu kaçırmamak için gözlerimi kapatmamaya, tavana bakmaya devam ediyordum. Sabah ezanına kadar başardım ama ezan okununca gözlerimi kapattım. Uyanıkken sabah ezanı dinlemek ve sonra gözlerimi kapatmak bana hâlâ acı veriyor. Üstelik şimdi, bu damın altındayken...

Öğlene doğru uyandım ve bahçeye çıktım. Dergâhın küçük bahçesinde iki adamla karşılaştım. Kısık bir sesle selam verdiler. Başımla selamlarına karşılık verdim ben de. Perşembe günü yatsıdan sonra zikir olduğu için gün içinde hem erkekler tarafında hem kadınlar tarafında dip bucak bir temizlik yapılıyordu. Rüstem’le Nurhan da temizliğe yardım ediyordu. Sanki on yıllık derviş gibi ortama ayak uydurmuşlardı. Bir daha ayrılmayacaklarmış duygusuna kapıldım. Burada doğmuşlar ve burada ölecekler sanki. Yurtlarını bulmuş iki mülteci.

Babamın zikir sonrası istirahat ettiği arkadaki küçük odanın kapısı açıktı. Uzun uzun bakmaya devam edersem oradan çıkıverecekmiş gibi geldi ve hemen kafamı başka yöne çevirdim. Rüstem’in elinde bir elektrikli süpürge vardı, büyük bir özenle ortalığı süpürüyordu.

“Siz kahvaltınızı edin, benim biraz işim var. Bitirir bitirmez dönerim.”

Baki Semih bir yandan paltosunu giyerken bir yandan da mutfağı işaret ediyordu.

“Ben de biraz çıkmak istiyorum.”

“Siz çıkmayın bugün. Rica ediyorum. Hiç olmazsa bugünlük çıkmayın.”

Baki Semih dışarı çıktı. Ben de bir teslimiyet biçimi olarak susup mutfağa doğru yürüdüm. Bir tabağın içinde beyaz peynir, zeytin, domates ve salatalık konulmuştu. Daha önce hiç görmediğim genç bir derviş ocaktaki çaydanlıktan bir bardak çay koydu.

“Şeker istemiyorum.”

Akşama kadar boş boş oturdum. Sadece arada bir bahçeye çıkıp sigara içtim. Rüstem vakit namazlarını kılıyordu. Vakit akşama yaklaştığında dervişler tek tük gelmeye başlamışlardı. Eskilerden birini gördüm ama o beni çıkartamadı. Yanımdan geçti gitti.

Kaldığım odaya geçip iyi vakit geçirmek için bildiğim tek şeyi yaptım; Eda’yı düşündüm. Uzun uzun Eda’yı düşündüm.

Akşam ezanından kısa bir süre sonra Baki Semih geldi.

“Hayrola abi, neredeydin?”

“Şu Savaş meselesini hallettim.”

Bir anda şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim. Hiç beklemediğim bir şeydi ve merakla gözlerinin içine bakıyordum. Tamamen şahsi işleri için dışarıya çıktığını düşünüyordum. Savaş’ın ismini duyunca dilim tutuldu.

“Ne yaptın abi?”

“Siz artık onu dert etmeyin. Size bela mela olmayacak Allah’ın izniyle.”

“Söylesene abi, ne yaptın?”

“Hiç. Pek bir şey yapmadım.”

“Pek bir şey yapmadın ve adam ikna oldu öyle mi?”

“Bir şey yapmadım derken tabii birkaç seçenek sundum.”

“Nasıl seçenekler?”

“Gayet anlaşılır, makul seçenekler.”

“O ne yaptı?”

“Doğru seçeneği bulabilmek için fındık kadar bile akla ihtiyacı yoktu. Doğal olarak zorlanmadan tercih yaptı.”

“Abi bilmece gibi konuşmasan da doğru dürüst anlatsan.”

“Siz zihninizi bunlarla yormayın. Bu gece bize katılmak ister misiniz?”

“Neye? Zikre mi? Yok abi. Ben katılmayacağım.”

“Sonrasında oturup muhabbet edeceğiz, çay içeceğiz. Bari muhabbete buyurun.”

“Bakalım.”

Kaldığım odaya geçip yatağa uzandım. Bütün gün aynı yerde kalmaktan iyice canım sıkılmıştı. Boş boş etrafa bakınmaktan başka bir şey yapmak mümkün olmuyordu. Bir de sigara içip Eda’yı düşünmek vardı tabii. Öbür taraftan hafif bir zikir sesi geliyordu odaya. Bir tek kişi varmış da onun sesini duyuyormuşum gibi geldi. Sesler ara ara kesilip tekrar başlıyordu. Babamı meydanda hayal ettim, etrafında dönüşümüzü ve son anda hep birlikte kümelenişimizi. Sesler tamamen kesilince zikrin bittiğini anladım. Yapacak daha iyi bir şey olmayınca kalkıp Baki Semihler’in yanına gitmeye karar verdim.

Dervişlerin zikirden sonra oturup sohbet ettikleri, çay ve sigara içtikleri bir mekân vardı. Oraya girdiğimde Baki Semih ayağa kalkıp elimi sıktı. O ayağa kalkınca diğer dervişler de ayağa kalktı. On beş, yirmi kişi kadar vardı. Herkes tek tek elimi sıkmaya başladı. Epeydir dahil olmadığım can sıkıcı bir seremoniye girince, geldiğim için anında pişman oldum. Geri

dönmenin imkânı yoktu. Üstüne üstlük Rüstem de aylardır görmemiş gibi sarılıp öylece kalınca pişmanlığım arttı. Baki Semih'in yanında oturabileceğim kadar bir boşluk oluştu. Ben daha yerleşene kadar önüme çayım gelmişti. Gözüm tekrar babamın istirahat ettiği odanın kapısına takıldı. Kapı bu kez kapalıydı. Biraz daha bakarsam kapı açılacak ve babam ağır adımlarla odadan çıkıp yanımıza gelecek gibi hissettim. Kafamı çevirdim. Çayımdan bir yudum aldım. Kimse konuşmuyor diye düşünürken Abdullah Baba'nın gözlerimin içine dikkatle baktığını fark ettim. Sessiz bir şekilde birbirimize bakıyorduk ki, Abdullah Baba'nın gözlerinden yaşlar gelmeye başladı. O koca adam birden çocuk gibi içini çeke çeke ağlamaya başladı. O ağlamaya başlayınca, Baki Semih de başladı. O başlayınca diğer dervişlerden bazıları da... Gitmekle kalmak arasında büyük bir savaş veriyordum içimde. Ağlama ve iç çekme sesleri içinde kalakalmıştım. Rüstem de durumu kavrayamadığı için bana bakıp duruyordu. Babamın istirahat odasının kapısına baktım, kapalıydı. Çayımdan bir yudum daha aldım. Sesler azalır gibi oldu. Sonra iç çekmeler de dindi.

"Kusura bakmayın, size bakınca efendiciğim aklıma geldi."

Geçen onca zamanın ardından ruhumda ve kalbimde büyüyen karanlık, babamla arama derin mesafeler koysa da yüzümüzdeki çizgiler hâlâ benzeşiyordu ve dervişler babamın suretini andıran her şeye muhabbetle bakıyorlardı. Abdullah Baba'nın gözyaşlarının sebebi anlaşılınca herkes sözleşmiş gibi başlangıçtaki sükûta geri döndü.

Bir ana caddeden içeri girip yüz, iki yüz metre yürüyünce buraya ulaşabiliyor insanlar. Şehrin göbeğinde bir yer. Ama içeri adım atar atmaz, dışarıda akıp giden hayattan, insanlardan, şehirden, ülkeden ve hatta öz varlıktan oldukça uzak bir mekâna ulaşılıyor. Bütün mekânlardan ve varoluşlardan azade bir mekâna.

Hakikatle insanın arasına girebilecek bütün somut ve soyut katmanlardan arınarak, dolaysız bir temasın imkânını yakalıyor insan burada. İnsan bedeni ve ruhu hakikatle böylesine doğrudan bir temas yaşadığından için için yanmaya başlıyor. Hakikate çıplak ellerle dokununca, ateş bütün varlığını ortadan kaldırıyor. İnsanlar bir meydana toplanıp orada yavaş yavaş erimeye başlıyorlar. Bir süre sonra artık kimin kim olduğu anlaşılmıyor ve o meydandaki nefeslerin ve seslerin tek bir kişiden çıktığı hissi uyanıyor. Bu bir his değil aslında, tamamen gerçek.

Orada bir tek kişi oluyor. Batında da tek, zahirde de tek. Orada tek bir insanın parçası oluyor herkes.

Bunların hepsini biliyor, hepsini hatırlıyordum.

Eskiden ben de o insanın bir parçasıydım. Vücudumda yanık izleri hâlâ var ama üzerinden çok zaman geçtiğinden artık bir şey hissetmiyorum. O rahimden, dünya denen pislik çukuruna yuvarlandım. Yuvarlanmadım, annemin rahmini tırnaklarımla yarıp çıktığım gibi, kendimi bu dünyaya attım. Dünyaya düşünce çıplaklığımı fark ettim ve üzerime yalandan, riyadan, kibirden bir elbise yaptım. Dünyaya düşünce nefsim ruhumu öldürdü ve kindar bir kargadan görüp öğrendiği gibi şehrin günahkâr odalarından birine gömdü. Şimdi cennetin nasıl bir yer olduğunu hatırlamaya çalışıyorum ama hafızamda oraya dair tek bir iz bile yok.

Çaylarımızı içerken o istirahat odasının kapısına bir kez daha baktım. Bu kez biraz aralıktı. Emin değilim, belki ilk baktığımda da o kadar aralık vardı. Çayımı içmeye devam ettim, son yudumu almamla birlikte bardağı önümden aldılar ve doldurup yeniden eski yerine koydular. Benim konuşmam gerekirmiş gibi tuhaf ve rahatsız edici bir düşünceye kapıldım. Önce bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım ama etrafımdakilere baktıkça bunun bir çeşit zaruret olduğu saplantısı beynimi kemirmeye başladı.

“Şimdi bu herif neden gitti diye içinizden geçiyordur. Bu adama ne oldu diye düşünüyorsunuzdur belki.”

Ortamda hafiften bir “estağfurullah” mırıltısı kulaklarımızı yalayıp geçti. Kimse kafasını yerden kaldırmıyordu. Kimisi de elinde tuttuğu çay bardağına hayatta o ana kadar gördüğü en ilginç şeymiş gibi bakıyordu ve uzun uzun içindeki garip sıvının ne olduğunu anlamaya çalışıyordu sanki. Her şey benimle yüz yüze gelmekten daha anlamlı geliyordu oturanlar için. Bir yandan da anlatacağım şeyleri epey merak ettiklerinden eminim. Menkıbevi bir hikâye bekliyorlardı benden. İnandıkları şeyleri pekiştirecek, birilerine anlattıklarında heyecanla dinleyip iman ve tevekkülle karşılık bulacak bir hikâye. İçinde kaybetmelerin, bulmaların, günahların ve hidayetin olduğu şaşırtıcı bir hikâye anlatayım ve hikâyenin sonunda da onların durdukları yerin hakikatine işaret eden bir durum olsun. Hep birlikte imanımızı tazeleyip oradan ayrılalım. Evet, bunu istiyorlardı.

Böyle masum ve ibretlik bir hikâyem yok. Bunlar sadece menkıbelerde

olur.

“Annem öldü benim. Annesi ölen her genç adamın delirmeye, tutarsızlık etmeye, huzursuzluğun her türlüsüne hakkı vardır. Ayık kafayla çekilecek dert değil. Baktım olmuyor, kendimle arama mesafe koydum. Biraz öyle takılırım sonra yine bir araya geliriz dedim. Ne çıkar bir süre böyle yaşamaktan? Öyle olmadı ama. Birisiyle karşılaştım. Ona bakmaktan, onun peşine gitmekten bu sefer kendimle aramdaki mesafe açıldı. Kendimi bulamadım mı? Buldum. Buldum ama başıma daha büyük bir dert açtı bu. Ben ve ben, saçmalıyorum aslında değil mi, toparlamak istiyorum ama başka türlü nasıl anlatılır bilmiyorum, ben ve diğer yarım diyelim siz anlayın işte, içimdeki benle tekrar karşılaşınca baktım ki bana engel olacak, karşılaştığım kadına hissettiklerime mâni olacak, bu sefer parça parça öldürdüm. İkilik olmasın maksat. Tevhid bu değil mi? Bu işte. Nefsini öldürmek demiyor muydu babam? Öldürdüm işte. Belki yanlış kişiyi öldürdüm. O da olabilir. Komik olur ama değil mi, bir düşünsenize. Yanlış benliği öldürüyorsunuz ve iyiliğe yönelmek yerine berbat, boktan bir herif oluyorsunuz. Sürekli kötü olanın peşindesiniz. Sorarlarsa çok benziyordu ikisi de yanlış benliği öldürdüm diyorsunuz. Size de komik gelmiyor mu? Neyse, öldürünce hafıza mafıza kalmadı tabii. Buraya nasıl geleceğimi bile unuttum. İnsan kendi evini unutur mu? Unutuyor işte. Yine de iyi tarafından bakalım. Aşk var. Daha ne olsun? Aşk var ve aşk her şeyi temize çekiyor. Kâfirliğimizin bile üzerini örtüyor; yoldan çıkmışlığımızın, sapkınlığımızın. Kötülük manasına ne bok yiyorsak aşk üzerini örtüyor ve bu adam çok çok diplerde bir yerde aslında iyi birisi diyor.

Göründüğü kadar kötü değil diyor. Aşk bize kefil oluyor bir yerde. Kalan borcumuzu temizliyor. Borç dediğim, hayata olan borcumuz; iyi insanlara, deftere yazan bakkallara, az isteyince de çok veren lokantacılara, yaptığı yemekten bir kap da sana getiren komşu kadınlara olan borcumuz. Kalan son canımızı kendi elimizle almamıza mâni oluyor. Tesellimiz oluyor. İyi tarafından bakalım. İnsanları masum olduğumuza inandırabiliriz. Ya da insanları boş verin; Allah’ı inandırırız. Âşık adamın kötülüğü de aşkı kadar aşikâr olur. Ne varsa yüzümüzde var işte. Başka da bir şey yok. Bu!”

Kimse bir şey sormadı. Bir şey eklemedi de. Ben de usulca kalktım.

“Ben son bir sigarayı da bahçede içeceğim. Biraz hava almak istiyorum.”

31.

Rüstem’le Nurhan’ın ayrılık vakti geldi. Onlara kalsa dergâhta, Baki Semih’in dizinin dibinde yaşayabilirlerdi ama en azından bir süre buralardan uzak durmalarında fayda vardı. Nasıl ve nereye kaçacakları konusunda sürekli planlar yapıp bozuyorduk. Her plana bir kusur bulup yenisini düşünüyorduk. Tanıdıkların olduğu şehirler, kalabalık şehirler, gizlenmenin kolay olduğu şehirler akıp gidiyordu önümüzden. Hayati bir karar vermenin böylesi zorlukları var; onlarca makul sebep varken bir tane kuşku gelip sizi bulursa o seçeneği anında devre dışı bırakmak zorunda kalıyorsunuz.

Sabah kahvaltıdan sonra Baki Semih de aramıza katıldı ve bütün seçenekleri konuştuk. En son sözü Baki Semih söyledi.

“Merak etmeyin siz. Öyle bir saklarım ki sizi, kendi kendinizi aynaya bakarken bile bulamazsınız. Telaş etmeyin.”

Rüstem’le Nurhan’ın gözleri parladı Baki Semih’in bu sözlerinin ardından. Derin bir nefes aldılar. Ben kuşkularımı sürdürmeye devam ediyordum ama onlar bu meselenin halledildiğine çoktan ikna olmuşlardı. Bütün planlar değişti; önce deniz otobüsüyle Mudanya’ya gideceklerdi, Mudanya’da onları birisi karşılayacaktı. Sonrasını bilmemize gerek olmadığını söyledi Baki Semih.

“Bilmezseniz, ne olursa olsun bir şey öğrenemezler sizden. Yok ama bilmek istiyorum derseniz anlatayım.”

“Yok istemiyorum.”

Gözümün önüne, adamlar parmaklarımı tek tek keserlerken, diş etlerime iğneler yaparlarken, hayalarımı kerpetenle sıkarlarken, boğazım

yırtılırcasına, nereye gittiklerini bilmediğimi haykırdığım anlar geldi. Kısa bir tereddüt geçirdim ama söylediğimden dönmek istemedim.

Nereye gittiklerini, bundan sonra ne yapacaklarını, geri dönüp dönmeyeceklerini bilmek istemiyorum; günlerdir yaşadıklarımızı, bu kadar yıldan sonra dergâhta geçirdiğim geceleri, Baki Semih'i ve içinde ne bok yediğimi bilmediğim o tuhaf rüyalarını da unutmak istiyorum. Aklımda yalnızca Eda kalsın; Eda'yla tanıştığımız günden itibaren birlikte geçirdiğimiz anlar kalsın, bana baktığı anlar, nadiren de olsa yüzüme bakarken içtenlikle güldüğü anlar, yan yana otururken omuzlarımızın birbirine değdiği anlar, aynı koltukta otururken üzerimize aynı battaniyeyi çektiğimiz o an, başka hiçbir şey olmasa da o an mutlaka olsun, sadece zihnimde o an kalsın ve başka her şeyi unutayım. Karşılaştığım insanların isimlerini düşünürken aklıma ilk olarak Eda ismi gelsin. Ekmeğe Eda diyeyim, suya, gökyüzüne, ağaçlara Eda diyeyim. Dilim sürçsün, her şeye önce Eda diyeyim sonra hatırlamaya çalışayım.

Yolculuk hazırlıkları başladı. Nüfus cüzdanlarını, yanlarına alacakları paraları, üç beş parça eşyalarını son kez kontrol ettiler. Hava ağırlaşıyordu. Ayrılırken yoğun duygusal ortamlara neden olacak her türlü konuşmadan, her türlü tavırdan kaçınacağıma dair kendi kendime uyarılarda bulundum.

İçimde kötü hisler vardı.

İçimde hep kötü hisler olur diye rahatlamaya çalıştım. Onlarla hiç olmazsa Bursa'ya kadar gitsem mi diye düşünmeye başladım. Bu neyi değiştirir ki diye sorup vazgeçtim. Kafamı bir türlü durduramıyordum.

"Hep bir şey unutmuşum gibi geliyor."

Rüstem aptalca bir gülümsemeyle odayı kolaçan ediyordu.

"Ben de giderken hep keşke bir şey unutsam diye düşünürüm."

"Efendim?"

"Yok bir şey."

Gitmeleri için her şey hazırdı. Rüstem yüzüme sessiz, uzun uzun bakmaya başladı. Korktuğum başıma gelecek gibiydi.

"Abi biraz bakar mısın, bir şey söyleyeceğim."

Nurhan ve Baki Semih'in yanından ayrılıp diğer odaya geçtik.

"Abi hakkını helal et. Çok uğraştın bizim için."

"Ya Rüstem boş ver şimdi bunları. Sen işine bak abi. Ne gerek var?"

"Bir dinle beni. Kendini tehlikeye attın. Ben bunu hayatım boyunca

unutmam. Anam avradım olsun, canını ver desen canımı veririm. O kadar söylüyorum. Sen benim kardeşimsin. Geri dönünce, her şey düzelince yine birlikteyiz.”

Rüstem ağlamaya başladı. Ben ağlamadım.

“Başım ne zaman bir derde girse sen yardım ettin. Bu devirde kardeş kardeşe yapmıyor. Sen gerçekten insan evladısın. Allah annenden babandan razı olsun. Bak başına ne gelirse gelsin ben Fizan’da bile olsam gelirim. Anlıyor musun? Cehennemin dibinde olsam gelirim yanına.”

Sarıldı. Ağlamaya devam ediyordu. Sonra kendine geldi.

“Senden son bir ricam olacak. Yapabilirsen tabii. Olmadı, sorun değil. Yapar mısın?”

“Nedir oğlum? Yapabileceğim bir şeyse.”

“Bilmiyorum, bakarsın artık.”

Cebinden bir fotoğraf çıkardı. Nurhan’la birlikte Eminönü’nde çektirdikleri polaroid bir fotoğraftı. Sokak fotoğrafçısına yan yana poz vermişler. Arkalarında deniz. Rüstem gülümsüyor ama Nurhan’ın yüzünde herhangi bir ifade yok. Fotoğrafı bana uzattı.

“Nedir bu?”

“Abi bunu anneme verebilir misin?”

“Nasıl yani? Cezaevine mi?”

“Evet.”

“Nasıl olacak?”

“Annem çok merak ediyordu Nurhan’ı. Gittiğimde yoktu yanımda, gösteremedim. Tarif ettim filan ama o kadar. Sürekli sorup durdu kadıncağız. Nasıl sevindi anlatamam sana. Hiç olmazsa elinde bir fotoğraf olsun istedim.”

“İyi de oğlum ben nasıl görüşeceğim annenle?”

“Bir yolunu bulursan diye dedim. Yapılıyor. Bir yolu oluyor.”

“Valla söz vermeyeyim ama yapabilirsem götürürüm.”

“Allah razı olsun. Valla çok makbule geçer.”

Tekrar sarıldı. Gözlerim doldu.

Diğerlerinin yanına geçtik.

“Sizin gelmenize gerek yok. Ben çocukları arabayla deniz otobüsüne bırakıp geleceğim.”

Baki Semih’le birlikte çıkarlarken Nurhan birden geri döndü.

“Abi, Allah senden razı olsun. Hakkını helal et.”

El sallayıp çıktılar. Rüstem'i bir daha göremeyeceğim hissine kapıldım. İçim burkuldu. Son bir kez daha çağırıp uzun uzun sarılmak istedim.

Gittiler.

Elimdeki fotoğrafa bakmaya başladım; Rüstem'in heyecanına, Nurhan'ın yüzündeki ifadesizliğe, Rüstem'in aslında sarılmak istemesine ama elini kızın omzuna, sırtına, beline koyma kararsızlığına, kızın omzundaki çantayı iki eliyle önünde tutmasına. Arkalarında göstermelik bir gülümsemeyle İstanbul duruyordu. İstanbul sadece fotoğraflarda yoksulların arkasında durur.

Baki Semih'in uyarısını dinlemeyip dışarıya çıktım. Kafamda sadece fotoğraf ve Rüstem'in annesi vardı. Nasıl ulaştıracağım hakkında en küçük bir fikrim yoktu. Üsküdar çarşısına gittim. Bir ucundan girip diğer ucundan çıktım, sonra bir diğer ucundan girip diğer yandan çıktım; aynı yerde dolanıp durdum. Balık tezgâhlarını uzun uzun izledim. Baharatçıların önünde durup çeşit çeşit, renk renk baharatlara baktım. Yanıma yaklaşan Suriyeli çocuklara biraz para verdim. Oradan çıkıp Kanaat Lokantası'na girdim. Sadece çorba içtim ve biraz oturduktan sonra sahile doğru yürümeye başladım. Denize dizilmiş rengârenk balonlara üst üste ateş etmek gibi tuhaf istekler geçti içimden ama vazgeçtim. Bir sigara yaktım, gelen geçeni izledim. Herkes kutsal bir ayine katılmış gibi, toplu bir hipnoz hali yaşar gibi telefonunu ileriye doğru uzatmış kendi fotoğrafını çekiyordu. Kız Kulesi'nin bu kadar tacize iyi dayandığını düşündüm. Havanın kararmasını da üşüdüğümü de fark edemedim. Fark ettiğimde ellerim morarmıştı. İnsanlar kendi fotoğraflarını çekebilmek için bu sefer de aydınlatılmış mekânlar arıyorlardı. Dergâha doğru yürümeye başladım.

Oraya vardığımda Baki Semih beni bekliyordu.

"Sizi çok merak ettim."

"Gittiler mi?"

"Gittiler hayırlısıyla. Merak etmeyin siz onları."

"Abi sen ne yapıyorsun Allah aşkına!"

"Anlamadım?"

"Yani onu merak etme, bunu merak etme. Savaş meselesini hallettim, parayı dert etme, Rüstemleri saklarım kimse bulamaz. O öyle bu böyle. Kimsin abi sen? Bilmediğim bir şey mi var?"

Baki Semih'in kalbi kırıldı. Kalbi kırılınca anlaşılır.

“Abi özür dilerim. Kırmak istemedim. Yanlış anlama. Yani sürekli bir yardım durumu. Anlıyor musun? Sürekli bu durumda olmak hoşuma gitmiyor. Sağ ol tabii ki.”

“Estağfurullah. Bir edepsizliğimiz olursa affedin.”

“Edepsizlik filan değil. Neyse abi. Zaten kafamda meseleler var.”

“Ne meselesi?”

“Bu Rüstem bana bir fotoğraf verdi. Anneme verir misin dedi. Ben annesine cezaevinde nasıl vereceğim fotoğrafı. Yok çok istemiş görmeyi. Yok çok sevinirmiş. Bir bu eksikti.”

“Hallederiz onu. Mesele buysa.”

“Nasıl?”

“Ben sizi görüştürürüm. Bir ziyaret ayarlarım annesine.”

“Nasıl olacak o iş?”

“Ben hallederim siz merak etmeyin.”

Gülümsüyordu. Bir şey diyemedim. Halledeceğini biliyorum. Fotoğrafı şimdilik unutup kendi hayatımla ilgilenmem gerekiyordu. Eda’yla arayı çok açmadan görüşmem ve elbette acilen bir iş bulmam gerekiyordu.

Vakit gece olmuştu Baki Semih hâlâ dergâhtaydı.

“Sen eve gitmiyor musun abi?”

“Benim evim burası.”

Geceyi, Rüstemlerin o anda ne durumda olduklarını düşünerek geçirdim. Sabah ilk karşılaştığım insan Baki Semih oldu. Geceyi nerede geçirdiğini anlayamadım. Sigara içmek için bahçeye çıktığımda yanıma geldi.

“Cuma hazır mısınız?”

“Neye?”

“Çorlu’ya Rüstem’in annesini ziyaret etmeye.”

“İzin?”

“Hallettim ben.”

“Gece üçte mi hallettin?”

Başka bir şey sormadım. O da bir şey söylemeye niyetli değildi zaten. Karşılıklı anlaşarak sustuk. Ben sigaramı içmeye devam ettim. Kadınla karşılaşmamızı hayal etmeye çalıştım. Hayatımda ilk kez cezaevindeki birini ziyaret edecektim. Hem de hiç tanımadığım birini. Bu saçma sapan karşılaşmaların içinde olmaktan ne kadar kaçarsam o kadar yakalanıyorum. Yaşamak, insanın ömrü boyunca kaçmaya çalıştıklarına tek tek yakalanma tecrübesidir. Bazılarından biraz daha uzun süre

kaçabiliyoruz ama er ya da geç yakalanıyoruz. Yaşlanmak, artık kaçma teşebbüsünde bulunamayacak kadar yorulmak demektir. Gençler kaçarlar, yaşlılar beklerler; mukadder olan nerede olursak olalım gelip bizi buluyor. Onca kaçış denemesine rağmen buradayım; bütün çabalarıma rağmen tam da unuttum dediğim anda.

Baki Semih'in bütün ısrarlarına karşın Çorlu'ya tek başıma gitmeye karar verdim. Çorlu otobüsünde kafamı cama yaslamış, daha önce geldiğimde gördüğüm yerleri hatırlamaya çalışıyordum. Hiçbir yer tanıdık gelmedi. Geçen sefer geldiğimde birlikte yolculuk ettiğimiz üç kişiyle aynı otobüste Çorlu'ya gitmenin ne kadar tuhaf bir şey olduğunu düşünmekten, etrafa yeteri kadar dikkatli bakamadığımı anladım. Yoldaki her şeyi ilk kez görüyor gibiydim. Dikkatle ve uzunca, yanımdan geçip giden arabalara, evlere, ağaçlara baktım. Yol, insanın araf duygusunu en çok hissettiği yer sanırım; bir yerden bir yere giderken aslında hiçbir yerde olamamak halini yaşıyorum. İki mekân arasındaki hiçlik. İki hal arasındaki yokluk. İki menzil arasındaki zaman boşluğu.

Cezaevi kapısına gelince avuçlarımın içi terlemeye başladı. Avuçlarımın içi terlerken sırtımdaki terler birden buz gibi oldu. Soğukla sıcak arasında türlü haller yaşıyordum. Yasadışı bir şey yaptığım duygusu korkutuyordu. Ardı ardına açılıp kapanan demir kapılar, içeride olmak korkumu bütünüyle depreştirmişti. Arkamdan kapanan her kapıyla birlikte biraz daha kapana kısıldığım düşüncesini yaşıyordum. Az daha vazgeçecektim. Üstümü başımı didik didik ettiler. Her kapı açıldığında kurt ve at başlı birileri karşılamaya başladı yine. Halüsinasyonlardan henüz kurtulamamıştım tam manasıyla.

Uzun uzun yüzüme bakıyorlardı. Gözlerimi kapatıp kapatıp açmam bir işe yaramamaya başladı. Rüstem'in annesinin hangi kılıkta karşıma çıkabileceğini düşünüp endişelenmeye başladım. Bu esnada kaç kapıdan girdiğimi hatırlayamaz olmuştum; bana onlarca kapı geçmişim gibi geldi. Bu da arkamdan onlarca kapının kilitlendiği anlamına geliyordu. Kurt ve at kafalı insanların peşime takılması da işin cabası.

Sonunda görüşme yerine geldim. Çirkin masa ve sandalyelerin yan yana olduğu bir yere aldılar. Plastik sandalyeye oturdum ve kadının gelmesini bekledim. Biraz sonra zayıf, kısa beyaz saçlı, esmerce bir kadın yanıma yaklaştı. Ayağa kalktım. Hafifçe gülümsedi ve elimi sıktı. Yerine oturunca ben de oturdum.

“Hoş geldiniz oğlum. Rüstem sizden çok bahsetti ama nasip bugüneymiş.”

“Sağ olun. Geçmiş olsun size de.”

Böyle zamanlarda hiç tanımadığın bir insanla söze nereden başlanıp, nasıl devam edileceğine dair hiçbir fikrim yok.

“Rüstem’in çok selamı var.”

“Aleykümselam. Getiren götüren sağ olsun. Nasıl iyi mi çocuklar?”

“Çok iyiler. Merak etmeyin. Gayet iyiler hem de.”

“İstanbul’dan ayrıldılar mı?”

“Evet ayrıldılar. Bursa’ya gittiler.”

“Bana başka yer demişti.”

“Evet ama değişti. Daha uygun olacak böyle. Siz rahat olun. Aklınız kalmasın.”

“İnşallah. Allah muhafaza etsin.”

Kısa bir sessizlik oldu o anda. Çirkin masalar ve plastik sandalyeler de eşlik etti sessizliğe. Cebimdeki fotoğraf geldi aklıma. Çıkarıp önüne uzattım. Bir süre baktı ve eline aldı. Fotoğrafı eline alır almaz ağlamaya başladı. Ağlamasını hiç fark etmemiş gibi başka yere başımı çevirdim; ileride durup bizi bekleyen kurt başlı adama.

“Kız çok güzelmiş.”

Kendi kendine mi söylüyordu, benden bir karşılık mı bekliyordu anlayamadım. Kurt başlı gardiyana bakmaya devam ettim. Oğlunu fotoğraftan sevmeye devam ediyordu.

“Bu çocuk çok çile çekti. Çok. Bu çocuk çok gariptir. Çok.”

Kendinde değilmiş gibi konuşuyordu. Konuşmaktan ziyade bir sayıklama gibi. Çocuğun fotoğrafının başında ağıt yakar gibi.

“Bu çocuk yetimler, öksüzler gibi büyüdü. Bu çocuk ne acılar çekti. Bu çocuk kimsesiz kaldı.”

Bir yandan konuşuyor bir yandan da başını sağa sola sallıyordu. Araya girmek, çocuğuna ağıdını bölmek istemiyordum.

“Bir bilsen sen bu çocuğun yaralarını. Yavrum benim. Zavallı çocuk. Bunu bana verdiklerinde el kadardı.”

Gözünü fotoğraftan ayırmadan konuşuyordu.

“Bana getirip verdiler garibanı. Süt gelecekmiş gibi göğsüme dayadım. Belki de yaşamaz dediler. Görseydin, ne kadar küçüktü. Ne annesini bildi ne babasını. Babası bir oğlu olduğunu bile bilmedi belki. Annesinin hali

vakti yerindeydi. Bir münasebetsizle birlikte olmuş. Hamile kalmış. Öyle böyle derken çocuğu aldıramamış. Kolay değil ki. Kolay mı insanın karnındaki bebeği aldırması? Artık ne olduysa, hiç sormadım zaten, benim üzerime vazife değil, bir arkadaşım bu kadının temizliğini yapıyormuş. Bana dediler ki sana versek bu bebeği sahiplenir misin? Ayıptır söylemesi, para da teklif ettiler. Ben de razı geldim. Kocam olacak o namussuz da parayı duyunca gözü döndü zaten. Hiç o parayı görmedim bile. İş yapacağım diye aldı. Alış o alış. Allah belasını versin. Verdi de zaten. Dediler ki kimselere bir şey söyleme, biz halledeceğiz, sen sadece çocuğu al. Annesi bu oğlanı görmek bile istememiş. Doğar doğmaz yanından almışlar bana getirdiler. Baba zaten yok. Kim bilir adam nerede? Dedikleri gibi, gelip bir Allah'ın kulu sormadı bile. Hali vakti yerinde insanların bebesi gelip bizim fakirliğimize ortak oldu. Kader işte. Ben niye kabul ettim, basiretim mi bağlandı, çocuğa bir şey mi yaparlar diye korktum bilmiyorum. Bizim de üç sene çocuğumuz olmayınca Allah'ın ikramı gibi geldi. Ne yalan söyleyeyim, içimden öyle dedim; bu çocuğu Allah yolladı bize. Çocuk ne olursa olsun rızkıyla geliyor. Benim de elim ayağım tutuyor, çalıştım, çabaladım, evimizin rızkını çıkardım. Bizimkinin bir tek kuruş katkısı yoktu zaten. Bırak katkısını, külli zarar. Kumar oynar bana gelirler, birinden borç para alır bana gelirler. Bu namussuzun pisliğini temizlemekten canım çıktı. El kadar çocuğa nasıl olsa bakarsın. Ama bu şerefsiz öyle değil ki. Varlığı zarar. Çocuk çok zekiydi maşallah. Ben iki elim kanda olsa bu çocuğu okutacağım dedim. Zehir gibiydi. İlkokul öğretmeni Emine Hanım beni çok tembihledi; bu çocuk okusun, bu çocuğu okutun, ihmal etmeyin. Ben de iki elim kanda olsa okutacağım dedim. Zaten sağ olsun beni hiç üzmedi. Oturur dersini çalışır, şunu yap bunu yap dedirtmeden gider yapar. Ben çok razıyım, Allahım da razı olsun. Ama bizim şeytan yerinde durmadı ki, sağdan girdi soldan girdi çocuğu bokun içine bulaştırdı. Buna elli kere yapma Naim dedim; yapma, etme eyleme, el kadar çocuğu pis işlerin arasına sokma dedim. Ne dediysem yok, dinletemedim. Şeytan diyorum ya, vallahi de billahi de şeytan. Bir arkadaşı var, adı İsmail. Bayrampaşa'da, o bundan da şeytan. Bizimki salak bir de. Hem şeytanlık yapıyor hem salak. Ne dediysem dinletemiyorum. Gidiyor çocuğu işlere bulaştırıyor. İsmail'in yanına götürüyor. Ben İsmail'i önceden tanırım. Bana çok sokulmaya çalıştı. Bir dönem evlenelim diye yaklaştı ama olmadı. Ben de Naim'le evlendim.

Evlenmez olaydım. Bu İsmail, Naim evde yokken birkaç kez geldi. Yılıştı, sırnaştı ama yolladım evden. Sesimi de çıkaramadım. Şimdi büyüyecek, bir şeyler olacak. Lanet olsun dedim, Allah'ından bulsun. En son Bayrampaşa'da ofisinde ben bu çocuk için Naim'e beş milyar verdim deyince kan beynime sıçradı. Zaten bana çocuğu rahat bırak, Naim'e karın bana iş atıyor, eve çağırdı sana bir şey oldu sandım, merak ettim, gittim ama niyetini anlayınca hemen çıktım derim, bana bir bok diyemez, olan sana olur diye tehdit ediyordu. Artık burama kadar geldi. Bari dedim bu çocuğun hayatı kurtulsun, bana ne olacaksa olsun. Bu iki pislik eksilsin. Yoksa Allah korusun bunlar çocuğu perişan edeceklerdi. Artık hapçı mı olur, eroinman mı olur, katil mi olur, Allah bilir. Ya ölür ya öldürür ya da cezaevinde çürür giderdi. En iyisi dedim ben gireyim, ona bir şey olmasın. Çok şükür şimdiye kadar iyi geldi ama bak yine başı belaya girdi. Kısmetsiz bu çocuk. Anasından babasından hayır görmeyen, hayattan, başkalarından ne hayır görecekti ki zaten… Keşke dışarıda olsaydım. Keşke yanında olsaydım. Gün yüzü görmedi bu çocuk. Bahtı kara çocuk. Ne yapacağını bilmez bu çocuk."

Sayıklamaları sürüyordu. Bir şeyler söyleme zamanı gelmişti.

"Siz merak etmeyin. Biz yanındayız."

"Allah sizden razı olsun. Allah rızası için yardım edin bu çocuğa. Ben sizin köleniz, kurbanınız olurum. Ayağınızın altını öperim. Buradan çıkınca hizmetçiniz olurum. Yeter ki bu çocuğa sahip çıkın. Öksüz, yetim bu çocuk."

"Estağfurullah teyze, merak etmeyin. Elimizden geleni yapacağız."

"Oğlum sana bir şey soracağım."

"Buyrun..."

"Sen Ayhan diye birisini tanıyor musun?"

"Ayhan mı? Yoo... Bizim okuldan filan mı?"

"Yok sizden büyük. Ayhan diye bir adam."

"Tanımıyorum teyze. Neden sordunuz?"

"Üç gecedir rüyama aynı adam giriyor. Ayhan diye birisi. Rüstem'e yardım ediyor. Hep aynı adam ama. Rüstem'in ayakları felç olmuş gibi. Kıpırdatamıyor. Ayhan diye birisi gelip yardım ediyor."

"Yok tanımıyorum öyle birini."

"Tamam. İyi yolculuklar sana da."

32.

Ertesi sabah bir şeylerin iyi olacağına dair iç ferahlığıyla uyandım. Böyle uyanmayalı dokuz sene oluyor. Bu ferahlık duygusunu kafamdan hemen uzaklaştıramazsam nazar değeceğini, her şeyin kötü gideceğini düşünüp bu sefer de kötü şeyler düşünmeye çalıştım. Rüstem'le Nurhan'ın uzaklaşıp gitmiş olmaları iyi bir şeydi. Bir ağırlıktan kurtulduğumu hissediyordum. Bir dakika kadar düşündükten sonra aklıma epeyce kötü durum geldi ve sıradan sabah keyifsizliğine geri döndüm. Bir şey sürekli aklıma gelip yine mutluluk vermeye devam ediyordu: Eda.

Eda'yla aramızın iyi olması. Eda'yla tekrar oturup konuşmaya başlamamız. Eda'nın evine gidişim. Eda'yla baş başa evde kalışımız. Eda'nın bana bakışı. Benim Eda'ya bakışım. Eda'nın Savaş'tan ayrılması. Eda'nın dertleşmek için beni araması. Eda'nın aklına gelmiş olmam. Kendi kendime nazar değdirmeyeyim diye bunun da kötüye gideceğini düşünmeye zorladım kendimi. İçinde Eda'nın olduğu hiçbir kötü cümleye ikna olmuyordum. En azından bu sabah. Elime telefonu alıp mesaj yazmaya başladım.

09.36 Selam Eda. Bu akşam müsaitsen görüşelim mi?

09.47 Olur.

09.47 Sana geleyim mi?

10.01 Dışarıda buluşalım.

10.01 Tamam. Nerede?

10.23 Karaköy'de oturduğumuz lokanta.

10.24 Kaçta?

10.58 Yedi gibi.

10.58 Tamam. Görüşürüz.

Boş boş oturmaktan iyice bunalmıştım. Akşama kadar dergâhta oturup bahçede sigara içmekten başka bir şey yapmıyordum. Şimdi iyice yalnız kalmıştım. İş aramaya başlayacaktım ama bir iki hafta geçmesini bekliyordum. Öğlen İstiklal'e gidip film izlemeye karar verdim. Baki Semih'in arabası dergâhın sokağında duruyordu ama kendisinin nerede olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Montumu giyip dışarı çıktım.

İstiklal'in girişinde Fitaş'tan başlayıp sinemaları dolaştım. Atlas'a baktım, saatler uymadı. Oradan Majestik'e gittim, orada da uygun film bulamadım. En son Beyoğlu'nda La Migliore Offerta diye bir film buldum. Filmin başlamasına on beş dakika vardı. O on beş dakika içinde de Yapı Kredi Yayınları'na uğrayıp masa üzerindeki kitaplara baktım. Yaşar Kemal iki gün önce ölmüştü ve kitaplarından bir bölüm yapmışlardı. Biraz kitaplara bakıp sinemaya döndüm.

Film bittiğinde moralim bozulmuştu. Bu dünyada bütün sanat eserlerinin, bütün antika eşyaların, bütün nesnelerin sahtesi yapılabildiği gibi insanların ve hatta aşkın bile sahtesi üretilebiliyor. Filmin ana fikri hemen hemen böyle bir şeydi. Aşkın sahtesi olmaz, olsa da onun adı aşk olmaz. Film olsun diye abuk subuk laflar ediyorlar. Bugün hiçbir şeyin canımı sıkmasına izin vermeyeceğim dedim kendi kendime. Kötü giden zaten kötü gidiyor. İyi bir şey var; bu akşam Eda'yla buluşacağım ve bu da kötü giden her şeyin üzerinde.

Saat üç civarıydı ve buluşma vaktine kadar ne yapacağımı bilmiyordum. Birden aklıma Halil Coşkun geldi. Teşvikiye'de sohbet etmek için gittiğim yaşlı adam. Acaba ne yapıyordur diye merak ettim. Düşüne düşüne yürürken kendimi Taksim'de Teşvikiye dolmuşlarının önünde buldum. Sıra yoktu. Bindim. Yarım saat sonra Halil Coşkun'un yaşadığı apartmanın önündeydim. Ev yapımı poğaçalar ve biraz da tatlı kurabiyelerden almıştım. Zili çaldım. Biraz bekledikten sonra bir kez daha çaldım. Yine kimse açmadı. Üçüncü kez çalıp çalmamakta tereddüt ettim. Geri gidecektim ki apartmanın kapısına bir kadın yanaştı. Elindeki anahtarla demir kapıyı açıp içeri girerken, ona sormaya karar verdim.

"Affedersiniz bir şey sorabilir miyim?"

Sessizce yüzüme baktı ve ben de bunu "Tabii sorabilirsiniz" diye anlamayı tercih ettim.

"Ben Halil Bey'e gelmiştim de. Siz biliyor musunuz, buralarda mı?"

“Hangi Halil Bey?”

“Emekli müfettiş...”

“Halil Bey vefat etti.”

“Sahi mi ya? Ne zaman?”

Yüzüme “Size uzun uzun laf anlatmak zorunda mıyım?” diye baktı ama ben anlamazlıktan geldim ve cevabı beklerken bakışlarımı yüzünden ayırmadım.

“İki, üç ay oldu.”

İki, üç ay. Birisi ölüyor ve aynı apartmanda yaşadığı diğer insanlar için yokluğunun, ölümünün zamansal bir karşılığı yok. İki ay, belki üç ay. Arada otuz gün var. Önemli değil. Yok işte.

“Peki birisi mi öldürdü?”

“Anlamadım?”

“Yok bir şey. İyi günler.”

Kapıyı kapadı. Acaba kendini kime öldürttü diye düşünürken yine dolmuşa binip Taksim’e geldim. Belki kendi kendine öldü. Eceli geldi belki de. Aldığım poğaça ve kurabiyeleri Halil Coşkun’un hayrına niyet ederek, Tarlabaşı yolundaki dilenci çocuklara dağıttım. Ağır ağır yürüyerek, sağa sola bakıp oyalanarak Karaköy’e kadar indim. Köprü civarında balık tutanları izledim. Hava kararmaya başladı. Saat yediye yaklaşırken Eda’yla buluşacağımız lokantaya gittim.

Aslında Halil Coşkun için sevindim. Ölmesine değil. Ölüp de kurtulmasına. Artık kafasındakiler onu daha fazla rahatsız edemeyecekti. Toprak, zamanla bütün yorgunluğunu alacaktı. Ölülere mahsus o derin uykuya teslim olup bütün sızılarını unutacaktı. Aklına yeni sorular gelmeyecekti; yeni sorular, yeni kuşkular, yaşlı bedeninde yeni yaralar açamayacaktı. Uzun zamandır kendisi için bir işkence odasına dönmüş olan hafızasından kurtulup o ağır ve büyük kapıyı bir daha açılmamak üzere kilitlemişti.

Bütün bunları düşünürken Eda kapıdan içeri girdi. Onun gelmesiyle, zihnimi meşgul eden her şey bir anda uçup gitti. Tarlabaşı’nda dolanan yoksullar, Halil Coşkun’un ölümü, işsizliğim, Rüstemler bir anda yok oldu. Eda’nın dışında kalan şeyler o an bütün önemini kaybetti. Yorgun gözüküyordu. Siyah çantasını sandalyenin koluna astı, üzerindeki siyah trençkotu da sandalyenin arkasına düzgünce yerleştirip kendisini sandalyeye bıraktı. Hızlı yürümüş gibiydi. Derin bir nefes aldı.

“Bana bir su söyler misin lütfen.”

“Ne yaptın, yürüdün mü?”

“Servisle geldim, sonra buraya yürüdüm. İş yerinde yoruldum aslında.”

Garsonun bardağına doldurduğu suyu bir dikişte içti. Bir bardak daha doldurdu garson. Onu da içti.

“Ay çok susamışım.”

Çantasından bir ayna çıkardı ve yüzünü incelemeye başladı.

“Doğru düzgün bakmadan aceleyle çıktım. Kötü görünüyor muyum?”

“Çok güzel görünüyorsun.”

“Saçlarıma bak, süpürge gibi. Tarayamadan çıktım.”

“Saçların da çok güzel.”

Gözlerin de çok güzel Eda. Parmakların da çok güzel Eda. Kirpiklerin de çok güzel Eda. Ağzın da çok güzel Eda. Kaşların da çok güzel Eda. Dudakların da çenen de, ellerin de, omuzların da, boynun da, avuçların da, kalbin de… Çok güzelsin Eda.

“Ne yemek yiyelim?”

“Ya sana bir şey söyleyeceğim, ben yemesem olur mu?”

“Aa nedenmiş? Yemek yemeye geldik buraya.”

“Öyle de bir işim çıktı. Ben ayıp olmasın diye sana uğrayayım dedim ama hemen çıkmam lazım. Kusuruma bakmazsın değil mi?”

“Kusura bakmam da çok önemli mi? Yani yemek yesek de öyle çıksan olmaz mı?”

“Yiyemem, geç kalırım. Savaş’la buluşacağım.”

Bir anda içinde bulunduğumuz durumun gerçekliğinden koptum. Bir boşluğa yuvarlanır gibiydim ve bir türlü kendimi durduramıyordum. Gözlerimi üst üste onlarca kez kırpıştırmaya başladım. Olmuyordu. Bir türlü şimdiki ana gelemiyordum. Aşağıya yuvarlanıyordum. Eda’yla birlikte bir kır gezisine çıkmış ve etrafın güzelliğini izlerken uçurumun kenarına gelivermiştik. Gökyüzü, ağaçlar, nehirler olağanüstü gözüküyordu. Önümüzde açılan dünyaya bakıyorduk; renkler iç içe geçiyordu. Olağanüstü güzelliği görebilmek için gözlerimizi kısarak bakıyorduk. Gözlerim yetmiyordu güzelliğe. Uçurumun kıyısında kendimizden geçmiş güzelliği seyre dalmışken Eda beni itivermişti. Ne olduğunu anlayamadan o yükseklikten aşağıya düşüyordum. Kenardan uzanmış dallara tutunmaya çalışıyordum ama nafile, düşmeye devam ediyordum. Nihayet birine tutundum.

“Savaş’la mı? Anlamadım.”

“Biliyorum biraz garip karşılayacaksın ama nasıl anlatacağımı da bilemiyorum. Savaş bu aralar benimle konuşmak istiyordu. Ben de hiç yüz vermedim ama işte bir kere oturduk konuştuk. Çok kısa bir konuşma oldu. Ayrıldık sonra. Neyse sonra bir kere daha oturduk. Bu sefer biraz daha uzun sohbet ettik. Savaş’ta bir tuhaflık vardı. İlk zamanlarda tanıdığım, âşık olduğum Savaş gibiydi. Çok şaşırtıcı ama öyle. Bir daha buluştuk. Bu sefer saatlerce oturduk. Çok pişman, çok üzgün. Şaşırtıcı şekilde hem de. Gerçek olduğuna ilk başlarda inanmadım ama sonra baktım ki acayip bir durum var. Çok kafam karıştı açıkçası. İki günde oldu bunlar. İnanamıyorum. Bugün bir daha konuşacağız. Ne olacağını bilmiyorum ama konuşmak istiyorum. İçimde nefret yok mu, var. Bir şey beklemiyorum ama birden çok eskiye gittim. Beni daha fazla hayal kırıklığına uğratamaz. Ama elimde değil, onu görmek istiyorum. Engel olamıyorum bu duyguma.”

“Eda bu adam sana neler yaptı hatırlamıyor musun?”

“Biliyorum, hatırlıyorum tabii. Bunu böyle bırakamam. Bu hesaplaşmayı yapmam lazım içimde. Öyle kaldı. Bunu anlatamıyorum. Bu adam benim bu hayatta âşık olduğum tek erkekti. İlk ve tek. Bana en ağır kötülükleri yaptı. O da sevdiğini öldürenlerden çıktı. Öyle ya da böyle bu defteri kapatmam lazım. Ancak onunla birlikte kapatabilirim. Bunu anlayamazsın. Böyle kalsın istemiyorum. Kendi dünyamıza dönebiliriz. Bir daha hiç birbirimizi görmeyebiliriz. Sorun değil. Ama Savaş bir şeyler söylemek istiyor ve son zamanlarda tanıdığım kişi değil. Bundan emin olamam ama hissediyorum. Bir şeyler var. Belki de son şansımız bu. Sonuçları ne olursa olsun deneyeceğim. Beni daha fazla yaralayamaz, çünkü öldürdü. Ama bir şeyler değişebilir. Bunu deneyip göreceğim. Göze aldım.”

Ben ne olacağım Eda? Ben ne olacağım Eda? Eda ben ne olacağım? Ne olacağım ben Eda?

“Kusura bakma ama çıkmam lazım. Anlayabiliyor musun beni?”

Elini elimin üzerine koydu. Şimdi birisi gelse. Hiç hissettirmeden yanımıza kadar sokulsa, elindeki silahı usulca bana doğrultsa ve ensemden ateş etse, benim kanım onun ellerine bulaşsa, Mango’dan aldığı bluzuna bulaşsa, çığlık atsa, sarılsa…

“Tamam Eda.”

Çıkıp gitti. Ben de çıkıp gittim.

Savaş'la buluşmaya gitti. Ben cehennemin dibine giden yolu arıyordum. Bir meyhaneden başladım.

Yolumun üzerinde bulduğum bir meyhaneye rastgele girip oturdum. Bilmiyorum belki de yolumun üzerinde değildi, doğrudan oraya gittim. Açıkçası Eda'nın anlattıklarından sonra gidecek bir yolum da kalmamıştı. Bir meyhaneye gittim. Savaş'ı öldürmekle sarhoş olmak arasında bir tercih yapmam gerekiyordu ve sarhoş olmaya karar verdim. Savaş'ı öldürmeyi ertesi güne bıraktım. Nasıl sarhoş olunabileceğini biliyorum ama Savaş'ı nasıl öldüreceğimle ilgili henüz bir planım yoktu. Bildiğimden başlayayım dedim ve kendime rakı söyledim.

Eda'dan ayrıldığım andan itibaren düşmeye devam ediyordum. Ne kadar içtiğimi bilmiyordum. İnsan en çok unutmak istediği şeyi her dakika yeniden ve daha güçlü bir şekilde hatırlarsa sarhoş olamıyor. Sarhoş olunca unuturum diye düşünüyorsun fakat unutamadığın için sarhoş da olamıyorsun.

Kasada duran adam yanıma yaklaştı ve son derece nazik bir şekilde konuşmaya başladı.

"Beyefendi, Ayhan Bey aradı ve sizi kendisinin alacağını söyledi."

Ayhan Bey. Ayhan Bey…

"Yanlış oldu galiba. Ben Ayhan diye birini tanımıyorum."

Adamın yüzü asıldı. Büyük bir hayal kırıklığı içindeydi. Kısa bir şaşkınlıktan sonra yerine geçti. Bir süre geçtikten sonra tekrar geldi.

"Kusura bakmayın ama geleceğini söyledi. Ben iletmiş olayım da."

Birden hatırladım. Ayhan diye birinden söz eden birisi daha vardı. Evet, Rüstem'in annesi. Kadın rüyasında Ayhan diye birini gördüğünden söz etmişti. Ulan bu Ayhan kim? Kim bu Ayhan diye düşünmeye başladım. Yok, yok, yok! Sarhoş değilim ama hatırlamıyorum öyle birini. Bir duble daha içtim.

Aradan ne kadar geçtiğini hatırlayamıyorum ama birden Baki Semih masanın önünde beliriverdi. Beklemiyordum. Emin olamadım. Artık Baki Semih'e ve onu gördüğüm yerlere şaşırmıyordum gerçi. Çok geçmeden kasadaki adam da geldi yanımıza.

"Ayhan Abi hoş geldin."

Ayhan Abi. Ayhan Abi kim ulan? Ayhan Abi kim?

"Nasılsın Sırrı?"

“İyiyim abi, bir emrin var mı?”

“Yok sağ ol.”

Baki Semih, Ayhan kim? Sen Baki Semih değil misin abi? Ayhan nereden çıktı? Ne oluyor lan burada?

Konuşabilsem bunları söyleyecektim ama ikisine bakmakla yetindim.

“Kalkmak ister misiniz? Ben sizi götüreyim.”

“Ayhan kim abi?”

“Kalkalım, yolda konuşuruz.”

“Kalkmıyorum anasını satayım. Otur burada konuşalım.”

“Çok içmişsiniz. Hadi çıkalım.”

“Çıkarsam şerefsiz evladıyım. Oldu mu? Çıkarsam orospu evladıyım. Oldu mu Baki Semih? Daha ağırını söyleyeyim mi? Otur burada anlat. Üzerine günah bulaşmasın değil mi? Hemen git. Buranın boku üzerine değmesin. Korunaklı dergâhına git. Tespih çek, namaz kıl. Burada Allah yok! Burası cehennemin dibi. Burası ateşin ortası. Neden duracaksın ki? Uzaklaş hemen. Hiç durma kaç. Kendini kirletme daha fazla. Kirlenme bizimle. Elini sürme. Değme sakın. Elin yanmasın. Git abi. Allah aşkına git.”

Kasadaki adam sesimin yükseldiğini görünce yanıma yaklaştı. Çok iyi niyetlerle yaklaşmadığını sanıyorum. Baki Semih adama bakınca, adam orada durdu ve talimat bekler gibi Baki Semih’e bakmaya başladı. Beklediği talimat Baki Semih’in bakışlarından geldi. Adam tekrar yerine geçti. Adam gidince Baki Semih karşıma oturdu.

“Ayhan kim?”

“Benim.”

Sarhoş oldum da belki farkında değilim. Bütün bu saçma sapan konuşmaları hiç hatırlamayacağım. Zihnimin bana oynadığı bu sevimsiz oyun sona erecek. Hayvan kafalı insanlar yok ama bu defa Ayhan var, Baki Semih var, rakı var, Eda var, Savaş var... Var işte!

Düşmeye devam ettiğim için gerçeklik tamamıyla dağıldı. Boşluktayım. Hiçbir şeyi seçemiyorum. Eda gözümün önünden çok uzaklaştı.

“Gerçek ismim Ayhan benim. Baki Semih ismini rahmetli efendim koydu. Babanızın yanına geldiğimde Ayhan bile değildim artık. Hiç kimseydim. Hiç kimse.”

Masaya oturunca kasadaki adam yanımıza gelip el pençe durmaya başladı. Baki Semih adamı yine bir göz işaretiyle yerine yolladı.

“Ben hiç kimseydim, bana bir isim verdi, insan oldum. Tanıştığımız zaman, ismin nedir, diye sordu. Benim bir ismim yok, dedim. Yüzüme baktı. Baki Semih olsun madem öyle dedi. Ben de Baki Semih oldum. Efendimin himmetiyle bir ismimiz oldu. Sonra da bize Rabbimizin isimlerini öğretti elhamdülillah. Hâlâ da öğrenmeye gayret ediyoruz. Bizi bir duvarın önünden aldı, yola koydu efendim. Bizi bütün tasmalarımızdan, zincirlerimizden kurtardı Rabbimizin kapısının önüne bıraktı. Sonrası nasip.”

“Abi sen kimsin Allah aşkına? Her yerden karşıma çıkıyorsun? Kim olduğunu biliyorum sandım, bilmiyormuşum. Bomonti’deki evini ziyaret etmiştim. O da mı gerçek değil? Kafamı allak bullak ettin sen.”

Önüne bakıp tebessüm etti.

“O kadar da değil, merak etmeyin. Bomonti’deki evde gördüğünüz adamım ben. Efendimle teşrif buyurduğunuz o ev. O apartman hatta. Sadece o apartman değil, Şişli’de bir iş hanımız vardı. Babam rahmetli İstanbul’un ilk fabrika sahiplerindendi. İyi bir ticaret adamıydı. Ben de mühendis oldum. Teknik üniversiteden mezun olur olmaz fabrikada çalıştım. Hiç paraya maraya ihtiyacımız da yoktu. Bende biraz delilik vardı. Akşam gidiyordum, olur olmaz ortamlarda takılıyordum. Sorsan kimseler bilmez mühendis olduğumu, babamın parasını pulunu. O zamanlar Tarabya’da, Şişli’de kodamanların, kabadayıların mekânlarında takılıyorum. Param var, cesaretim var. Kimseye eyvallah etmiyoruz. Babamın itibarı zedelenmesin diye onun ortamına hiç girmiyorum. Ben bir gün bir kadınla tanıştım. Her gün bir kadınla tanışıyordum ama bir gün gerçekten bir kadınla tanıştım. O zamanlar bu kız Harbiye’deki Ziraat Bankası’nda çalışıyor. Nasıl konuşkan, nasıl cıvıl cıvıl bir kız anlatamam. Bu mekân var ya. Buranın dili olsa da konuşsa. Arkadaşlarla geliyoruz, muhabbet muhabbet, sonra gece yarısı ayrılıyoruz. Dedim ki ulan ben bu kızla evleneceğim. Kıza nasıl âşığım, öl dese öleceğim. Aklım fikrim bu kızda. Bana sürekli nasihat ediyor; Ayhan yapma, içki içme, sağa sola takılma, kumara oturma. Sürekli nasihat ediyor. Benim de hoşuma gidiyor.

Harbiden bir sürü mekândan elimi ayağımı çektim. Kız çok temiz. Annesi filan da öyle. Ben kendimi düzeltmeye başladım. En azından delilik etmiyorum, kavgaya, şuna buna bulaşmıyorum. Ben dedim bu kızdan başkasına bakmam. Bakmadım da. Annemle, babamla tanıştırdım. Onlar da bayıldılar kıza. Nasıl mutlular biliyor musunuz? Ben işe gidip

geliyorum. Akşam geç saatlerde dışarıda olmuyorum. Kızın ailesiyle de tanıştım. Bir tek annesi var. Kadın da hanımefendi. Gerçekten oturması, kalkması son derece düzgün kibar bir kadıncağız. Sonra kızın bir kez evlenip boşandığını öğrendim. Öğrendim dediğim kendisi söyledi. Ayhan dedi istemezsen anlarım, çok özür dilerim önceden söyleyemedim ama ben kısa süre evli kaldım. Evlenip boşandım. Benim gözüm bir şey görmüyor ki. Olsun dedim, canını sıkma, olur böyle şeyler. Hiç umursamadım. Biz yine aynen devam ettik. Artık düğün tarihini belirleyeceğiz. Her şey iyi, güzel. Arkadaşlarıma ne diyorum biliyor musunuz? Diyorum ki ulan ben bu kızla daha evlenemeden aşkımdan öleceğim. Eee masal mı bu? Hayattan söz ediyoruz. Masal mı bu? Erkek kızı öpsün ve muradına ersin. Olmadı."

Sustu Baki Semih. Ağlıyor muydu anlayamıyordum. Önüne baktı sustu.

"Neden olmadı?"

"Kız beni Ziraat Bankası'ndaki hesaplarımdan bulmuş."

"Nasıl yani?"

"Öyle işte. Kız, eski kocam dediği sevgilisiyle birlikte beni Ziraat Bankası'ndaki hesaplarımdan bulmuş. Azmetmiş, bulmuş. Hesabımı boşaltmak istemiş. Ulan kevaşe. Çok özür dilerim efendim. Ulan kevaşe, ben o parayı senin önüne sererdim zaten. Benim bu dünyada, parada gözüm mü var? Benim gözüm sendeydi, oydun gözümü. Ulan Allah'sız, kitapsız ben senin önüne dünyayı koymaya niyet etmişim, mal, mülk ne? Ben diyorum ki Allah benim ömrümden alsın bu kıza versin. Daha ötesi mi olur? Daha ötesi olur mu bunun? Sen kalkmış o paranın peşine düşmüşsün."

Yeniden sustu.

"Geçen anlattığın hikâyedeki adamı vuran sen miydin?"

"Ölüler kimseyi öldüremezler şehzadem. Ölü bir adam başkasına zarar verebilir mi?"

"Abi sana bir şey daha soracağım. Rüstem'in annesi seni rüyasında görüyormuş."

"İnsan insanı görür."

"Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Tahmin ettim."

"Ne tahmini? Ben ilk kez buraya ayak basıyorum."

"Denk geldi."

“Benimle alay etme. Eda, Savaş’a geri dönüyor.”

“Mesele kadın olunca, emrinizde koca ordu olsa kalbini zerre miktar döndüremezsiniz. Bunda da bir hayır vardır.”

Birlikte kalktık.

33.

Kaç gündür dergâhta kaldığımı hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım. Zihnimi bütünüyle toplamayı başaramadığımı görünce sarhoşluğumun henüz geçmediğini anladım. Yattığım yerde yüz üstü döndüm. İyi nefes alamayınca tekrar sırt üstü yatmaya başladım. Bu sefer de başım ağrıyordu.

Önceki akşam olan biteni hatırlamaya gayret ettim. Eda'nın söyledikleri beton çivisi gibi kafamın muhtelif yerlerinde saplı duruyordu. Oralara saplanırken duyduğum acıyı bir kez daha hissettim. Doğruldum. Bir süre öylece oturdum ve başımın arkasını iki elimle ovuşturdum. Şakaklarıma iki yanından bastırınca ağrı biraz diner gibi oldu. Bu sefer daha da kuvvetli bastırdım. Güçlükle ayağa kalktım. Biraz başım dönünce durdum ve sonra yavaşça mutfağa doğru yürüdüm. Ağzımda kocaman bir çöl vardı sanki. Buzdolabında deli gibi su arıyordum. Buzdolabında su kalmamış ya da hava zaten soğuk diye hiç koymamışlar. Masanın üzerindeki sürahide duran suyla idare ettim. İki bardak suyu üst üste içtikten sonra tekrar dönüp yatağın üzerinde oturmaya başladım. Şakaklarıma iki elimle kuvvetlice bastırmaya devam ediyordum.

Eda'yla konuştuğum andan itibaren kafamı kurcalayan soruyu bir türlü savuşturamıyordum; ben şimdi ne yapacağım? Ben şimdi ne yapacağım? Şimdi ben ne yapacağım? Annem öldüğünde, babam öldüğünde sormadığım soruyu Eda'nın uzaklaşmasıyla sormaya başladım. Eda yokken ne yapıyorsam onları yapmaya devam edeceğim ama Eda'nın hayatımda olabilme ihtimali bile hafızamı yok etti. Düşündüm düşündüm ne yapabileceğime, hayatımı bundan sonra nasıl sürdürebileceğime dair

bir şey bulamadım. Ben şimdi ne yapacağım? Ben en iyisi bahçeye çıkıp sigara içeyim. Kapıda duran terliklerden birini giyip bahçeye çıktım. Gökyüzünde güneş vardı. Sigaramı içmeye devam ederken arada bir sigarayı ağzımda tutup iki elimle şakaklarıma bastırıyordum. Ağrı şimdi biraz hafifledi.

O esnada, gece gördüğüm rüyayı hayal meyal hatırlamaya başladım.

Rüyamda, içinde babamın da bulunduğu bir grup insanla otururken ezan okunmaya başladı. Oturanlar ağır ağır ayağa kalkıp namaz hazırlıklarına başladılar. Ben oturduğum yerden kalkmadım. Babam yanıma yanaştı ve "Abdestin var mı evladım?" diye sordu. "Yok" dedim. "Öyleyse kalk al, bizimle namaza durmayacak mısın?" diye sordu bu kez. "Abdestin nasıl alınacağını bilmiyorum, daha doğrusu hatırlayamıyorum..." dedim babama. Elimden tutup ayağa kaldırdı ve abdesthaneye doğru yürümeye başladık. Babamın elini tuttuğum elim bir çocuk eliydi. Kendim yetişkindim ama ellerim çocuk elleriydi. Birlikte çeşmenin önüne geldik ve babam bana abdest aldırmaya başladı. Ellerimi yıkadı, ağzıma burnuma nasıl su vereceğimi gösterdi. Yüzümü yıkadı. Pantolonumun paçalarını sıvayıp ayaklarımı yıkamama yardım etti. Sonunda abdestim bittiğinde elindeki havluyla elimi yüzümü kuruladı.

Namaz kılınacak yere geldik. "Ben namaz kılmayı bilmiyorum!" dedim "nasıl kılındığını hatırlamıyorum." "Bana bakarak kılarsın" dedi babam. İnsanlar toplanıp aynı safta hizaya geçtiler. Herkes ayak uçlarına bakıp tam tamına aynı hizada olmaya özen gösterdi. Tam o sırada babamı gözden kaybettim. Telaşla sağa sola bakınmaya başladım ama babamı göremedim. Utanç ve çaresizlik içinde hemen oradan uzaklaşmaya karar verdim. İnsanların arasından yavaş yavaş geriye doğru çıkarken bir el kolumu tutuverdi. Baktım, Baki Semih'ti. Başında babamın şeyhlik serpuşu vardı. Elimden tutup ön taraftaki safa doğru götürdü. Ellerim hâlâ çocuk eli. "Gel burada dur ve bana bak, ne yapıyorsam onu yap..." dedi ve cemaate imamlık ederek namaz kıldırmaya başladı. Bir gözüm sürekli Baki Semih'teydi; o ne yaparsa ben de aynısını yapıyordum. Namaz bitti. Çat! Rüya da bitti.

Bir yandan rüyayı, bir yandan da Baki Semih'i düşünüyordum. Son zamanlarda onunla birlikte yaşadıklarımı ve sürekli artan şaşkınlığımı.

Gördüğüm rüyanın aslında bana ne söylediğini biliyorum. Rüyaların diline babamın aktardıkları üzerinden aşinalığım var. Müritler rüyalarını

yazarlar. Rüyaları olmazsa müritler dilsiz kalırlar. Rüyaları olmazsa duymaz olurlar. Rüyalarını yazıp babama iletirlerdi. Babam saatlerce o rüyaları pürdikkat okurdu. Rüstem'in Baki Semih'le karşılaşınca bir anda nasıl değiştiği geldi aklıma. Annesinin Baki Semih'i sürekli rüyasında görmesini düşündüm. Eda'nın evine giderken bana anlattığı hikâyeyi o evin önünde bizatihi yaşayınca epeyce şaşırmıştım. Nerede olursam olayım, gelip eliyle koymuş gibi bulması da bir o kadar şaşırtıcıydı. Aslına bakarsanız bütün bunları hiç garipsememem lazım. Babamdan biliyorum. Asıl mesele bu galiba; babamın hallerini Baki Semih'te görüyorum. Sigaramdan son nefesi alınca Baki Semih'in şeyhliğinden kendi içimde emin oldum.

Bir sigara daha içmek istiyordum. Dergâhtan dışarı çıkıp yakınlardaki markete gittim. Açlığımı bastırmak için bir tane *Eti Burçak* aldım. Rafta gazozu görünce canım çekti, bir tane de ondan aldım. Market raflarının arasında biraz daha dolanıp kasaya geldim. Kasiyer kızdan kırmızı Winston istedim. Aldıklarımın parasını ödedikten sonra bir sigara daha istedim. Kızın biraz canı sıkıldı ama bir şey demeden verdi. Onun da parasını ödedim. Cebim bozuk para doldu. Onlarla da sakız filan alayım dedim ama tekrar bir şey istemek ayıp olur diye düşünüp vazgeçtim.

Dergâhın kapısına geldiğimde yanaşmış arabayı fark ettim. İçeri girdim. Bahçeden sesler geliyordu. Usulca oraya doğru yürüdüm ve sandalyelerde oturan dört kişi gördüm. İçlerinden birinin beni görünce gözleri parladı; bu Hacı Fahri'ydi. Ayağa kalktı, yüzüme baktı ve ağlamaya başladı birden. Çocuk gibi, hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ben de Hacı Fahri'yi çok severim ama onu görünce böyle ağlayacak türde bir durum yoktu ortada. Beni görünce aklına babam gelmiş olmalı diye geçti içimden. İnsan, karşısında kocaman bir adam hüngür hüngür ağlarken elini nereye koyacağını bilmiyor. Elini değil kendisini bile nereye koyacağını bilmiyor. Öyle durup ağlamasının bitmesini beklemeye başladım. Cebinden geniş bir mendil çıkarıp gözlerini çıkaracakmış gibi silmeye başladı.

"Kusura bakmayın şehzadem. Birden tutamadım kendimi."

"Estağfurullah Fahri Amca."

Gözlerini iyice sildikten sonra gelip sıkıca sarıldı. Ben de sarıldım.

"Babam mı geldi aklına?"

"Efendim aklımdan gitmiyor ki gelsin şehzadem."

Hafifçe gülümsedi.

“Birden ağlayınca, öyle düşündüm.”

“Başka bir şey geldi aklıma.”

“Hayırdır?”

“Gel otur hele yanıma. Yılmaz’ı hatırlarsın. Diğer kardeşleri bilmezsin.”

Üçü de elimi sıktılar. Oturduk.

“Sizi burada görünce şaşırdım şehzadem. Yanlış anlamayın çok sevindim. Aklıma birden bir şey geldi. Onun için kendimi tutamadım.”

“Meraktan öldüreceksin hacı amca. Ne geldi aklına yahu?”

“Biz buraya başka bir sebeple geldik. Allah nasip ederse Baki Semih’e intisap edeceğiz. Rüyamızı gördük, kalbimiz mutmain.”

“İyi, hayırlı olsun.”

“Allah razı olsun şehzadem.”

Herkes bir süre önüne baktı. Mahrem bir sır ifşa edilmiş gibi sustuk. Ben bir sigara yakmak için yeni paketi açtım. Hacı Fahri’ye de uzattım. O aldı, diğerleri almadı. Sigaralarımızı yaktık suskunluktan istifade. Sessizliği yine Hacı Fahri bozdu.

“Bir gece burada böyle oturuyorduk. Yaz gecesi. Efendim şurada oturuyor. Biz de etrafında oturduk, sohbet muhabbet ediyoruz. Daha doğrusu her zamanki gibi efendimin ağzından bal damlıyor, biz de nasipleniyoruz. Arada bir kimisinin aklına bir soru geliyor soruyor, efendim anlatıyor. Neyse öyle konuşurken bir adamdan söz açıldı. Hikâyesi uzun. Bizim bazı kardeşlere sıkıntı çıkarıyormuş. Efendim de tanıyor adamı. Biraz şikâyet ettiler. Efendim de ‘Davet edin gelsin, sohbet edelim ya da biz gidelim ziyaret edelim...’ dedi. Bir kardeşimiz ‘Efendim siz nazar ederseniz fikri değişir sürekli tekkeye gelmeye başlar diye endişe ediyor, görüşmez o yüzden,’ dedi. Öyle söyleyince efendim birden sustu. Üzgün üzgün önüne bakmaya başladı. Bir dert olduğunu hepimiz hissettik ama bir şey söyleyemedik. Sonra kafasını kaldırdı ‘söyleyin merak etmesin gelsin, bizim nazarımız kendi evladımızı bu tekkeye getirmeye yetmedi, onu nasıl getirelim?’ dedi. Biz de üzüldük öyle söyleyince. Sizi özlediğini anladık. Herkesin üzüldüğünü görünce gülümsedi, ‘Dert etmeyin bizim hergeleyi de tekkeye çağıracak bir mürşit gelir, bir nazar eder o hergele de ne olduğunu bile anlamadan geliverir buraya.’

O gülümseyince biz de gülümsedik. ‘Terzi kendi söküğünü dikemezmiş,’ dedi sonra. Kaç sene geçti aradan. Siz o gün bugündür bir daha gelmediniz. Şimdi burada görünce birden şaşırdım. Baki Semih mi

getirdi?”

“İyi de ben intisap etmek için gelmedim ki hacı amca. Bir zaruret durumu oldu geldik. Sağ olsun Baki Semih bir sorunumuzu halletmemize yardım etti.”

“Herkes bir derdi için gelir şehzadem. Ne için geldiğiniz sizi ilgilendirir. Bir de mürşidimizi. Hepimiz bunun için gelmiyor muyuz? Gerisi teferruat. Efendim, sizi buraya getirecek mürşitten söz etmişti. Ötesine benim aklım yetmez.”

Neden buraya geldim?

Kaç gündür buradayım?

Buradan çıkıp nereye gideceğim?

Sigaramın ne zaman bittiğini fark etmemişim. Çıkarıp bir tane daha yaktım. Çok geçmeden Baki Semih girdi içeri. Onu görünce herkes ayağa kalktı. Ben kalkmadım. Sigaramı usulca söndürdüm.

“Ben çıkayım abi, sizin konuşacaklarınız vardır.”

“Siz de kalın şehzadem, bizim için bir mahsuru yok.”

“Ben çıkayım, zaten biraz işim var.”

Dergâhın yeni şeyhini, dervişleriyle baş başa bıraktım.

34.

Savaş’ı öldürmeye karar verdim. Hiç kuşkum yok. Daha fazla yaşamayı hak etmiyor. Savaş’ın ölümünden sonra hâlâ yakalanmamışsam, ömrümün geri kalanını, tıpkı Savaş gibi daha fazla yaşamayı hak etmeyen kötüleri bulup hiç acımadan öldürmekle geçireceğim. İşlediğim günahlara karşılık, iyilik adına işlenmiş cinayetlerle insanlıktan ve Allah’tan özür dileyeceğim.

Buna daha önce de karar vermiştim. Sonra niyeyse vazgeçmiştim. Şimdi o karara geri döndüm ve bu iyilik cinayetlerini nasıl işleyebileceğim meselesine kafa yoruyorum.

Herhangi bir ölüm olayında Azrail’in dışında bir parmak izi varsa, katil mutlaka bulunur. Cinayeti kusursuz kılan şey parmak izlerini Azrail’inkine mümkün olduğu kadar çok benzetebilmektir. Ama dikkatli bakabilen her göz, Azrail’le bir insanın parmak izleri arasındaki farkı anlayabilir. “Kusursuz cinayet yoktur” sözünü böyle anlamak eğilimindeyim ben. İşte bu yüzden kusursuz cinayet yoktur. Kusursuza yakın bir cinayet planlıyordum. İntihar veya kaza süsü vermek, zehirlemek, bir biçimde öldürüp cesedi ortadan kaldırmak gibi seçenekler üzerinde düşünmeye başladım.

İşe Google’ın arama satırına yazdığım bir cümle ile başladım: “Otopside belli olmayan zehirler.” Onlarca sayfayı satır satır okudum ama dişe dokunur bir bilgi edinemedim. Turgut Özal’la ilgili bir sürü haber girilmiş. Bilgi edinemediğim gibi aksine umutsuzluğum arttı. Meğerse otopsi dediğimiz meselede epeyce yol alınmış. Cesedin üzerinden onlarca yıl geçse de bir şeyler bulabiliyorlar. Bırak insan cesedini, kemiğini,

saçını, dişini neredeyse gömüldüğü topraktan bile bir şeylere ulaşmaları mümkünmüş. İlk araştırmalarım sonunda moralim iyice bozuldu.

Zehirlenmiş bir Savaş'ı incelemeye başladıkları anda ilk gidecekleri kişi Eda olacak, Eda'dan bana gelmeleri için müneccim olmaları gerekmez. İki ihtimal üzerine kafa yormalıydım; ceset üzerinde otopsiye değer bir durumun olmaması ya da otopsi yapacak bir cesedin bulunamaması. Daha önce çalıştığım ilaç laboratuvarında tanıştığım adamları düşündüm. Belki oradan bir şeyler bulabilirdim. Şirketten tanıdıklarımın ortak özelliği ağızlarının sıkı olmasıydı. İşe yarar bilgiler edinebilirdim. Ne de olsa yıllardır beni ve diğerlerini zehirlemeye devam ediyorlar. Kiminle görüşsem diye düşününce aklıma ilk olarak Bünyamin geldi. Laboratuvar asistanlarından biri. Sessiz, zeki ve bir katilin duygularını anlayabilecek kadar sezgisel dünyası geniş. Moralim düzeldi biraz.

Savaş'ın her yaptığını gözetleyerek bilgi toplamam gerekiyordu. Birini kusursuza yakın bir cinayetle öldürmek istiyorsan altın kural şudur; öldüreceğin kişinin hayatındaki her detayı ama her bir detayı ezbere bilmen gerekir. Pırlanta kuralsa şu; hayatının bütün detaylarını ezbere bildiğin adamın hayatında yer almayacaksın. İşte benim için en büyük sorun da bu. Bundan sonra ne yaparsam yapayım Savaş'ın hayatına bir yerden temas ettiğim gerçeğini değiştiremem. Geçmişi ancak tarihçiler değiştirebilir ve benim buna gücüm yetmez.

Tek bildiğim Savaş'ın Seyrantepe'de bir medikal cihaz pazarlama şirketinde satış temsilcisi olarak çalıştığıydı. Onu da laf arasında Eda'dan öğrendim. Çalıştığı şirketi biliyordum ama nerede oturduğu hakkında bir fikrim yoktu. Şirketin ismini internette arayınca tam adresini ve telefonlarını buldum. Yaptıkları işlere göz attım. Şirkete telefon açtım ve Savaş'ı istedim.

"Nereden arıyorsunuz beyefendi?"

"Sercan Eczanesi."

"Bekleyin efendim."

Bekledim. Savaş'ı bağladı.

"Alo!"

Telefonu kapattım. Bilmek istediğim şey bundan ibaretti. Savaş hâlâ orada çalışıyordu ve şu an şirketteydi. Akşamüzeri Seyrantepe'ye gittim. Metro çıkışından yüz, yüz elli metre yürüyünce şirketin olduğu binanın önüne geldim. Saat dört buçuktan altıyı yirmi geçe Savaş kapıdan

çıkıncaya kadar orada bekledim. Buraları biliyordum. Daha önce ilaç denemeleri için geldiğim laboratuvara epeyce yakın bir yerdi.

Şirketten çıktı ve metroya doğru yürümeye başladı. Görünmeden takip etmeye başladım. Mecidiyeköy durağında indi ve Profilo'nun oradan Gülbağ'a yöneldi. Dış cephesi yeni boyanmış bir apartmana girip asansöre bindi. Dördüncü kata çıktı. Dördüncü kattaki iki daireden birinde yaşadığını öğrendikten sonra oradan ayrıldım.

Seyrantepe'de çalıştığı medikal malzeme satış şirketini ve Gülbağ'daki evini biliyorum. Şimdi dairesine girmenin bir yolunu bulmalıyım. Daha ayrıntılı araştırmanın başlayacağı yer orası.

Akşam tekkeye döndüm. Odaya girmemin ardından iki üç dakika geçmişti ki kapı çalındı.

"Destur var mı şehzadem?"

"Buyur Baki Abi."

Baki Semih güler yüzüyle içeri girdi.

"Nerelerdeydiniz? Çok merak ettim."

Hiç. Birini öldürmeye karar verdim. Sürekli bunu düşünüyorum. Öldüreceğim kişiyle ilgili keşif gezisi yaptım. İş yerini ve evini buldum. Kafamda değişik öldürme planları var ama biraz daha araştırmam lazım. Öncelikle evine girip biraz bakınmam lazım. Nasıl yaşadığını bilmek istiyorum. Zayıf bir nokta bulabilirsem öldürme planımı onun üzerine kurarım. Hatta sen de bana yardımcı olabilirsin Baki Semih. Olur musun? Neden olmasın? Bir şeyhin katil olması görülmedik şey mi? Onlar da insan, değil mi? Senin arabanla Savaş'a vursak! Bir şeyhin adam öldüreceğine kimse inanmayacağı için kaza deyip geçerler. Bence bu olağanüstü bir fikir. Şeyhin kazayla öldürdüğü adam. Buna kimselerin itirazı olamaz. Bırak ailesinin dava açmasını, kamu davası bile açmazlar. Dava ne demek, insanlar gelip seni teselli ederler. Zaten iyi bilinen bir tip değildi, bak bir şeyhin arabasının altında kaldı, kurban olduğum Allah nasıl da cezalandırıyor kötüleri, derler. Kalabalık bir caddede işine giderken veya evine dönerken elim bir trafik kazasına kurban olmuş pek de makbul sayılmayan bir adam. Üstelik direksiyonda trafik kurallarını ihlal etmesi mümkün olmayan geniş gönüllü bir şeyh var. Gerisi önemli değil. Gayet temiz bir cinayet. Ne dersin?

"Biraz dışarı çıktım. Günlerdir boğuldum. Biraz nefes alayım dedim."

"Evinize gitmediniz değil mi?"

“Yok gitmedim. Merak etme. Biraz da iş bakmam lazım.”

“Acele etmenize lüzum yok. Herhangi bir ihtiyacınız varsa Allah aşkına bizden saklamayın. Biz ihvanız. Bize söylemeyeceksiniz de kime söyleyeceksiniz?”

“Teşekkür ederim. Şimdilik öyle bir ihtiyacım yok.”

“Eyvallah. Size iyi istirahatler. Sonra konuşuruz madem.”

“Tamam. Buralarda bir dizüstü bilgisayar filan vardı.”

“Yollarım size ben.”

“Sağ olasın Baki Abi.”

İnternette arama satırına ikinci cümlemi de o gece yazdım: “Kapı kilidi nasıl açılır?” Matkap yardımıyla, ince bir metal sacla, saç tokasıyla, ataç teliyle, kredi kartıyla kapı açma teknikleri üzerine onlarca sayfayı okuyup epeyce video izledim. Videoda izleyince bütün kapıları açabilirim gibi bir duyguya kapılıyor insan. Ama asıl çözüm Dexter’daydı. Elindeki iki metal parçasıyla bütün kapıları açabilmesi senaryo icabı değilse bir gerçekliği var demektir. Bütün araştırmalardan sonra bir maymuncuğa ve onu düz tutabilmek, gereken harekete destek verebilmek için bir alt desteğe ihtiyacım olduğunu anladım. Maymuncuk siparişini internet üzerinden yapmayacağım için en doğru şıkkı seçtiğimde gönül rahatlığıyla ikna olduktan sonra peşin parayla bir yerlerden almaya karar verdim.

Ertesi gün öğlene doğru maymuncuk seti elimdeydi. Şarjlı, bilyeli bir maymuncuk. Uygulandığı barel modelleri dokuz gruptu ve özellikle İstanbul’da kullanılan pek çok kapı kilidine uyumlu bir maymuncuktu. Savaş’ın daire kapısındaki kilit eğer Kale bilyeli, Kale sistem, İto bilyeli, Daf bilyeli, Mul – T – Lock 7x7, Çin malı bilyeli barel veya Fiambarellerden biriyse açabilecek durumdayım. En azından teorik olarak. Biraz tecrübe kazanmam lazım.

Öğlen vakti ortalıkta kimsecikler yokken dergâh kapılarından birinde pratik yapmaya başlamıştım bile. Saatlerce kilitle uğraştım. Dexter’a, televizyonda gösterildiği bölüm sayısı kadar küfrettim. Sonra izlediğim videolardaki adamlara küfürler ettim. Özellikle kapı uzmanı Rus’un bütün geçmişini bolca sinkafla tek tek andım. Tam dört buçuk saat uğraştım ve adamların otuz saniyede yaptıkları işi bir kez bile başaramadım. Sonunda vazgeçtim. Daha teknik bir çalışma biçimi gerekiyordu. O akşamı internette yayınlanan kapı açma teknikleri videolarıyla, ayrıntılı kilit şemalarıyla geçirdim.

Savaş'ın dairesine gidip kapı kilidini görmem gerekiyordu. Aynı kilitten satın alıp bütün ayrıntılarını inceleyip ne yapmam gerektiğini öğrenebilirdim. Öyle yaptım. Ertesi gün ilk iş olarak apartman kapısının önünde bir süre bekleyip uygun zamanda dördüncü kata çıktım. Dairelerden birinin zilinde isim yazıyordu diğerinde bir şey yazmıyordu. Tekrar aşağı indim. Gelen faturaları incelemeye başladım. Duyuru panosunu o anda fark ettim. Daire 9 - Savaş Kıvanç: 75 TL. Tekrar yukarı çıkıp 9 numaralı dairenin kapı kilidini iyice inceledim. Artık neyle karşı karşıya olduğumu tam olarak biliyordum.

Gülbağ'dan metroyla Şişhane'ye, oradan da Perşembe Pazarı'na gidip en çok kullanılanlardan iki tip kilit aldım. Sonra da bir hırdavatçıda sistemi kapatan dış metali söktürdüm. Artık kilidin içindeki sistemi, silindirleri, yayları, girintileri, çıkıntıları görebiliyordum. Dergâha gidip elimdeki maymuncuk metali doğru yerlere yerleştirmenin denemelerine başladım. Artık görebiliyordum. Bütün izlediğim videolar, incelediğim kilit şemaları daha anlaşılabilir hale gelmişti. Silindirlere ve rulmanlara dokunabiliyor, hareket etme biçimlerini takip edebiliyordum. Zaman geçtikçe mutluluğum arttı. Saatlerce hiç usanmadan çalıştım ve huzurla uykuya daldım.

O gece rüyamda Rüstem'i gördüm. Rüyamda ben, Rüstem ve Rüstem'in babası olduğunu düşündüğüm bir adam, cezaevi kapısının önünde Rüstem'in annesinin dışarıya çıkmasını bekliyorduk. Aradan biraz zaman geçince annesi dışarı çıktı. Rüstem sevinç içindeydi. Annesi Rüstem'den önce Rüstem'in babasına sarıldı. Oldukça şaşırmıştım. Sonra adam cebinden bir silah çıkardı ve kadına verdi. Annesi elindeki silahı Rüstem'e doğrultup üst üste ateş etmeye başladı. Rüstem kanlar içinde yere yığılırken ben korku dolu ve ne yapacağımı bilmez bir haldeydim. Ter içinde uyandım. Rüya olduğunu anlayınca sakinleştim. Çok gerçekçiydi. Rüstemleri düşündüm, nerede ve ne halde olduklarını. Baki Semih elini attığı için her şartta güvendedirler diye teselli bulup tekrar uyudum.

Saatlerce süren araştırmalardan sonra ilk gerçek deneyimimi yaşamak üzere Savaş'ın oturduğu apartmanın önüne gidip dışarı çıkmasını bekledim. Saat sekiz civarında işe gitmek üzere evinden çıktı. Bir saat daha bekledim oralarda. Sonra şirketini aradım, Savaş'ı sordum. Kız kim olduğumu sordu ama gerek yok, sonra tekrar arayacağım deyip telefonu kapattım. Savaş'ın iş yerinde olduğundan emin olduktan sonra elimdeki

boş pizza kutusuyla apartmana girdim. Dördüncü kata çıkıp pizza kutusunu kenara bıraktım. Cebimden plastik eldivenleri çıkarıp ellerime geçirdim. Derin bir nefes alıp kapının kilidini açmaya koyuldum. Ellerim titriyordu. Ellerim zangır zangır titriyordu. Ne yaptıysam engel olamadım. Yarım saat geçtikten sonra titreyen ellerime bakıp Dexter'a küfredip dışarı çıktım. Tekel'den dört şişe bira alıp bir zulaya çekildim. Dördüncü şişe bitince biraz daha sakin olduğumu hissettim.

Aradan bir buçuk saat geçtikten sonra elimdeki boş pizza kutusuyla dördüncü kat, dokuz numaranın önünde kilitle uğraşmaya başladım. Arada apartmandan gürültüler geliyordu. O zaman durup yerdeki pizza kutusunu elime alıp kapılara bakıyordum. Apartman beş katlıydı ve beşinci kata merdivenle çıkmayacaklarını umuyordum. Tek sorun hemen yandaki on numaranın gelme ihtimaliydi ki şu ana kadar hiçbir sesin çıkmamasından son derece memnundum. Bütün umutlarımın dağıldığı bir anda duyduğum sesle tekrar hayata döndüm. Kilit açıldı. Kilit kutsal bir sesle açıldı.

İçerideydim. Bir başkasının evinde. Gizli, saklı. Yabancı. Savaş'ın evinde. Öldürmek istediğim adamın. Ayakkabılarımı çıkardım. Sonra tekrar giysem mi diye düşündüm ama kısa bir duraksamadan sonra maymuncuk setini kapının önündeki boşluğa, ayakkabıların hemen yanına bırakıp evin içinde dolaşmaya başladım. Plastik eldivenlerimi çıkarmadım.

Ev ağırlıklı olarak İKEA'dan döşenmiş sıradan bir bekâr evi görünümündeydi. Televizyonun hemen karşısında krem renkli ikili koltuk ve bir tane de geriye yaslanan televizyon izleme koltuğu vardı. Orta sehpanın üzerinde üç tane kumanda, içi dolu bir kül tablası, içi yarıya kadar kahve dolu bir fincan, iki tane korsan DVD vardı. O evde sahiden ne aradığımı bilmiyordum. Etrafıma bakınırken kendi kendime bunu sordum. Ben bu evde ne arıyordum? Birini öldürmekten ziyade birinin hayatına gizlice girip bir şeyleri bozmak, kurcalamak ne bileyim bir biçimde zarar vermek istiyor olabilirdim.

Üzerinde bilgisayarın da olduğu büyükçe bir masanın kenarında duran çerçevedeki fotoğraf, fotoğraf makinesine doğru gülümseyen iki yüz, birisi Eda, ah Eda olmasaydı ama o ve mutlu, ikisi de mutlu, gülümsüyorlar, işte o fotoğraf, öfkemi bütün keskinliğiyle açığa çıkardı. Eve benzin döküp yaksam mı diye geçti içimden. Kısa bir an. Benzini dökeyim, o fotoğrafla birlikte bütün evi yakayım istedim. Savaş'la Eda'yı

aynı fotoğrafta ve mutluluk içinde gülümserken görmeye hazır değildim. Sırası değildi. Hem de hiç. Masanın önündeki çalışma koltuğuna oturdum ve fotoğrafa bakmaya başladım.

Eda, bana neler yaptığının farkında mısın?

Eda, bana neler yaptığının farkında mısın?

Tamam, sen yapmadın. Ama bana neler olduğunun farkında mısın? Neler yaşadığımı, ne halde olduğumu fark edebiliyor musun? Yüzüme bakınca her şeyi anlayabiliyor musun? İçimden geçenleri okuyabiliyor musun Eda? Yaralarımı görünce üzülüyor musun? Seni ne kadar özlediğimi biliyor musun? Her şeyi senin için, senin uğruna yaptığımı biliyor musun? Çaresizlikten ne hale geldiğimin farkında mısın Eda? Ne yapacağımı bilememenin acısı beni ne hale getiriyor bir bilsen. Ben ne yapacağım şimdi Eda? Şimdi ben ne yapacağım?

Ayağa kalktım. Evin içinde dolaşmaya devam ettim. Mutfağa girdim. Dolabı açtım. Dolapta kutu kola, iki şişe bira, bir şişe votka, iki üç tane de Redbull, pişmemiş iki tavuk budu, peynir, zeytin, domates, Nutella, biraz domates ve biber, bir paket tost ekmeği, iki tane de küçük tencere vardı. Tencerelerin birinde makarna vardı ama diğerini açmadım. Mutfak masasının üzerinde bir tane Tchibo kahve makinesi ve dört beş kutu aynı markadan kahve kapsülü vardı. Savaş'ın esrar içtiğini biliyordum. Yatak odasında esrar zulasını aradım ama bulamadım. Geri dönüp çerçeveyi almak istedim ama vazgeçtim. Biraz daha dolanıp evden çıktım.

Hayal kırıklığı yaşıyordum. Nedensiz bir hayal kırıklığı. Evde ne bulacağımı bilmeden girmiştim ama yine de dikkate değer bir şey bulamamak hayal kırıklığına uğrattı. Uyandığımdan beri hiçbir şey yememiştim. Savaş'ın evinden çıkıp Mecidiyeköy'e doğru yürümeye başladım. Karşıma çıkan ilk lokantaya oturup mercimek çorbası söyledim. Arkasından da İzmir köfte ve az pilav yedim. Karnımı doyurduktan sonra Seyrantepe'ye gitmeye karar verdim. Önce ilaç laboratuvarına uğrar eğer oradaysa Bünyamin'le görüşür, sonra da iş çıkışı Savaş'ı görmek için şirketinin önüne giderim diye plan yaptım.

Laboratuvarın sekreteri olan kadın değişmişti. Bana kuşkulu gözlerle baktı. Bünyamin'e haber vermeye niyeti yok diye düşünüyordum ki zorla da olsa telefonu çevirdi ve Bünyamin'e birinin kendisiyle görüşmek istediğini bildirdi. İsmim neymiş? Söyledim. O da Bünyamin'e söyledi. Bünyamin de gelsin demiş olmalı ki sekreter kadın odasını biliyor

musunuz, diye sordu. Ben de değişmediyse biliyorum dedim ve yürümeye başladım.

Kısa bir süre sonra Bünyamin'in odasında karşılıklı oturuyorduk. Suç ortaklığı insanları güçlü bağlarla bağlıyor. Dışarıdan belli olmasa da suç ortaklığının yakınlaştıran, bağlılığı derinleştiren tuhaf bir duygusu var. Bünyamin'le aramızdaki durum da böyleydi.

Gayet iyi karşıladı beni. Aç olup olmadığımı sordu, aç değilim deyince ikimize de sade Türk kahvesi söyledi. Suça, bir çeşit illegaliteye bulaşmış olmak insanların kimi yetilerini geliştiriyordu; sezgisel kavrayışlarını güçlendiriyor mesela. Bünyamin suçlulara ait o güçlü sezgisiyle orada olmamın amacına dair bir şeyler biliyordu kuşkusuz ama bu amacın dile getirilmesi için en uygun anı hazırlayacak konuşmalara ihtiyacımız vardı. Laf usulünce aramızda çeşitli meseleler üzerinden dönüp durdu ve uygun yere geldi.

"Vücuda girip de sonradan tespit edilemeyen zehir var mıdır?"

Gülümsedi Bünyamin.

"Google kafasıyla iş yapmazsın değil mi?"

"Merak ettim. Başka bir şey değil."

İkimizin de bildiği bir şeyi bilmezden gelerek usulü yerine getiriyorduk.

"Tespit edilemeyen zehir yok ama tespit etmek istemeyen ya da gerçekten edemeyen insanlar olabilir."

"O olmaz."

"Zehir etkisi verip de kullananın suçlandığı maddeler var. Zehir ama değil."

"Nasıl yani?"

"İnsanlar ağır ilaçlar içiyorlar. Yanlış dozun öldürdüğü ilaçlar. İnsanlar uyuşturucu kullanıyorlar, yanlış dozun öldürdüğü uyuşturucular. Kötü alışkanlıklar edinmiş insanlarda aşırı doz tespit edildiğinde, kendi kendini bitirdi diye ölene öfkelenirsin. Biraz üzülürsün ama öfkelenirsin de."

"Nereden buluyorlar o maddeleri?"

"Genellikle satın alıyorlar, bazıları da güvenilir dostları sayesinde buluyorlar."

Şimdilik bu kadarıyla yetinmem gerekiyordu. Biraz daha detay için başka bir karşılaşma ve konuşma biçimine ihtiyacımız vardı. Bu da adı konulmamış kurallardan biri. Ama ilk anda gereksinim duyacağım her şey ortaya konmuştu. Daha fazla şey sormamın bir anlamı yoktu. Müsaade

isteyip kalktım. Samimiyetle el sıkıştık.

Koridorda yürürken laboratuvara ilk geldiğim günü düşündüm. Levent'le birlikteydik. Levent'in ölmüş olduğu fikrine bir türlü alışamıyordum. Bir anda odalardan birinden çıkacak gibiydi. O bir dakikalık yürüme boyunca Levent'in herhangi bir odadan çıkacağı beklentisi çıkışa geldiğimde bir üzgünlüğe dönüşmüştü. Sekreter kadın bir şey söylemeden yüzüme baktı. Ben de bir şey söylemeden dışarı çıktım.

Oto sanayinin sokaklarında boş boş vakit geçiyordum. Kafamda Bünyamin'in söyledikleri vardı. Doğru düşünüp doğru kararlar vermeliydim. Saat altıya doğru Savaş'ın çalıştığı şirketin önüne gidip beklemeye başladım. Altıyı yirmi geçe indi. Metroya doğru yürümeye başladı. Ben de peşinden. Metroya bindik. Mecidiyeköy durağına geldik. Tam inmeye hazırlanıyordum ki Savaş'ın inmediğini fark ettim. Ben de inmedim. Taksim'e kadar geldik. Taksim'de indi. Ben de indim. Taksim Meydanı'ndan İstiklal'e, Tünel'e doğru yürümeye başladı. Ben de peşinden yürüdüm. Ara Kafe'ye doğru yöneldi. Dışarıdaki masalardan birine oturup beklemeye başladı. Onu görebileceğim fakat onun beni fark edemeyeceği bir uzaklıkta karşıdan ona bakmaya başladım. Aradan yirmi dakika geçmişti ki Eda geldi. Az daha beni görecekti. Onu fark eder etmez arkamı dönüp aşağıya Cezayir Sokağı'na doğru yürümeye başladım. Biraz yürüdükten sonra geri döndüm. Eda'nın sırtı bana dönüktü. Konuşuyorlardı. Daha fazla görmek istemedim. Tekrar geldiğim yolu geri yürüdüm. Dergâha doğru.

Artık evime dönmek istiyordum. Dergâhta sıkışıp kalmıştım sanki. Üst üste gelen şeyler beni dergâhta tutuyordu ve günlerdir burada yatıp kalkıyordum. Bahçede Baki Semih'le karşılaştık.

"Gelin bir çay ikram edeyim şehzadem."

Hava biraz soğumuştu ama dışarıda oturulmayacak gibi değildi. Bir kutunun içinde hurma uzattı.

"İhvanımızdan biri Medine'den getirmiş."

Oturduk. Çay içip hurma yedik. Babamdan öğrendiğim bir şey var. Bir şeyleri hissedebilme kabiliyeti diyelim. Baki Semih birazdan konuşmaya başlayacak ve muhtemelen duymak istemediğim şeyler olacak bunlar.

"Bir adam kuş avlanmak için yola düşmüş. Bir alana varmış etrafını kollamaya başlamış. Malum, kuşlar yüksekten uçarken gölgeleri de yerde uçar görünür. Budala avcı, başını kaldırıp havada uçan kuşları

görmediğinden, yerdeki gölgeleri gerçek zannediyor ve onlar, avlamak için ok atıp duruyormuş. Bir, iki, üç derken bizim avcı nihayet gölgelerin peşinde koşmaktan ve ok atmaktan yorulmuş. Ok torbası boşaldığı halde bir kuş bile avlayamamış. Gün sona ermiş, oklar boşa gitmiş. Eve eli boş dönerken üzüntü içindeymiş. Bütün emekleri ziyan olmuş. Onca gayret, onca koşturma boşa. Akıllı avcı gölgelerle uğraşmaz. Oku gölgeye savurmak yerine dönüp kendi nefsine atmak lazım. Böylece gölgelerin peşinden koşturmaya da uğraşmazsın. Benlik kalkarsa kötülük de kalkar. Kötülük, gelip de çarpacak bir benlik bulamaz.”

Baki Semih’in ne demek istediğini anlayabiliyordum. Haklıydı. Ama haklı olmasıyla ilgilenecek durumda değildim.

Ertesi sabah Gülbağ’daki apartmanın dördüncü katında dokuz numaralı dairenin kapısında elimdeki maymuncukla kilidi açmaya çalışıyordum. Kapıyı açmamla yan kapının da açılma sesini duymam bir oldu. Kendimi hızla içeri attım ve kapıyı kapattım. Bir süre yan taraftan gelen sesleri dinlemeye çalıştım. Acaba bir tuhaflık olduğunun farkındalar mıdır? Polisi aramaya yeltenirler mi? Beni görmediklerini sanıyorum. Belki Savaş olduğumu düşünmüşlerdir ya da bir arkadaşı. Kapıda bir süre hareketsiz, nefes almadan bekledim. Olumsuz bir şey gözükmüyordu.

Ayakkabılarımı çıkarıp maymuncuk setini bir kenara koyup evin içinde dolaşmaya başladım. Orta sehpa düne göre daha temizdi. İkisinin yan yana olduğu fotoğraf çerçevesi aynı yerinde duruyordu. Yatak odasına girdim. Yatak yapılmamıştı. O anda korkunç bir duygu kalbimi aşındırmaya başladı; acaba dün geceyi birlikte mi geçirdiler? Bu dağınık yatakta bütün gece birlikteler miydi? Bir süre evli kalmış olmaları gerçeği, o andaki duygumun şiddetini azaltmıyordu. Düşündükçe gözlerim yaşarıyordu. Dün akşam buluştuklarını biliyordum ve buraya birlikte gelmiş olma ihtimalleri vardı. Dağınık bir yatağın önünde beynime saplanmış, kafamı kan revan içinde bırakan bu sarsıcı düşünceden bir türlü çıkamıyordum. Ellerim titremeye başladı. Yatak çarşafını tutuşturmak geçti içimden. Aptalca bir şey yapmak istemiyordum. Aklım durdu. Sürekli dağınık yatağa bakıyordum ve Eda’yı düşünüyordum. Ağlamaya başladım.

En son ne zaman ağladığımı unutmuştum. Engel olamıyordum kendime. Odadan çıktım. Tekrar girdim. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ağlamaktan başka…

Yatak odasından çıkıp televizyonun karşısındaki koltuğa bıraktım

kendimi. Nefes alamıyordum. Kalkıp mutfağa gittim. Dolaptaki votkadan bir yudum aldım. Sonra bir yudum daha aldım. Tekrar koltuğa geçip oturdum.

Eda, dün gece burada mıydın?

Eda, ne olur orada değildim de! Ne olur…

Koltukta oturup kapalı olan televizyona bakarak düşünmeye başladım. Bir ara kalkıp masadaki bilgisayarın açma düğmesine bastım. Bilgisayar açıldı. Masaüstündeki dosyalara bakmaya başladım. Bazı iş dosyaları ve ıvır zıvırların dışında bir şey yoktu. Chrome ikonuna bastım. İnternete girdim. Gmail'e girince birden Savaş'ın mail kutusu açıldı. Maillerini incelemeye başladım. Onun mailinden kurkmantolueda@gmail.com adresine bir şeyler yazabilirim diye düşündüm ama aptalca olurdu. İlk sayfalarda Eda'yla herhangi bir yazışmaları da gözükmüyordu. Arama kutusuna Eda'nın ismini yazınca geçmişte yaptıkları yazışmalar çıktı. Bir yandan okumak istiyordum, diğer yandan da karşılaşacağım şeylerden oldukça mutsuz olacağımı hissediyordum. Uzun gelgitlerden sonra okumadım. Cesaret edemedim. Dağınık yatak o kadar yormuştu ki fazlasına tahammül edecek durumda değildim. Bilgisayarı kapatıp tekrar koltuğa döndüm. Evde kendime bir yer belirlemiştim. O koltuk benim koltuğum oldu.

Savaş'ı nasıl öldüreceğime de o koltukta otururken karar verdim. Bütün detaylarını o anda düşündüm. Bundan sonrası uygulamaya kalıyordu. Biraz zaman alacak bir öldürme biçimi tasarladım. Zaman alacak ama sonunda birilerinden şüphelenmeye gerek kalmayacak temiz bir ölüm olacaktı.

Mutfaktaki kutu kutu kahve kapsülleri Savaş'ın kahveye ne kadar düşkün olduğunu gösteriyor. İlk iş bu kapsüllerin her birine, oldukça ince uçlu bir enjektörle morfin veya benzeri bir uyuşturucu enjekte edeceğim. Bu konuda Bünyamin'den destek alacağım. Oranları belirleyip uyuşturucuyu koyu renkli plastik kapsüllerin içine enjekte edeceğim. Kapsüllerin içine bir şey eklendiği asla belli olmaz. Miktar ve süre konusu, oldukça önemli olduğu için Bünyamin'in yardımı olmazsa olmaz. Bünyamin'le olan geçmişimiz benimle ilgili bir polis tutanağına imza atmasını imkânsızlaştırıyor. Böyle bir şey olmayacak.

Savaş, içtiği her kahvede bir doz uyuşturucu almış olacak. Zaman içinde bünyesi artık uyuşturucu alan bir bünye haline dönüşecek. Esrar

kullandığını zaten bilmeyen yok. Bu yüzden de kanındaki uyuşturucu kimse için kuşku uyandırmayacak.

Aktif bir Facebook sayfası olmadığını öğrendim. Savaş'ın mail adresi üzerinden onun adına bir Facebook sayfası açacağım. Sonra bazı yerlerle mailleşmeler, mesajlaşmalar, beğeniler tasarlıyorum. Aslında her biri geriye bırakılmış tahıl taneleri olacak. Savaş'ın nasıl ilgi ve meraklar geliştirdiğine dair ipuçları olacak bunlar.

Kahve kapsüllerini yeniledikçe içine uyuşturucu enjekte etmeye devam edeceğim. Hafif kafa yapan ama rahatsızlık vermeyen dozlar. Hatta mutlu olmaya başlayacak. Bir ay mı sürecek bu? Bilmiyorum henüz. Belki iki, üç ay. Sabredeceğim.

Sonra altın vuruş. Overdose!

Savaş gece yatarken öncesinde uyku ilacı ya da eterle etkisiz hale getirip damarına altın vuruşu enjekte edeceğim. Uykusunda ölecek. Bu da benim iyi niyetim. Uzun süredir uyuşturucu kullanan bir adamın altın vuruşu da çok önemli değil. Eşinden ayrılmış sorunlu bir müptelanın ölümü diye haber olabilir en fazla.

Evini ya da kilidini değiştirmeden önce harekete geçmeliyim.

Çok heyecanlıyım. İlk kez birini öldüreceğim.

35.

Çalıp duran telefonun sesi rüyamdaymış gibiydi ama uyandığım halde ses gelmeye devam ediyordu. Bir süre durumu kavrayamadım. Telefon çalmaya devam ediyordu. Sesin tam olarak nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Sağa sola bakındım ve sonunda telefona ulaştım. Eda'ydı.

Gözlerimi açmaya çabaladım. Henüz kendimde değildim. Bütün dikkatimle ne dediğini anlamaya çalışıyordum. Üzgün bir ses tonuyla konuşuyordu ama acil bir durum varmış gibi değildi. Daha çok üzgün ve yorgun bir sesti.

"Alo. Evet dinliyorum Eda. Yo... yo. Uyandım. Sesim öyle. Uyandım. Anlamadım. Yok duyamadım da ondan. Bir daha söyler misin? Evet. Müsaitim. Şimdi mi? Eee nerdeyim... Şeyde. Yok evde değilim. Arkadaşta sayılırım. Ben geleyim sen neredeysen. Bulamazsın, o açıdan söyledim. Dışarıda bir yerde buluşalım istersen. Yok ya o yüzden değil. Bekle bekle. Buluşmak istiyorum tabii. Deli misin sen! Ben tekkedeyim. Evet. Evet. Tekke. Gel madem. Tarif edeyim mi?"

Tarif ettim ve ayağa kalkıp kendimi toparlamaya çalıştım. Eda tekkeye geliyor. Bu nereden çıktı ki şimdi? Eda tekkeye geliyor. Durumu kendi kendime tekrarladıkça gerçekliğinden şüphelenmeye başladım. Bütün bunları rüyamda görmüş olabilir miyim? Az önceki telefon konuşması gerçek bir konuşma olabilir mi? Eda neden tekkeye gelmek istesin ki şimdi? Bir yandan bunları düşünürken ayağa kalkıp banyoya, yüzümü yıkamaya gittim. Dönünce cep telefonuna tekrar baktım. Son konuşma dört dakika önce Eda'yla gerçekleşmiş.

Buraya gelebileceğini söylemekle ne kadar büyük hata ettiğimi

düşündüm ama artık yapacak bir şey yoktu. Bir yandan onun da bunu istemesi tuhafıma gitti.

Eda gelene kadar neyle ilgileneceğimi bilemedim. Bir de nerede görüşeceğimize karar vermem lazımdı. Tekkenin bahçesine çıktım. Sigara yaktım. Bahçedeki çardakta konuşuruz diye geçti içimden. Hava da dışarıda oturmaya müsaitti. Sigaram iyice azalmıştı. Hem sigara almak için hem de biraz vakit geçirmek için dışarı çıktım. Daha çok zaman geçsin diye yakındaki markete gitmek yerine uzaktakine gitmeyi tercih ettim. Merak içindeydim. Bana ne söyleyebileceğini ne konuşmak istediğini tahmin edemiyordum. Daha da önemlisi Savaş'ın evine girme planım sarkmış olacaktı. Öldürme işine bir an önce başlamak niyetindeydim. Eda'nın araması bu yüzden biraz canımı sıktı.

Peki Savaş'ın evine girdiğimi öğrenmiş olabilir mi? Nereden öğrenecek ki? Kimseler görmeden girip çıktım. Bana mı öyle geldi? Bir oyunun içinde miyim? Kuşkular bir kez üşüşünce dağıtmaya gücüm yetmedi.

Markete gittim, geldim. Vakit geçmek bilmiyordu. Yerimde oturamıyordum ya ayakta durdum ya da bir oraya bir buraya yürüyüp sigara içtim.

Sonra Eda geldi.

İnsan oturup her şeyi hayal edebilir gibi geliyor ama yanlış. Hayal dediğimiz şey bile küçük küçük olasılıkların büyütülmüş halidir; Eda'nın bir gün bizim tekkeye gelmesi hiçbir hayalin konusu olamayacak kadar olasılıksızdı.

Ama geldi. Bütün imkânsızlıkları parça parça edip tekkeye benim yanıma geldi. Yüzünde makyaj yoktu ve son gördüğümden sonra beş yıl yaşlanmış gibiydi. Beni görünce hafifçe gülümsedi. Ben de tam onun gülümsediği kadar gülümsedim. Ne daha fazla ne daha az. Bir zorunlulukmuş gibi tıpkı onun gülümsediği kadar.

Bahçedeki sandalyelerden birine işaret ettim ama oraya bakmadı. Tekkeye bakıyordu. Gözünün görebildiği her yere sessizce baktı. Ben de onun gözlerinin yöneldiği her yere onun gözlerinden görüyormuş gibi bakmaya başladım. Sessizlikten süreyi kestiremedim.

"Hayatımda ilk kez bir tekkeye giriyorum."

Bir şey söylemek geçti içimden ama ne diyeceğimi bilemedim. Ben bir şey söylemeyince o söyledi.

"İçerisini gezebilir miyim?"

“İçerisini mi?”

“Evet. Bir mahsuru var mı?”

Ne mahsuru olabilirdi ki? Hiç. Ama ben bir türlü durumun gerçekliğine ayak uyduramıyordum. Zihnim geç kaldığı için her şeye geriden gelip yetişmeye çalışıyordum.

“Bir mahsuru yok tabii ki. Buyur şöyle geçelim.”

“Başımı örtmem gerekir mi?”

“Sorun değil, girelim.”

Ana kapıdan içeri girdik. Ayakkabılarını çıkarıp usulca bir kenara koydu. Bir gözüyle beni takip ediyordu. Duvarda asılı olan levhalara bakmaya başladı. Böylesini beklemediğini hissetmiştim.

“Çok güzelmiş bunlar.”

“Evet.”

Sessizce bakmaya devam etti. Sessizlik boyunca ne kadar zamanın geçtiğini yine kavrayamadım. Bir levhanın önünde durdu.

“Bu nedir?”

“Hilye-i Şerif o. Celî sülüs, sülüs, nesih yazılmış.”

“Bir tek kelimesini anlamadım dediğinin.”

“Peygamber efendimizin tasvir edildiği yazılar.”

Anladığını gösteren bir baş işareti yapıp levhalar arasında dolaşmaya devam etti. Bir başka levhanın önünde daha durdu.

“Burada ne yazıyor? Okuyabiliyor musun?”

“Eleysallâhubikâfinabdehu.”

“Yani?”

“Allah kuluna yetmez midir?”

Yine zamansızlığı seçti. Sustu. Yüzünde, benim can yakıcı bir sızım var, şimdi biraz dinsin diye bekliyorum, birazdan yaramı göstereceğim bakışı vardı. Ben de ona, bir an evvel yarandan söz etmeni istiyorum bakışıyla karşılık verdim.

“Burası nedir?”

Postun serili olduğu köşeyi sordu.

“Şeyh efendinin yeri. Burası da meydan. Dervişler burada namazlarını kılıyorlar, niyazlarını ediyorlar, zikrediyorlar.”

“Meydan mı?”

“Meydan.”

Kapıya doğru yöneldi. Ben de peşinden. Bahçede daha önce gösterdiğim

sandalyeye oturdu.

“Bir şey içer misin?”

“İstemem” dedi. Bakışlarında, şimdi vakit geldi sesi yankılanıyordu.

“Ben Savaş’a dönmekle büyük bir aptallık ettim.”

Niyeyse bu sözleri beklemiyordum. Mutlulukla karışık bir şaşkınlık yaşadım ama hiç renk vermedim. Hatta biraz üzülmüş gibi baktım. Teselli olsun diye bir şeyler söylemek gerekir diye düşündüm.

“Ya da hiç değişmemekle büyük bir aptallık etti. İkimiz de aptallık ettik.”

Hafifçe gülümsedi. Küçücük bir gülümsemeydi.

“Bir parça değiştiğine, daha da değişebileceğine o kadar inandım ki. Şimdi ne kadar salakmışım diye düşünüyorum.”

“Yine bir şey mi yaptı?”

“Önemli değil bunlar.”

“Sana vurdu mu yine?”

“Sahiden önemli değil bunlar.”

Bunları söylerken ağlamaya başladı. Hayal kırıklığına uğramış kadınlara özgü bir ağlama biçimi vardır. Öyle ağlıyordu. Bu ağlama biçimi birinin ölümüne ağlamaya, canının çok yanmasına veya herhangi bir şeyin moralini bozmasına ağlamaya hiç benzemiyor. Hayal kırıklığı yaşayan bir kadının ağlaması bu. Başka da bir benzetmesi, bir tarifi yok.

“Sana ne yaptı Eda, söyler misin lütfen?”

“Bak bu saatten sonra bunları konuşmanın gerçekten hiçbir anlamı yok. Bana yaptığı herhangi bir şey beni daha çok ya da daha az yaralamayacak. Beni asıl yaralayan şey kafamda kurduklarım.”

“Onu gerçekten geberteceğim.”

“Saçmalama. Sana anlattığıma pişman etme beni.”

“Eda, onca şeyden sonra neden geri döndün o herife?”

Benim için asıl sorun buydu. Bir kadın kendisine bu kadar acı çektiren bir adama neden geri döner? Bunu hiç ama hiç anlayamıyordum. Eda da anlayamadığımı fark ediyordu tabii.

“Bunu anlayabileceğini pek düşünmüyorum. Denemem gerekiyordu. Karşıma çıkıp da onca özürden sonra, değiştiğini ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını söyledikten sonra denemem gerekiyordu.”

“Göz göre göre kendine bunu nasıl yaparsın?”

“Âşıktım.”

İçinde benim adımın olmadığı bir cümlede aşktan söz etmesi içimi acıtıyordu.

“İyi de Eda göz göre göre gittin.”

“Bir kadın âşık olduysa gözünün gördüğüne neden inansın ki? Sen bana âşık olduğunda hangi gördüğüne inandın? Söyler misin bana? İnandın mı hiçbirine? Benim söylediklerime, Savaş’la ilişkime, hiçbirine inanmadın. Kendi sözlerinle, duygularınla, içinden geçirdiklerinle bir dünya kurdun ve sadece o dünyaya inandın. İçinden geçenlerin imkânsız, gerçekten uzak, saçma sapan olduğunu bir an bile düşünmedin. Her biri dünyanın en anlamlı, en olası şeyleriymiş gibi geldi. Bir de bütün bunlara, etrafında abuk subuk şeyler görürken inandın. Düşünsene bunu, etrafında garip yaratıklar görürken bile kendine inanmaya devam ettin. Şimdi de görüyor musun? Etrafımda bir şeyler var mı? Söyler misin?”

Eda’nın bunu nereden bildiğini anlamaya çalıştım. Bunlardan söz edip etmediğimi hatırlayamıyordum. Dilimdeki bütün kelimeleri keskin bir bıçakla kanata kanata dilimden söküp almıştı ve bir şey söyleyemez hale gelmiştim. Sağa sola bakındım. Bir şeyler görünmüyordu.

“Görüyor musun? Bak bakalım var mı?”

Elindeki bıçağı bırakmaya niyeti yoktu. Kanatmaya devam etti.

“Şimdi ne yapacaksın?”

“Çay teklifin geçerli mi?”

Kalkıp mutfağa yöneldim. İkimize de birer bardak çay koyup tekrar bahçedeki masanın önündeki sandalyeye oturdum. Çayı avucunda sarmalayıp sıcaklığını eliyle yokladı. Çay tabağıma biraz su dökülmüştü. Suyu yere boşaltıp masadaki peçeteden bir parça kopardım ve ıslak tabağa serdim.

“Yanına geldim işte. Bu bir şey yapmak sayılmaz mı?”

Eda bir şey yapmıştı evet. Şimdi buna karşılık benim de bir şey yapmam gerekiyordu. Savaş’ı ortadan kaldırma planımı kusursuzlaştırmak en önemlisiydi. Hem Savaş’ı ortadan kaldırmak hem de Eda’yı kaybetmemek gibi bir yerde duruyordum. İçimde coşkulu bir sevinç vardı ve bu sevinçten dolayı yanlış yapmaktan korkuyordum.

Çaylarımızı içmeye devam ettik. Çay bardağı Eda’nın avuçlarında artık sürekli tutulabilir bir sıcaklığa erişmişti ve iki eliyle kavramış şekilde içindeki çaya bakıyordu. Ben de çay bardağına bakmaya başladım. Sessizliği Baki Semih bozdu.

“Merhaba efendim. Rahatsız etmiyorum inşallah.”

Eda gülümseyerek ayağa kalktı. Ben de kalktım.

“Ne olur rahatsız olmayın. Hoş geldiniz hanım kızım. Oturun lütfen. Ben selam verip ayrılacağım.”

“Eda ben.”

“Çok memnun oldum efendim. Baki Semih benim de adım. Şeref verdiniz.”

Eda’nın elini nazikçe sıktıktan sonra ayakta beklemeye devam etti.

“Oturmaz mısınız?”

Baki Semih’e işaret ettim ama oturmak istemedi. Eda teklifini yineledi.

“Lütfen oturun benim de kalkmam lazım zaten.”

“Olmaz öyle şey. Ben geldim diye kalkmayın rica ederim.”

“Ondan değil. Kusura bakmayın lütfen benim çıkmam gerekiyordu zaten. Ben tekrar gelirim. Çok huzurlu bir yer burası.”

Huzur dedi Eda. Huzur kelimesi benim için onun hemen yanı ya da onu görebildiğim an anlamına geliyor. Ama sanırım Eda, beni değil, tekkeyi kastederek söyledi bunu. Bu arada da çantasına uzandı.

“Tekrar gelirim ben.”

“Lütfen, şerefyap oluruz. Ama erken kalkmanıza da üzüldüm açıkçası.”

“Üzülmeyin. Söz veriyorum geleceğim.”

Eda’ya tekkeden çıkana kadar eşlik ettim. Birlikte kapının önüne çıktık.

“Ben seni bırakayım.”

“Hayır canım gerek yok...” deyip boynuma sarıldı. O an ölseydim, mutlak kurtuluşa ermiş saf bir ruha sahip olarak bu dünyadan gidecektim. O an ölseydim... Bu kadar.

Yürümeye başladı. Arkasından baktım. Uzun uzun. Tekkeye girdim tekrar. Baki Semih kendisine de bana da çay koymuş oturuyordu.

“Eda niye geldi acaba?”

“Benim gelmem için bir şey yapmana lüzum yok demek için” dedi Baki Semih.

“Ne gibi?”

“Aklınızdan ne geçiyorsa artık.”

36.

“Olan olmuştur; olacak olan da olmuştur.”
Ahmed Amiş Efendi

Sabah ülkenin neredeyse tamamında elektrikler kesildi. Elektrikler neden kesildiğini ve ne zaman geleceğini kimseler bilmiyordu. Ortalıkta tuhaf bir huzursuzluk, ölümcül bir virüs gibi insandan insana yayılıyordu. Her yer sessizleşmişti. Sessizlik bazı yerlerde bozuluyordu. Kimi büyük iş yerlerinden gelen jeneratör sesleri zaman öncesinden kalma korkunç hayvanların homurtularına benziyordu. Birazdan aramızdan bazılarını çekip alacak hayvanların homurtuları. O homurtulardan birinin içinden geçip sokağı döndükten sonra Savaş’ın evinin olduğu yere geldim.

Elektriklerin kesik olduğundan işe gidemeyebilirdi. Zili çalıp evde birilerinin olup olmadığını kontrol etme imkânım yoktu. Her zamanki çıkış saatini beklemeye başladım. Her zamankinden yaklaşık yarım saatlik bir gecikmeyle Savaş evden çıktı. Elindeki telefona bakarak yürüyordu. Gözden uzaklaşıncaya kadar bekledim. Geri dönebilme ihtimaline karşılık biraz daha oyalandıktan sonra cep telefonumun ışığını fener gibi kullanıp dördüncü kata kadar çıktım. Asansör çalışmadığı için merdivenlerde birileriyle karşılaşma ihtimalim vardı. Biraz zorlanarak da olsa kapıyı açtım ve içeri girdim. Ayakkabılarımı çıkarıp odaları dolaşmaya başladım.

Daha önce geldiğim seferlere göre evde pek bir değişiklik yoktu. Mutfaktaki Tchibo kapsüllerini incelemeye başladım. Yatak odasına girdim. Odaları dolaşırken masa üzerinde duran çerçeveyi gördüm. Savaş ve Eda’nın yan yana gülümsedikleri fotoğrafı. Bilgisayarını açmak

istiyordum aslında. Elektriklerin ne zaman gelebileceği hakkında bir fikrim yoktu. Çalışma masasının önündeki koltuğa oturup geriye yaslandım. Fotoğraftakiler sürekli bana bakıyor gibi geliyordu. Yönümü değiştirdiğimde onların bakışı da bana doğru yöneliyordu. Oturduğum yerden kalkıp pencere kenarından dışarı bakmaya başladım. Bakışları ensemdeydi.

Elektriklerin olmaması günün aydınlık saatlerinde bile insanı bu kadar huzursuz ediyorsa gece vakti ne olacağını düşünmeye başladım. Sonra elektriklerin en geç yarım saat, bir saat içinde geleceğini düşünüp tekrar çalışma masasına yöneldim.

Evin içinde sıkılmıştım. Masada duran fotoğraf çerçevesini alıp dışarı çıktım. Daire kapısını kapatmak üzereydim ki, daire önünde bir kadınla yüz yüze geldik. İçeriden gelen ışık kadının yüzünde hafifçe yansıyordu. Kim olduğumu ve ne için orada olduğumu anlamaya çalışıyordu. Cep telefonunun ışığını açıp önüne tuttum.

“Yavaş inin abla. Önünüze bakmadan adım atmayın.”

Bu kadar içtenlikli bir yardım önerisine karşı bir şey söyleyemedi.

“Ne zaman gelecekmiş ki bu elektrik?”

“Vallahi bilmiyorum. Ben de buraya misafir geldim, şansa elektrikler kesildi.”

“Bütün Türkiye’de yokmuş diyorlar. Savaş çıkacakmış.”

“Ne savaşı?”

“Bilmiyorum ki. Elektrikler saldırı yüzünden kesilmiş dedi komşum.”

Ağır ağır aşağıya inmeye devam ettik. Kapıdan çıkarken teşekkür etti. Elimde fotoğraf çerçevesiyle yürümeye başladım.

Savaş’ı öldürmekten vazgeçtim ama o fotoğrafın orada durmasına gönlüm razı gelmedi. Fotoğrafı çerçevenin içinden çıkarıp Eda’nın olduğu bölümü kesip saklayacaktım. Savaş’ı öldürme planından sonra bu sembolik ölüm düşüncesi iyi geldi.

Karşılaştığım herkes kendi arasında elektrik kesintisini konuşuyordu. Konuşacak birini bulamayanlar da bir konuşmayı başlatmak istercesine yüksek sesle, kendi kendilerine bu meseleyi konuşuyordu. Birilerinin yanından geçerken yarım yamalak cümleler duyuyordum; iki gün gelmeyecek, İran yapmış, Türkiye Suriye’ye girecek, sabotaj var.

Metro ve tramvay hatları çalışmıyordu. 27 numaralı Seyrantepe-Kabataş otobüsüne bindim. İçerisi tıklım tıklımdı. Elimdeki fotoğrafa bakmaya

başladım. Sadece Eda'nın yüzüne. Fotoğrafta neredeyse yanak yanağa olmalarına rağmen Savaş'ı görmüyordum. Eda'nın gözlerine baktım uzun uzun.

Kabataş'ta inince uzunca bir zamandır ertelediğim bir şey aklıma geldi. Eve gidip bazı eşyalarımı alacaktım. Evde çok eşyam yoktu. Ondan sonra da ev sahibini arayıp evden çıktığımı söyleyecektim. Böylece bütün ayak bağlarından kurtulup Eda'nın dönüşünün mutluluğunu yaşayacaktım.

Ülkede saatlerdir elektrik yoktu. Bu durumdan istifade edip eve gitmek en uygun zaman diye düşündüm. Kabataş'tan Tophane'ye doğru elimde çerçeveyle yürümeye başladım. Sanki el ele birlikte yürüyormuş gibi ara ara çerçeveyi kaldırıp Eda'ya bakıyordum.

İki genç çocuk önümde yürürken konuşuyorlardı.

"Şarjım biterse ne olacak lan?"

"Elektrik gelir oğlum o zamana kadar."

"Birkaç gün gelmeyecek diyorlar. Saldırı varmış."

Boğazkesen'den yukarı doğru yürüyordum. Evin olduğu sokağa gelince ne olur ne olmaz diye etrafı kolaçan ettim. Bir aksilik olsun istemiyordum. Sağa sola iyice baktıktan sonra apartmandan içeri girdim. İçerisi zifiri karanlıktı. Sadece tepeden merdiven boşluğuna doğru cılız bir ışık sızıyordu. O ışığa tutunarak yukarı çıktım.

Evin kapısını açınca içeriden gelen ağır koku oldukça rahatsız ediciydi. Arka tarafa bakan bir pencereyi ve sonra da mutfak penceresini açtım. İçeriye biraz temiz hava girince rahatladım. Dolabın dibinde duran çantayı alıp yatağın üzerine koydum. Kendi evime izinsiz girmiş gibiydim. Tuhaf bir yabancılık hissettim. Bir yandan da acele etmem gerektiğinin farkındaydım. Neleri almam gerektiğini düşünmeye başladım. Bir yandan düşünüyor bir yandan da çantamı hazırlıyordum.

Bir daha buraya gelmemi gerektirmeyecek şeyler diye kendi kendime tekrar ediyordum. Bazı evraklarım vardı, en önemlisi olduğu için önce onları aldım. İlaç şirketinden kalma tahlillerin olduğu büyük sarı zarf vardı aralarında. Evrakların yanında iki çift ayakkabı, iki kot pantolon ve bir de mont aldım. Çanta tıka basa doldu. Aklıma takılacak hiçbir şey kalmadı evin içinde. Beyaz eşyalar zaten eve girdiğimde vardı. Televizyonum da iyice eskimişti.

Birden telefonum çalmaya başladı. Elektrikler kesik olduğu için telefonumun da çalmayacağı gibi bir düşünceye kapılmıştım. Üstüne

üstlük başkasının evine gizlice girmiş gibi bir ruh halinde olduğum için telefon çalınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

“Alo!”

Kimseler duymasın diye kısık sesle konuşuyordum.

“İyi misin, ne oldu?”

Eda’ydı.

“Ha yok. Bir şey yok.”

“Sesin az geliyor.”

“İyi mi şimdi? Telefondan olabilir.”

“Bugün müsait olur musun? Görüşelim mi diye aradım. Akşamüzeri. Biraz erken çıkabilirim elektrikler gelmeyecek diyorlar.”

“Olur. Olur. Görüşelim.”

“İyi misin? Sesin pek iyi gelmiyor.”

“İyiyim ya. Akşam görüşürüz.”

Telefonumun şarjı epeyce vardı. Eski telefonların şarjı çabucak bitmiyor. Elektrik iki gün daha gelmese de sorun yoktu. İnşallah bugün gelmez de Eda işten erken çıkar diye içimden geçti. Çantanın fermuarını zar zor kapatıp yatağın kenarına oturdum. Unuttuğum bir şey var mı diye son bir kez düşündüm. Yoktu.

Kapıya gelince aklıma bir şey geldi. Fotoğraf çerçevesi.

Nereye koyduğumu hatırlamaya çalıştım. Yatak odasındaki yatağın üzerine baktım bulamadım. Mutfak tezgâhında da yoktu. Belki pencereyi açarken oraya bırakmışımdır dedim.

Meğer televizyonun üzerine koymuşum. Buldum. Gülümsüyordum. Eda’nın sesini duyduğum için. Beni aradığı için, beni özlediği için, zor anlarında görmek istediği için, yanında olmamı istediği için.

Elimde çerçeve kapıya doğru ilerlerken durdum. Bir şey daha unuttuğumdan değil.

Karşımda elindeki silahı yüzüme doğrultmuş genç bir çocuk duruyordu.

Üzerindeki takım elbisenin bile yaşını büyütmeye yetmediği genç bir çocuk. Takım elbiseyi bırak, yüzüme doğrulttuğu silah bile yaşını büyütmüyordu.

Durdum.

Gözlerinin içine bakmaya başladım. Elimde Eda’nın fotoğrafı. Sonra fotoğrafa baktım. Sadece Eda’nın yüzüne.

Bu ânı anlatabilmek kolay değil.

Bir genç adam, elinde silah, karşısında ben. Elimdeki fotoğrafı da unutmamak lazım. O da önemli. Böyle bakınca anlatması kolay görünüyor ama değil.

İlk hissettiğim şey pişmanlık oldu. Eve geldiğim için değil. Pişmanlığım bundan değil. Bundan da pişman oldum tabii ama bu ikinci pişmanlığımdı.

İlki farklı. Elimdeki çerçeveden fotoğrafı çıkarıp Savaş'ın olduğu yeri kesip atmak istiyordum. Eve gidince yaparım dedim ama unuttum. Eğer bunu yapabilmiş olsaydım şimdi elimde sadece Eda'nın fotoğrafı olacaktı. Bunu düşününce pişmanlıktan ölecek gibi hissettim.

Sonra oraya geldiğim için de pişman oldum. Baki Semih gitme demişti. Babam da gitme demişti zamanında. İkisinin de sözünü dinlemedim ve gittim. İlk gidişimde bir hikâyenin başlangıcındaydım. Şimdi, o hikâyenin bittiği yere gelmiştim. Bir adamın gidişiyle başlayan hiçbir hikâye geri dönüşle sona ermiyor. Gerçekten gidebilmek böyle olsa gerek.

Yüzüme bakıyordu genç çocuk.

Beni gerçekten öldürecek mi? Ya da tabancasını ateşledikten sonra öldü sanıp bırakırsa bir ihtimal hayatta kalabilir miyim?

"Şu fotoğrafı kesebilir miyim?"

Şansımı denemek istedim. Kaybedebileceğim bir şey yok. Ne dediğimi anlamadı. Anlayabilmesi mümkün değildi. Duyduğu şeyin gerçekliğini kavrayamadı. Cevap vermedi. Bunu hayır olarak anladım.

Eli titremiyordu. Buna şaşırdım açıkçası. En azından bunu beklerdim; birini öldürmek için suratına silah doğrultmuşken elinin titremesini, hafif de olsa terlemesini umuyordum. İkisi de yoktu.

"Nurhanlar nerede?"

Ses tonu tahmin ettiğim gibi çıkmadı. Daha tok bir ses bekliyordum ama beklediğimden ince çıktı. Nurhanlar dediğinin içinde bir Rüstem vardı, o kadar. Nurhan'la Rüstem nerede diye soracak olursa bir çift olarak adlarını anmış ve çok dipte bir yerde kabullenmiş olacaktı. Nurhanlar deyince ortada bir erkek ve dolayısıyla bir aşk kalmıyordu.

Sahi Nurhanlar nerede? Rüstem ne yapıyor? Hiçbir fikrim yok. Böyle bir cevap karşımdaki genç adamı mutlu etmek bir yana en çok sinirlendirecek şeydi. Zaman kazanmak için bir şeyler söyleyebilirdim.

Nurhan'ı ilk gördüğüm an üzerinde gelinlik vardı. İkinci kez gördüğümde benim eşofmanlarımı giymişti. Hangisine daha çok şaşırdın diye sorsalar muhtemelen eşofmanlarımla gördüğüm an diye cevap

verirdim. Sürekli abi diye hitap etmesinden hoşlanmadığım geldi aklıma.

Akşam Eda'yla buluşacağız ve Nurhanlar'ın nerede olduğunu bilmek isterdim. Çok acımasızca ve hatta adice bir şey bu ama bilseydim söylerdim.

"Nerede olduklarını bilmiyorum."

"Doğru söyle lan yavşak!"

Sesinin inceliği yüzünden gülesim geliyordu. Silahı biraz daha yüzüme doğru yakınlaştırdı. Gerçi yakınlaştırmasa da yeteri kadar tehdit edici duruyordu.

"Vallahi bilmiyorum."

İyi ki kimseler görmüyordu bizi. Öyle bir bilmiyorum dedim ki kendimden utandım. Birazdan ağlamaya başlarım diye geçti içimden; böyle giderse ağlayıp adama beni öldürmemesi için yalvarırım.

Kendimi toparladım ve derin bir nefes aldım. Son söylediğim cümledeki acındırma duygusunu ortadan kaldırmak için tekrar cevap verdim.

"Bilmiyorum nerede olduklarını."

Kendime saygım arttı. Biraz sonra ödüllendirildim.

Böyle düşünürken elektrikler geldi. Tam o anda elektrikler geldi. Silah yüzüme beş santimetre daha yaklaştıktan otuz saniye sonra.

"Elektrikler geldi!" dedim. İnsan ölmeye yakınken daha bilgece laflar etmeli diye geçti içimden. Şimdi bu çocuk birilerine beni nasıl öldürdüğünü anlatsa ve insanlar büyük bir merak içinde "Ölmeden önce ne dedi?" diye sorsalar, "Elektrikler geldi dedi" diyecek. Aptalca.

"Sana bir şey soracağım."

Bu kez afallama sırası ona geçti. Bir şey sormamı beklemiyordu. Cevap vermedi. Susmasını, tabii sorabilirsin şeklinde anladım.

"Beni nerede gördün?"

Cevap vermesini beklemiyordum ama kurbanına son bir şefkat gösterdi.

"Şanzelize Düğün Salonu'nda."

Ben de öyle düşünmüştüm. Bir önceki gün geldi sonra aklıma. Eda'nın sarılma anı. Gülümsedim.

İyi tarafından bakalım.

Mutlu bir adamım ben.

Tarık Tufan bir arafta, bir tereddüt anında, büyük bir aşk hikâyesi anlatıyor.

Aşkta savrulan bir adamı, şeyh babasının vefatından sonra üç dervişin ziyaret etmesiyle başlar hikâye... Ardından, kaçırılmış bir gelin, parayla sohbet satın alan yaşlı bir adam, sıra dışı bir iş teklifi ve derin bir aşk uğruna feda edilenler katılır bu tuhaf karnavala.

"Aşk bize kefil oluyor bir yerde. Kalan borcumuzu temizliyor. Borç dediğim, hayata olan borcumuz; iyi insanlara, deftere yazan bakkallara, az isteyince de çok veren lokantacılara, yaptığı yemekten bir kap da sana getiren komşu kadınlara olan borcumuz. Kalan son canımızı kendi elimizle almamıza mâni oluyor. Tesellimiz oluyor."

İçiğdekiler

c¨ n(YvpvÇ
OÂı o©rv¨Â
OvÜıÇ
Yünî z
dzryz
; 8
?8
@8
A8
B8
C8
D8
E8
F8
; : 8
: ; 8
: ?8
: @8
: A8
: B8
: C8
: D8
: E8
: F8
?: 8
?; 8
??8
?@8
? A8
?B8
?C8
?D8
?E8

?F8
@8
@8
@?8
@@8
@A8
@B8
@C8
NrÇv(YvpvÇ